

தமிழ்நாடு சட்ட மன்றம்

செவ்வாய்க் கிழமை, 1973 மார்ச் 27.

சென்னை, செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையிலுள்ள சட்ட மன்ற மண்டபத்தில் பிற்பகல் 4 மணி அளவில் மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் [திரு. சி. பி. சிற்றரசு] அவர்கள் தலைமையில் சட்ட மன்றம் கூடியது.

உக்குறியிட்ட வினாக்கள்.

1. வினாக்கள்—விடைகள்

Transfer of Teachers

* 274 Q.—THIRU M. RAJAH IYER (on behalf of THIRU D. SANTOSHAM): Will the Hon. the Minister for Education and Local Administration be pleased to state—

(a) how many Graduate Teachers and Headmasters working in Government High Schools had applied for transfers prior to 1st April 1971, and how many of those applications were pending consideration on that date;

(b) among them, how many were complied with during the year 1st April 1971 to 31st March 1972;

(c) how many more are still pending; and

(d) whether any uniform and impartial rule is being followed in these transfers?

ஆசிரியர்கள் மாற்றம்

திரு. எம். ராஜா அய்யர் (திரு. டி. சந்தோஷம் சார்பில்): மாண்புமிகு கல்வி-உள்ளாட்சி நிர்வாக அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டுகிறேன்—

(அ) 1-4-1971 ஆம் நாளுக்கு முன்னர், அரசு உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் பணிபுரியும் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள், தலைமை ஆசிரியர்கள் எத்தனை பேர் இடம் மாற்றங்கோரி விண்ணப்பம் செய்தனர்? அந்த நாளில் முடிவுறு நிலையிலுள்ள விண்ணப்பங்கள் எத்தனை?

(இ) 1-4-1971 ஆம் நாளிலிருந்து 31-3-1972 ஆம் நாள் வரை எத்தனை பேருடைய விண்ணப்பங்கள் ஏற்கப்பட்டன?

[1973 மார்ச் 27]

(உ) இன்னும் முடிவுறு நிலையிலுள்ள விண்ணப்பங்கள் எத்தனை?

(எ) இந்த இட மாற்றங்களில் ஒரே மாதிரியான, பாரபட்ச மல்லாத விதி பின்பற்றப்படுகிறதா?

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: (அ) (i) ஏறத்தாழ 285 பேர். (ii) 169 பேர்.

(இ) 140 பேர்.

(உ) 29 பேர்.

(எ) ஆம்.

திரு. எம். ராஜா அய்யர்: தலைவரவர்களே, இம்மாதிரியாக ஆசிரியர்களையும், தலைமையாசிரியர்களையும் மாற்றுவதற்கு இந்தத் தேதிக்குள்ளாகத்தான் மனுச் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று விதி இருக்கின்றதா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். மேலும் கணவன் மனைவியர்கள் ஒரே ஊரில் இருப்பார்களானால், அவர்களை அதே ஊரில் கட்டாயமாக வைக்க வழி செய்ய வேண்டும், மாற்றக்கூடாது என்று அரசு ஏதேனும் வழிவகைகளுக்கு ஆலோசனை கூறியிருக்கின்றதா என்று அறிய விரும்புகின்றேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: தலைவரவர்களே, இப்பேர்ப்பட்ட மாற்றங்களையெல்லாம் பெரும்பாலும் கோடை விடுமுறைகளில், பள்ளிகள் துவக்குவதற்கு முன்னால்தான் செய்ய வேண்டும் என்று பொதுவாக விதி முறைகள் இருக்கின்றன. ஆகவே கூடுமானவரையில் கணவன் மனைவி மார்கள் அதே இடத்திலேயே வசிப்பதற்கு வசதி செய்து தர வேண்டுமென்பதுதான் விதியாக இருக்கின்றது. நிர்வாகக் காரணங்களுக்காகவோ அல்லது வேறு ஏதேனும் காரணங்களுக்காகவோ, பதவி உயர்வு காரணமாகவோ அல்லது அத் இடத்திலே இருக்கக்கூடாது என்று ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டிய அவசியம் இருக்கின்ற காலத்திலோ இந்த நிலைமை ஏற்படக்கூடும். ஆனால் கூடுமானவரையில் இருவரையும் பிரிக்காமல் ஒரே இடத்தில் பணியாற்றக்கூடிய வகையில் வசதி செய்ய வேண்டுமென்பதுதான் விதியில் கூறப்பட்டுள்ளது.

1973 மார்ச் 27]

Private High School taken over by the Government

* 275 Q.—THIRU S. MUTHUSWAMY: Will the Hon. the Minister for Education and Local Administration be pleased to state—

(a) whether the Correspondent of any of the Private High School in Tirunelveli district has addressed the Government for the take-over of that high school; and

(b) if so, the action taken thereon?

தனியார் உயர்நிலைப் பள்ளியை அரசு ஏற்றுக்கொள்ளுதல்

திரு. செ. முத்துசாமி : மாண்புமிகு கல்வி-உள்ளாட்சி நிர்வாக அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டுகிறேன்—

(அ) திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் ஏதேனும் ஒரு தனியார் உயர்நிலைப்பள்ளியை அரசு ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அப்பள்ளி நிர்வாகி விண்ணப்பித்துள்ளாரா?

(இ) ஆமெனில், அதன்மீது என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்டது?

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : (அ) & (இ) திருநெல்வேலி மாவட்டம், காளாம்பட்டி இந்து உயர்நிலைப் பள்ளியின் தாளாளர் அப்பள்ளியை அரசு ஏற்று நடத்தும்படி கோரினார். அக்கோரிக்கையை ஆராய்ந்து 1972-73 ஆம் கல்வி ஆண்டு முதல் அப்பள்ளியை அரசினர் உயர்நிலைப்பள்ளியாக நடத்த அரசு உத்தரவிட்டுள்ளது.

Midday Meals Scheme

* 276 Q.—THIRU S. MUTHUSWAMY: Will the Hon. the Minister for Education and Local Administration be pleased to state—

(a) whether the Government will arrange to increase the number of poor pupils benefitted by the Midday Meals Scheme in the Elementary Schools belonging to Madras Corporation; and

(b) if so, when it will be increased?

[1973 மார்ச் 27]

மதிய உணவுத் திட்டம்

திரு. செ. முத்துசாமி : மாண்புமிகு கல்வி-உள்ளாட்சி நிர்வாக அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டுகிறேன்—

(அ) சென்னை மாநகராட்சியில் தொடக்கப்பள்ளிகளில், படிக்கும் ஏழை மாணவர்களுக்கு மதிய உணவு வழங்குவதை எண்ணிக்கையில் அதிகரிக்க அரசு ஏற்பாடு செய்யுமா?

(இ) ஆமெனில், எப்போது செய்யவுள்ளது?

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : (அ) இப்பொருள் சென்னை மாநகராட்சியினரால் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டியது.

(இ) இக்கேள்விக்கு இடமில்லை.

* 277 Q.—THIRU G. SWAMINATHAN: Will the Hon. the Minister for Education and Local Administration be pleased to state—

(a) the number of food poisoning cases that came to the knowledge of the Government in connection with the Midday Meals Scheme during the last five years; and

(b) (1) the names of the institutions involved in such cases; and (2) the number of students affected?

Midday Meals Scheme

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிகு கல்வி-உள்ளாட்சி நிர்வாக அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டுகிறேன்—

(அ) கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் நண்பகல் உணவு தொடர்பாக அரசின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட உணவில் நச்சுப் பொருள் கலந்த நேர்வுகள் எத்தனை?

(இ) அத்தகைய நேர்வுகளில் தொடர்புடைய (1) கல்வி நிலையங்களின் பெயர்கள், (2) பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களின் எண்ணிக்கை குறித்த விவரங்கள் யாவை?

1973 மார்ச் 27]

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : (அ) 3.

(இ) (1) ஊராட்சி ஒன்றிய நடுநிலைப்பள்ளி, வடபாதி மங்கலம், ஊராட்சி ஒன்றிய துவக்கப்பள்ளி, கொடமுருட்டி (விழுப்புரம் கல்வி மாவட்டம்), அரசினர் நடுநிலைப்பள்ளி, திண்டுக்கல்.

(2) 122.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, அண்மையிலே ஹோசூர் மாவட்டத்திலேகூட ஓர் இடத்திலே உணவிலே இது போல நச்சுப் பொருள் கலந்திருந்ததனாலே மாணவர்கள் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள் என்று அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொன்னார்கள். அது போல தொடர்புடைய நிகழ்ச்சி இதிலே இல்லை. அதைப் பார்க்கின்றபோது, ஒரு வேளை இது குறைவாக இருக்குமோ என்று நினைக்கின்றேன். அது சம்பந்தமாக அமைச்சர் அவர்கள் என்ன சொல்லுகின்றார்கள் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, உணவில் நச்சுப் பொருள்கள் கலந்த வகையில் அந்த மூன்று பள்ளிகளிலும் இந்த நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. ஆனால் அந்த மூன்று பள்ளிகளிலும் பாதிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு மருத்துவம் செய்த பிறகு அதிலே யாரும் இறந்து போகவில்லை. அதுதவிர வேறு 5 இடங்களிலே நச்சுப் பொருள்களாலும் காலரா போன்ற வேறு பல காரணங்களினாலும் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டது. அந்த வகையிலேதான் தஞ்சை மாவட்டத்திலே அம்மாப்பேட்டை சாகம், அம்மாப்பேட்டை ஆர்.சி. துவக்கப்பள்ளியில் 180 பேர்கள் மதிய உணவால் பாதிக்கப்பட்டு, அதிலே 17 பேர்கள் அதிகமாக பாதிக்கப்பட்டார்கள். அதிலே 9 வயது, 5 வயது சிறுமியர்கள் 2 பேர்கள் இறந்தார்கள். அதற்குப் பிறகு அதைப் பரிசோதனைக்கு அனுப்பிய வகையில் அதிலே இரண்டு வகைகள் இருந்தன. ஒன்று காலரா உகாவா என்கின்ற தன்மையில் இருக்கின்றது. மற்றொன்று நெகடிவ் என்று ஆராயப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. அது நச்சுப் பொருள்கள் கலந்ததன் காரணமாக அல்ல. தஞ்சை மாவட்டம் சீர்காழி மணிக்கிராமத்தில் இப்படிப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி வந்து 9 பேர்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள். அதிலே 2 பேர்கள் இறந்து

[1973 மார்ச் 27]

விட்டார்கள். இதிலும் இரண்டில் ஒன்று காலரா உகாவா என்றும் மற்றொன்று காலரா நெகடிவ் என்றும் புலன் ஆயிற்று. பிறகு கழுகு மலையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியில் 130 பிள்ளைகளில் மதிய உணவு உண்டதால் 57 பேர்கள் பாதிக்கப்பட்டனர். சிகிச்சைக்குப் பிறகு அனைவரும் உடல் நலமுற்றார்கள். தர்மபுரி மாவட்டம் சூளகிரி சரகத்தில் உள்ள வத்தலப்ள்ளியில் 50 பிள்ளைகள் 51-7-72ல் மதிய உணவு உண்டதால் 12 பிள்ளைகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். மதிய உணவில் பயன்படுத்தப்பட்ட பொருள்கள், பாத்திரங்கள் முதலியவை அரசாபன ஆய்வுக்கு சோதனைக்கு அனுப்பப்பட்டதில் விஷம் கலந்துவிட்டதற்கு அறிகுறி ஒன்றும் தென்படவில்லை என்று அறிக்கை வந்திருக்கின்றது. இந்த 5 பள்ளிகளிலே இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

திரு. செ. முத்துசாமி : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, இந்த மதிய உணவு மையங்களுக்காக அமெரிக்காவிலிருந்து வழங்கப்படும் கேர் நிறுவனம் சார்பாக வரக்கூடிய உணவுப்பொருள்கள் செல்லரித்தும் பூச்சிகள் உள்ளதாகவும் சில நிறுவனங்களில் வழங்கப்படக்கூடிய சூழ்நிலையிருக்கின்றது. அந்தப் பொருள் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட வேண்டும். அம்மாதிரிப் பொருள்கள் வழங்கப்படாமல் இருப்பதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கைகளை அரசு எடுத்துக்கொள்ளுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, அவர்கள் கொடுக்கின்ற உணவில் கிட்டத்தட்ட ரூ. 6 கோடி விலை மதிப்புள்ள பொருள்களை 16 லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மாணவர் மாணவியர்களுக்கு நாம் அளிக்கின்றோம். அதிலே கோளாறு ஏற்படுவதில்லை. நமது உணவகத்திலேயிருந்து வருவதிலே கோளாறு இல்லை என்று சொல்வதற்கில்லை. இங்கே கொண்டு வந்து வைக்கும்போது, சரியாக பாதுகாப்பாக வைக்கமுடியாத இடங்களிலே வைத்திருந்ததால், கோளாறுகள் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். ஆகவேதான் அதைத் தவிர்ப்பதற்கு பல அறிவுரைகள், குறிப்பாணைகள் எல்லாம் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. ஆய்வு அலுவலர்கள் அவ்வப்போது கவனமாக மதிய உணவு மையங்களைப் பார்வையிட வேண்டுமென்றும் பணிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். பல இடங்களில் இப்படி எதிர்பாராத நிலைமைகள் ஏற்பட்டதால், பாத்திரங்கள் போன்றவற்றைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

1973 மார்ச் 27]

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : தலைவரவர்களே, குழந்தைகளுக்கு இலவச உணவு அளிப்பதில் 'நச்சு கலந்துவிட்டது, நச்சு கலந்து விட்டது' நச்சுப் பொருள்களை, விஷப்பொருள்களை அதிலே கலக்கின்றார்கள் என்ற தோரணையில் உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் கூறுகின்றார்கள். அந்த நச்சுப்பொருள்கள் அகற்றப்பட வேண்டியவைகள்தான். ஆகவே நச்சுப்பொருள்கள் இல்லாமல் குழந்தைகளுக்கு அளிப்பதற்காக, மதிய உணவை குழந்தைகளுக்கு அளிப்பதற்கு முன்னால் அதை ஆசிரியர்கள் ஒருவர் இருவர் சாப்பிட்டுப்பார்த்து 'டெஸ்ட்' செய்து, அதற்குப் பிறகு குழந்தைகளுக்கு அளிப்பார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, அதனால் ஏற்படுகின்ற குறைபாடுகள் அல்ல. தூறு பேர், இருதூறு பேர் உணவு உண்ணும்பொழுது 10, 15, 20 பேர்கள்தான் பாதிக்கப்படுகின்ற சூழ்நிலை இருக்கின்றது. மிகவும் பாதிக்கப்படுபவர்கள் ஒருவர் இருவர்தான். ஆகவே அந்த முறையில் எல்லோருமே சாப்பிடுகின்ற சூழ்நிலை ஏற்படாது.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : திரு. சி. வி. ராஜகோபாலுக்கு ஆசிரியர்கள் மேலே கோபம். என் கூடப் படித்துக் கொண்டு வந்தவர்கள். தேர்ட் பாரத்திலேயே 'பெயில்' ஆகி விட்டார்கள். அதனாலே அவருக்கு ரொம்பக் கோபம்.

திரு. செ. முத்துசாமி : அந்தக் காலத்தில் அரசர்களுக்கு உண்டு காட்டிகள் என்று உண்டு காட்டுவதற்காக ஒருவர் இருந்ததாகச் சொல்வார்கள். இப்போது உண்டு காட்டிகளாகப் பணிக்க வேண்டுமென்று உறுப்பினர் கருதுகிறாரா?

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : குழந்தைகள் அனுபவிக்கின்ற அந்தக் கஷ்டத்தை ஆசிரியர்களும் அனுபவிக்கட்டும்.

Government Polytechnic Teachers Association

* 278 Q.—**THIRU S. VELLAPANDIAN :** Will the Hon. the Minister for Education and Local Administration be pleased to state—

(a) whether the Government Polytechnic Teachers Association has demanded greater promotional avenues for teachers in October 1972 ; and

[1973 மார்ச் 27]

(b) the details of their other demands made to the Government ?

அரசினர் பாலிடெக்னிக் ஆசிரியர்கள் சங்கம்

திரு. எஸ். வெள்ளபாண்டியன் : மாண்புமிகு கல்வி-உள்ளாட்சி நிர்வாக அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டுகிறேன்—

(அ) ஆசிரியர்களுக்கு, அதிக அளவு பதவி உயர்வு வாய்ப்புகள் அளிக்க வேண்டுமென்று, 1972 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்களில், அரசினர் பாலிடெக்னிக் ஆசிரியர்கள் சங்கம் கோரியுள்ளதா?

(இ) அச்சங்கம், அரசுக்குக் கொடுத்த ஏனைய கோரிக்கைகளின் விவரங்கள் யாவை?

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : (அ) ஆம்.

(இ) மற்ற கோரிக்கைகள் ஆவன:—

(1) அரசு பஸ்தொழில் பயிற்சிக் கல்லூரிகளில் பணிபுரியும் தற்காலிக ஆசிரியர்களின் ஊழியப் பாதுகாப்பு.

(2) தமிழ்நாடு அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணைக்குழுவின் மூலம் முறையாக நியமனம் செய்யும்வரையில் துறையில் உள்ளவர்களுக்கு தற்காலிக பதவி உயர்வு தருதல்.

(3) வேறு துறையிலிருந்து ஊழியர்களை அரசு பஸ்தொழில் பயிற்சிக் கல்லூரிகளில் நியமிப்பதைக் கைவிடுதல்.

திரு. எம். ராஜா அய்யர் : தலைவரவர்களே, இந்த மாதிரியான பாலிடெக்னிக்குகளிலே 'டெக்னிக்கல் ஸ்டாப்' 'நான் டெக்னிக்கல் ஸ்டாப்' என்று இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு வெவ்வேறுவிதமான சம்பள விகிதங்கள் இருக்கின்றதா என்று அறிந்துகொள்ள விரும்புகின்றேன். எல்லோரும் ஒரேவிதமான சம்பள விகிதங்கள் பெறுகின்றார்களா என்பதையும் அறிய விரும்புகின்றேன். ஆங்கிலம், விஞ்ஞானம் போதிக்கக்கூடிய விரிவுரையாளர்களுக்கு ஒரு ஸ்கேலும், மற்ற டெக்னிக்கல் ஸ்டாப், அசோசியேட்ட் லெக்சரர்ஸ், லெக்சரர்ஸ்க்கு வேறு விதமான சம்பள விகிதமும் இருக்கின்றதா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

1973 மார்ச் 27]

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, அதைப்பற்றி விவரக்குறிப்பு இல்லை. தனிக் கேள்வி போட்டால், விவரங்கள் அறிந்து சொல்லலாம். பெரும்பாலும் கெமிஸ்ட்ரி, பிஸிக்ஸ் போன்றவைகளுக்கெல்லாம் கலைக் கல்லூரிகளிலிருந்து தான் நாம் அவர்களைப் பெறுகின்றோம். டெக்னிக்கல் ஸ்டாப் போன்றவர்களை எலெக்ட்ரிசிடி, பி.டபிள்யூ.டி. ஆகிய துறைகளிலிருந்து பெறுகிறோம். அதிலே வேறுபாடு இருக்கின்றதா என்று தெரியவில்லை. தனிக் கேள்வி போட்டால், விவரங்கள் அறிந்து சொல்லலாம்.

திரு. எல். பலராமன் : தலைவரவர்களே, இந்த இந்தக் கோரிக்கைகளை வைத்தார்கள் என்று அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொன்னார்கள். ஆனால் அந்தக் கோரிக்கைகளில் மீது அரசும், இயக்குநர் அவர்களும் என்ன நடவடிக்கை எடுத்தார்கள்? அதை நீண்ட நாட்களுக்கு நீடிக்காமல் விரைவான நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு அரசு ஆவன செய்யுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, இதுபற்றி அவர்கள் கோரிக்கைகளைத் தந்திருக்கின்றார்கள். வேறு எந்தத் துறையிலிருந்தும் எடுக்கப்படாமலிருப்பதற்கு இதே துறையில் புரமோஷன் கிடைத்து அந்தப் பதவியிலே இருக்கக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டால், அவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால் இந்தத் துறையிலே பொருத்தமானவர்கள் இல்லாத நிலையில், வேறு துறை டெக்னிக்கல் பெர்சனே நாம் பெற வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது. அந்தக் கட்டத்தைத் தவிர, இதிலே ஒருவர் இருந்து அவரை எடுக்காமல் வேறு ஒருவரை எடுத்தால், பாதகமாக முடியும். ஆகவே இந்தத் துறையிலே இருப்பவர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அதிலே புரோமோஷன் தரவேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. தேர்வு ஆணைக் குழு தேர்ந்தெடுக்கிற வரையில் பதவி உயர்த்திக்கொண்டே போவது என்பது உகந்த முறையல்ல. தேர்வு ஆணைக் குழு நிரந்தரம் அக்குறி நிலையில் பிறகு பதவி உயர்வு படிப்படியாக வரும். இப்போது பரிசீலனை செய்யப்பட்டு அவர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதை ஏற்று நடத்தக்கூடியவர்கள் அவர்களுக்கு பாதுகாப்புத் தரவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது பற்றி நடவடிக்கைகள் எல்லாம் இந்தத் துறையினர் மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

[1973 மார்ச் 27]

புலவர் ஓ. அறிவுடைநம்பி : தலைவர் அவர்களே, 10, 12 ஆண்டுக் காலம் பணியாற்றிய பிறகும் தேர்வு ஆணைக் குழுவுக்குமுன் வரும் பொழுது அவர்கள் அந்தத் துறைக்குத் தகுதியற்றவர்கள் என்று தள்ளப்படுகிற முறையிலிருந்து அவர்களையே தேர்ந்தெடுப்பதற்கு அரசு ஒரு வகை செய்யுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தனியாக விண்ணப்பம் தந்தால், தனியாக ஆராயலாம்.

Supply of Medicines to the Hospitals.

* 279 Q.—THIRU N. SUNDARESA THEVAR : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(a) whether it is a fact that the medicines supplied to hospitals in the State do not reach them in time; and

(b) if so, the action taken by the Government thereon ?

மருத்துவமனைகளுக்கு மருந்துகள் வழங்குதல்

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : மாண்புமிகு மக்கள் நல் வாழ்வுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டுகிறேன்—

(அ) மாநிலத்தில் மருத்துவமனைகளுக்கு விநியோகம் செய்யப்படும் மருந்துகள் காலாகாலத்தில் கிடைப்பதில்லை என்பது உண்மையா?

(இ) ஆமெனில், அகன் மீது அரசு எடுக்க உத்தேசித்துள்ள நடவடிக்கை என்ன?

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : (அ) இல்லை.

(இ) கேள்வி எழாது.

THIRU G. SWAMINATHAN : Sir, when the indents are made by many of the hospitals to the Central Medical Stores, it takes a long time for the medicines to reach the hospitals. May I know how the Hon. Minister is able to give the answer that he has given ?

1973 மார்ச் 27]

THE HON. THIRU K. ANBAZHAGAN : Sir, usually the District Medical Officer or the head of the medical institution should send his indents in the particular form that is prescribed to the Stores Depot of the Central Government organisation. Whenever such indents are received, naturally they despatch the medicine that is required by the Hospital. If they do not have the necessary quantity of such medicines, then only they reply in the negative.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : தலைவர் அவர்களே, இந்த மருத்துவ ஸ்டோர்ஸுக்கு ஆர்டர் கொடுப்பதற்கு முன்னால் ஒரு 'பார்ம்' fill up பண்ணி அனுப்புகிறார்கள். அதைப் பெற்று ஒரு ஆண்டு கழித்த பிறகு அதற்கு உண்டான மருந்துகள் இருக்கின்றனவா இல்லையா என்பதை பதில் வருகிறது. இப்படிப்பட்ட நிலை யூனியன் அஸ்பத்திரிகளிலும் அரசாங்க மருத்துவ மனையிலும் இருக்கிறது. ஆறு மாதங்கள் தயக்கம் ஏற்படுகிறது. இந்த நிலையைப் போக்குவதற்கு, 'பார்ம்' வந்த பிறகு, ஒரு வாரம் அல்லது 15 நாட்களுக்குள் மருந்துகள் இருக்கின்றன அல்லது இல்லையென்ற விவர அறிக்கை கொடுத்துவிட்டு, பிறகு மருந்துகள் அனுப்பினால் சௌகரியமாக இருக்கும். அதற்கு அரசு ஆவன செய்யுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : இதுவரையில் ஆங்காங்கே உள்ள மருத்துவ நிலையங்கள் சார்பாக, மாவட்ட மருத்துவத் துறை அதிகாரிகள் நேரடியாக மத்திய அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத்தில் உள்ள மத்திய மெடிக்கல் ஸ்டோர்ஸ்குத் தான் விண்ணப்பிக்க வேண்டும். அங்கிருந்து மருந்து கிடைக்காவிட்டால், டைரக்டர் ஆப் ஹெல்த் செர்வீசஸ்க்குத் தெரிவிக்கலாம். அப்படி நெருக்கடியான காலத்தில் மருந்து கிடைக்கவில்லையென்றால், வெளியில் விலைக்கு ரூ. 1,000 அல்லது ரூ. 1,500-க்கு வாங்குவதற்கு அனுமதியிருக்கிறது. இடைக்காலத்தில் வாங்கிக் கொண்டு தேவையை நிறைவு செய்ய வேண்டும். குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் விண்ணப்பம் அனுப்பினால், காலாகாலத்தில் மருந்து கிடைக்கிறது என்று விளக்கம் கிடைத்திருக்கிறது. அப்படிப் பல இடங்களில் கிடைக்கவில்லையென்று அரசாங்கத்திற்கு மாவட்ட மருத்துவத் துறை அதிகாரிகளிடமிருந்து புகார் வரவில்லை. வருமானால் பரிசீலனை செய்து நடவடிக்கை எடுக்கலாம்.

[1973 மார்ச் 27]

திரு. செ. முத்துசாமி: தலைவர் அவர்களே, கொல்லிமலை போன்ற பிற்பட்ட இடங்களில் இருக்கக்கூடிய பிரைமரி ஹெல்த் சென்டர்களில் வேண்டிய மருந்துகள் சப்ளை செய்வது குறைந்த திருப்பதால், கொல்லிமலை வாசிகள் மருந்து இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்படக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது என்று டிஸ்ட்ரிக்ட் டெவலப்மெண்ட் கவுன்சில் கூட்டத்தில் சொன்னார்கள். அங்கு போக்குவரத்து வசதியில்லை. கொல்லிமலைப் பகுதி மக்கள் அந்தப் பக்கத்திலுள்ள நகரங்களுக்குச் சென்று டிரீட்மெண்டு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய சூழ்நிலையிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பிரைமரி ஹெல்த் சென்டர்களுக்குக் கூடுதலான அளவில் மருந்து சப்ளை செய்ய அரசு ஏற்பாடு செய்யுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன்: கேள்வி பொருத்தமற்ற கேள்வி. போக்குவரத்து வசதி இல்லை என்றால் நோயாளிகள் அதிகம் பேர் இருக்க முடியாது. அங்கே டாக்டர் ஒழுங்காகத் தங்கியிருக்க மாட்டார்கள். அங்கு மருந்து அதிகமாகப் போனால், பயனற்றதாகப் போய்விடும். இப்போது ரூ. 10 ஆயிரம் மதிப்புள்ள மருந்துகள் பிரைமரி ஹெல்த் சென்டர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. அகில இந்திய அரசு ரூ. 6 ஆயிரம் மதிப்புள்ள மருந்து தருவதற்குத்தான் ஆலோசனை வழங்கிற்று. நமது அரசு அதை உயர்த்தி வழங்கியிருக்கிறது. இந்த ரூ. 10 ஆயிரம் பெறுமானமுள்ள மருந்தை முறைப்படி பயன்படுத்தினால் ஏறத்தாழ 50 அல்லது 60 ஆயிரம் பேர்களுக்குக் குறையாமல் சிகிச்சை வழங்க முடியும். அந்த இடம் பொருத்தமற்றதாக வசதிக் குறைவாக போக்குவரத்து வசதியற்றதாக இருப்பதால், மக்கள் பயன்படுத்திக்கொள்ள இயலாத நிலைமை இருக்கிறது. அதில் மாற்றம் வரும்போது ஆவன செய்யப்படும்.

திரு. வி. வெங்கா: தலைவர் அவர்களே, மதிப்பீட்டுக் குழு வானது மாநிலத்தில் சுற்றுப்பயணம் செய்கிற நேரத்தில், மத்திய மருந்துக் கிடங்கு தங்களுடைய தேவைகளுக்குப் போதுமான மருந்துகள் விநியோகிக்கக்கூடிய நிலையில் இல்லையென்று அனைத்து மருத்துவமனைகளிலும் சொன்னார்கள். அதைக் கருத்திற் கொண்டு அந்த முறையை மாற்றி ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் ஒரு மருத்துவக் கிடங்கு துவக்க அரசு முன்வருமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

1973 ஢ார்ச் 27]

஢ாண்பு஢ிகு திரு. க. அன்பழகன் : ஏற்கெனவே ஏறபட்ட ஓரு உடன்பாட்டின்படி அவர்களிட஢ிருந்து ஢ருந்து வாங்குவதை நிறுத்துவது என்று சொன்னால், இரண்டு ஆண்டு 'நோட்டீசு', ஢ுன் அறிவிப்புத்தர வேண்டும். ஓரு ஆண்டுக்கு ஢ுன்னர் அவர்களிட஢ிருந்து வாங்குவது என்ற ஢ுறையைக் கைவிட ஢ுன் அறிவிப்புத் தரப்பட்டிருக்கிறது. இனி தனியாகவே ஢ெண்டர் கோரி, அரசாங்கத்தின் சார்பாக ஢ருந்துகள் வாங்கி வழங்க ஆலோசனை இருக்கிறது. அப்படி வழங்கினாலும், எந்த இடத்திலிருந்து வழங்குவது என்று இனிதான் தீர்஢ானம் செய்யப்பட வேண்டும்.

திரு. ஜி. சுவா஢ிநாதன் : அவர்களிட஢ிருந்து வாங்கா஢ல் ஢ாநிலத்திற்குத் தனியாக ஓரு ஸ்டோர்ஸ் ஢ாநில அளவில் அல்லது ஜில்லா தலைநகரங்களில் அ஢ைக்க உத்தேசம் உண்டா? அரசிடம் தான் வாங்க வேண்டு஢ென்ற ஆலோசனை இருக்கிறதா? எந்த ஢ுறையில் அரசு தீர்஢ானம் செய்யப் போகிறது என்று தெரிவிக்க இயலு஢ா?

஢ாண்பு஢ிகு திரு. க. அன்பழகன் : சிலவற்றை ஓழுங்கு படுத்துவதற்கும் ஢ுறைப்படுத்துவதற்கும் பரவலாக எல்லா இடங்களிலும் எவரிடம் வேண்டு஢ானாலும் வாங்கலாம் என்ற ஏற்பாடு சரியாக வராது. எனவே திட்டத்திற்கு ஏற்றவாறு ஢ுறையை ஏற்படுத்துகிறபோது, ஒன்றிரண்டு இடங்களைத் தீர்஢ானம் செய்யலாம். அதற்கிடையில் Hospital pharmacy ஏற்படுத்த எண்ணி சென்னையில் ஓரு நிலைய஢ும் திருச்சியில் ஓரு நிலைய஢ும் ஢ருத்துவ சாலைகளுக்குத் தேவையான அன்றாட ஢ருந்துகளை உற்பத்தி செய்வதற்கு ஏறத்தாழ ரூ. 13 லட்சம் செலவில் இப்போது ஓரு திட்டம் தீர்஢ானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது உருவாவதற்கும் ஢த்திய அரசின் சார்பில் உள்ள ஢ருந்து நிலையத்திலிருந்துதான் ஢ருந்து வாங்க வேண்டு஢ென்ற விதியிலிருந்து தளர்ச்சி பெறுவதற்கும் ஓராண்டு ஆகு஢ாதலால் ஏறத்தாழ காலம் ஒத்துவரும் என்று ந஢்புகிறேன். அந்தக் கால கட்டத்தை ஒட்டி, தேவைக்கேற்ப 'ரீஜனல்' அ஢ைப்பு தான் அரசாங்கத்திற்கு இயலக்கூடியதாக இருக்கு஢ென்று நான் இப்போது எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் சரியான பரிசீலனை நடந்துதான் ஢ுடிவெடுக்கப்படும்.

[1973 மார்ச் 27]

திரு. செ. முத்துசாமி : கொல்லிமலையைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியும். கொல்லிமலையைச் சுற்றியிருக்கும் கிராமங்களிலுள்ள சிகிச்சை பெறக்கூடிய நோயாளிகள் ஆஸ்பத்திரி வரையில் வந்துவிடுகிறார்கள். அந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தால் டாக்டர் மருந்து கொடுக்க மருந்து ஸ்டாக் இல்லை. மெடிக்கல் ஷாப்புகளுக்கு நகரங்களை நோக்கிச் செல்லவேண்டியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில், மருந்து இல்லாததால், கஷ்டப்படுகிறோம் என்று மாவட்ட அபிவிருத்தி கவுன்சிலில் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அப்படிப்பட்ட பகுதி வேடிக்கையானதல்ல. அங்கு மக்கள் கஷ்டப்படுகிற நிலைமையைச் சொல்லுகிறேன். உடனடியாக மருந்து வழங்க ஏற்பாடு செய்வார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : இந்தக் கேள்வி தவறானது என்று சொன்னதற்குக் காரணம், இங்கே கேட்கப்பட்ட கேள்வியை ஒட்டி எண்ணிப் பார்த்தால், “மருத்துவமனைகளுக்கு மருந்து வழங்குவதில் இடர்ப்பாடு உண்டாயிற்று? இடர்ப்பாடு இருந்தால் காலத்தில் கேட்கப்பட்டதா? இல்லாத நிலைமையில் டாக்டர் எழுதினாரா, மருந்து கிடைக்கவில்லையென்றால் என்ன பதில் கிடைத்தது? அப்படிச் கிடைக்கவில்லையென்றால், இங்கு இருக்கிற இயக்குநருக்கு, டைரக்டர் ஆப் ஹெல்த் சர்வீசஸ்க்கு இப்படி மருந்து கிடைக்கவில்லையென்று அதைப்பற்றிக் குறிப்பு அனுப்பினாரா” என்று இவ்வளவு கேள்விகள் இருக்கின்றன. ஒரே கேள்வி மூலம் கேட்பதைவிட, தனிக் கேள்வி போட்டால் தெரிந்து பதில் சொல்லலாம். இப்படிப் பொதுவாக நிர்வாக முறைபற்றிக் கேட்க வேண்டிய கேள்வியில் தனியான ஒரு இடத்தில் ஏற்பட்ட விளைவுகளை வைத்துத் துணைக் கேள்வி கேட்பது பொருத்தமல்ல. இரண்டாவது எப்போதோ பேசியதைச் சொல்லுகிறார்கள். ஒரு 20 காசு செலவு செய்து கடிதம் எழுதியிருந்தால், அதைப்பற்றி விசாரித்திருக்கலாம். யாரோ கேள்வி போட்டார்கள், இடையில் கேட்கலாம் என்று 3 மாத காலம் பொறுத்திருந்து, கேட்பதை விட்டு, ஓரளவுக்கு எனக்கு முன்னால் தெரிவித்திருந்தால், நலமாக இருந்திருக்கும்.

1973 மார்ச் 27]

Effluent of the Methylated Spirit Industry in Senthanneerpuram

* 280 Q.—THIRU N. SUNDARESA THEVAR (on behalf of THIRU Y. VENKATESWARA DIKSHIDAR): Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(a) whether the effluent of the Methylated Spirit Industry in Senthanneerpuram near Tiruchirappalli town is let into the Uyyakkondan Irrigation Channel ;

(b) if so, whether it affects the health of the people living in about fifteen villages in the area of Uyyakkondan Channel Tail end;

(c) whether it has been brought to the notice of the Government that about 3,000 acres of agricultural land has been affected due to the effluent let into the Irrigation Channel ; and

(d) if so, the steps taken thereon by the Government ?

செந்தண்ணீர்புரம் எரிசாராய தொழிற்சாலையினுடைய கழிவு நீர்

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் (திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் சார்பில்) : மாண்புமிகு மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டுகிறேன்—

(அ) திருச்சி டவுன் அருகிலுள்ள செந்தண்ணீர்புரம் எரி சாராய தொழிற்சாலையினுடைய கழிவு நீர், உய்யக்கொண்டான் பாசன வாய்க்காலில் விடப்படுகிறதா?

(இ) ஆமெனில், உய்யக்கொண்டான் வாய்க்கால் கடைமடை (Tail end) பகுதியில் உள்ள, சுமார் பதினைந்து கிராமங் களிலுள்ள மக்களின் சுகாதாரத்திற்கு அதனால் ஏதும் தீங்கு ஏற்படுகிறதா?

(உ) மேற்படி பாசன வாய்க்காலில் கழிவு நீர் விடப்படு வதால், நல்ல சாகுபடியில் பயன்பட்டு வரும் சுமார் 3,000 ஏக்கருக்கு மேலான நிலங்களில் விவசாயம் பாதிக்கப்படுவது அரசின் கவனத்திற்கு வந்ததா?

(எ) ஆமெனில் அரசு அதற்காக மேற்கொண்டுள்ள நடவடிக்கைகள் என்ன?

[1973 மார்ச் 27]

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : (அ) ஆம்.

(இ) இல்லை.

(உ) & (எ) பயிர்கள் பாதிக்கா வண்ணம் தேவையான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

*281 Q.—THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, on a point of order. With due deference to those who were responsible for the deletion of the word ' Kumbakonam ' from the dictionary, the heading of this question should have been worded " Circle Inspector of Police died in Government Hospital, Kumbakonam " and the question should have been worded : " Whether it is a fact that a person by name E. S. Rajagopalan (Circle Inspector of Police) died while injection was being administered in the Government Hospital, Kumbakonam on 5th January 1973. "

AN HON. MEMBER : The question has not yet been answered by the Hon. Minister.

THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, I am raising this as a point of order.

Circle Inspector of Police died in Kumbakonam Government Hospital

* 281 Q.—THIRU N. SUNDARESA THEVAR (on behalf of THIRU Y. VENKATESWARA DIKSHIDAR) : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state :

(a) whether it is a fact that a person by name E. S. Rajagopalan (Circle Inspector of Police) died while injection was being administered in Kumbakonam Government Hospital on 5th January 1973 ; and

(b) if so, the reason therefor?

சும்பகோணம் அரசினர் மருத்துவமனையில் வட்ட காவல் ஆய்வாளர் மரணம்

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் (திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் சார்பில்) : மாண்புமிகு மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை

1973 மார்ச் 27]

அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டுகிறேன் :

(அ) 5—1—1973 ஆம் நாள் கும்பகோணம் அரசினர் மருத்துவ மனையில் E.S. ராஜகோபாலன் (Circle Inspector of Police) என்பவருக்கு ஊசி மருந்து செலுத்தப்படும்பொழுது உடனடியாக இறந்தது உண்மையா?

(இ) ஆமெனில் காரணம் என்ன?

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : (அ) & (இ) இதுபற்றி விளக்கக் குறிப்பு@ அவையின் தகவலுக்கு வைக்கப் பெற்றுள்ளது.

THIRU G. VASANTHA PAI : The word "Kumbakonam" should not have been used as an 'adjective'.

THE HON. THIRU K. ANBAZHAGAN : Sir, whatever it may be, 'Kumbakonam' need not always be ridiculed. It may also be respected.

THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, with due deference to those who were responsible for the deletion of the word 'Kumbakonam' from the dictionary, the question should be re-worded.

THE HON. THIRU K. ANBAZHAGAN : That does not arise at all here. It may be an advocate's point of view. It cannot be the Minister's point of view.

THIRU M. RAJAH IYER : Hon. Chairman Sir, I am putting a supplementary question. I am happy to note that in the statement placed on the table of the House it has been correctly stated as the 'Government Hospital, Kumbakonam'. Sir, I would like to know whether this fatal accident took place because of any defect in the **medicine** or because the injection was given when there was no need for that. The Circle Inspector seems to have taken the particular

@ 299 ஆம் பக்கத்தில் இணைப்பு—I ஆச அச்சிடப் பட்டுள்ளது.

[1973 மார்ச் 27]

medicine with him and insisted upon the injection being given. Was there any follow-up, was any enquiry made and who was held responsible for this fatal accident?

THE HON. THIRU K. ANBAZHAGAN : Sir, from the information that is available with the Government, it is found that the particular Circle Inspector had gone to one Dr. R. Thirunavukkarasu who was on duty in the O.P. section and he had also brought the medicine which he used to take. That medicine is called Tri-Redisol-H injection. After giving that vial of injection to the doctor, he asked him to inject the same. According to his desire, it was injected. Within a few minutes after the injection, when the doctor was looking after the other patients, he collapsed. Sample of the drug was drawn and sent for analysis. The used vial also was sent for toxicity and sterility tests. The balance of stocks of Tri-Redisol-H available with Messrs. Dasarathy Agencies, a sister concern of Kumbakonam Drug Stores, were frozen. The report of the Government Analyst is awaited.

THIRU M. RAJAH IYER : May I know from the Hon. Minister whether the Government would instruct the doctors to satisfy themselves if there is any need for any injection before it is actually administered, particularly because insulin should not be injected unless urine is tested and trace of sugar is found? If somebody brings a medicine and wants it to be injected, the doctor must not administer it, unless there is need for the injection. I would like to know whether the Government will issue strict orders that doctors should satisfy themselves that there is need for the injection before they comply with the wishes of the patient in this matter?

THE HON. THIRU K. ANBAZHAGAN : Thiru Rajagopal was known to be allergic to Penicillin and was twice admitted on 8th April 1971 and 18th March 1972 and treated in the hospital for penicillin allergy. The Chief Medical Officer is of the opinion that the Inspector died of anaphylactic shock due to Vitamin B1, an ingredient of Tri-Redisol-H. Even though the doctor was aware that penicillin was allergic to him, the medicine administered to the patient was a different one. Vitamin B-1 was an ingredient of that medicine and that has reacted in such a way.

1973 மார்ச் 27]

*Professors in Radio-Therapy and Radio-Diagnosis in the
Madras Medical College*

* 282. Q.—THIRU G. SWAMINATHAN: Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(a) whether it is a fact that there are separate Professors in Radio-Therapy and Radio-Diagnosis in the Madras Medical College;

(b) if so, the reason therefor; and

(c) whether there is any proposal to have such an arrangement in the other Medical Colleges in Madras City?

சென்னை மருத்துவக் கல்லூரியில், கதிர் வீச்சு சிகிச்சையில்—
கதிர் வீச்சு நோய்க்குறியியல் ஆகியவற்றுக்காக
பேராசிரியர்கள்

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிகு மக்கள் நல்வாழ்வுத்
துறை அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குப்
பதிலளிக்க வேண்டுகிறேன் :

(அ) சென்னை மருத்துவக் கல்லூரியில், கதிர் வீச்சு
சிகிச்சையில், கதிர் வீச்சு நோய்க்குறியியல் ஆகியவற்றுக்காகத்
தனிப் பேராசிரியர்கள் இருப்பது உண்மையா?

(இ) ஆமெனில், அதற்கான காரணம் யாது?

(உ) சென்னை மாநகரிலுள்ள ஏனைய மருத்துவக் கல்லூரி
களிலும் அதுபோன்ற ஏற்பாட்டைச் செய்வதற்கான செயற்
முறை எதும் உள்ளதா?

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : (அ) ஆம்.

(இ) கதிர்வீச்சு மருத்துவத்தில் கதிரியக்க மருத்துவ
முறையில் (Radio-therapy) பயிற்சி பெற்றவர் புற்று
நோய் போன்ற வியாதிகளைச் சிகிச்சை செய்வார். கதிரியக்க
நோய்க் கூறில் (Radio-Diagnosis) பயிற்சி பெற்றவர்
நோயாளிகளின் நோய்களை ஆய்ந்து அறிவிப்பதில் ஈடுபடுவார்.

(உ) அரசின் நிதிநிலை வளமாயில்லாததாலும், இருக்கும்
நிலையில் பல்வேறு திட்டங்கள் ஏராளமான அளவில் மேற்
கொள்ளப்பட்டிருப்பதாலும் நகரத்தில் மற்ற மருத்துவக் கல்லூரி
களில் இதுபோன்று ஏற்பாடுகளைச் செய்யவியலாது.

[1973 மார்ச் 27]

THIRU G. SWAMINATHAN : Sir, there is only one unit in the Barnard Institute in the General Hospital for Radio Therapy and Radio Diagnosis and that is not found to be sufficient for the people of the State. May I now whether the Government will consider having at least a shift system in the Barnard Institute so that the rays emanating from the Cobalt do not get wasted, because they are shedding rays all the 24 hours?

THE HON. THIRU K. ANBAZHAGAN : Sir, I shall try to get the suggestion given by the hon. Member properly examined.

THIRU G. SWAMINATHAN : Sir, Radio Therapy and Radio Diagnosis are quite different from each other, and Radio Therapy is being used for the treatment of cancer in 99 per cent of the cases. In some of the hospitals we have got only Radio Diagnosis and no Radio Therapy. Will the Hon. Minister consider, because I was told that there was a proposal to start another unit in the Stanley College, the starting of the same early? That is what I want to know.

THE HON. THIRU K. ANBAZHAGAN : Sir, even in Radio Therapy, there are different instruments and one such instrument is being suggested now and that will also be useful for about 15 to 20 per cent of the cancer patients. An instrument of some other type in Radio Therapy will also be installed later and that will be at Thanjavur.

THIRU G. SWAMINATHAN : Sir, I did not ask about Thanjavur. I want to know whether there is any proposal to have this unit of Radio Therapy and Radio Diagnosis separated in the Stanley Medical College. I was told that there was a proposal to that effect. Unless they are separated, there may not be proper treatment even at the Stanley Hospital with the existing instruments available there.

THE HON. THIRU K. ANBAZHAGAN : Sir, there is no proposal just now. But these things may be required later.

*Loss in Production by the Simpson Group Companies
due to Labour Strikes*

* 283 Q.—THIRU G. SWAMINATHAN : Will the Hon. the Minister for Labour be pleased to state the loss in production by the Simpson Group Companies during the year 1971 due to labour strikes?

1973 மார்ச் 27]

தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தங்களினால் “சிம்சன் குரூப்” கம்பெனிகளின் உற்பத்தியில் இழப்பு.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிகு தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாவிற்குப் பதிலளிக்க வேண்டுகிறேன் :

தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தங்கள் காரணமாக 1971 ஆம் ஆண்டில் ‘ஸிம்ப்ஸன் குரூப்’ கம்பெனிகளின் உற்பத்தியில் ஏற்பட்ட இழப்பு எவ்வளவு?

மாண்புமிகு திரு. என். வி. நடராசன் : 1971 ஆம் ஆண்டில் வேலைநிறுத்தங்கள், தொழிலாளர்களுக்குள் நடந்த மோதல்கள் காரணமாக ஏற்பட்ட ஏனைய பணிநிறுத்தங்கள் ஆகியவற்றினால் ஏற்பட்ட உற்பத்தி இழப்பின் மதிப்பு ஏறக்குறைய ரூ. 5 கோடி என்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

Labour Trouble at Saravanabhava Cotton Waste Factory at Tirupur

* 284 Q.—THIRU S. VELLAPANDIAN: Will the Hon. the Minister for Labour be pleased to state—

(a) whether there was any labour trouble at Saravanabhava Cotton Waste Factory at Tirupur in Coimbatore District about November 1972; and

(b) if so, the details thereof?

திருப்பூரிலுள்ள சரவணபவா கழிவுப் பருத்தித் தொழிற்சாலையில் தொழில் தகராறு

திரு. எஸ். வெள்ளபாண்டியன் : மாண்புமிகு தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டுகிறேன்—

(அ) 1972 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் அளவில், கோயம்புத்தூர் மாவட்டம், திருப்பூரிலுள்ள சரவணபவா கழிவுப் பருத்தித் தொழிற்சாலையில் தொழில் தகராறு ஏதும் நடைபெற்றதா?

(இ) ஆமெனில், அதன் விவரங்கள் யாவை?

[1973 மார்ச் 27]

மாண்புமிகு திரு. என். வி. நடராசன் : (அ) ஆம்.

(இ) கோயம்புத்தூர் மாவட்டம், திருப்பூரில் உள்ள சரவண பவா (தனியார்) ஆலைத் தொழிலாளர்கள் 27 பேரில் 25 பேர் 1971-72-ஆம் ஆண்டிற்கான ஊதியக்கொடை வழங்குவது குறித்து 13-11-1972 அன்று 1½ மணி நேரமும் மீண்டும் 17-11-1972-லிருந்து 20-11-1972 வரையிலும் வேலைநிறுத்தம் செய்தனர். கோயம்புத்தூர், தொழிலாளர் நல உதவி ஆணையாளர் தலையிட்டதன் பேரில், தொழிலாளர்கள் 21-11-1972 அன்று மீண்டும் வேலைக்குச் சென்றனர். 8-1/3 சதவீத ஊதியக் கொடை வழங்கவேண்டுமென்ற கோரிக்கையின் மேல் தொழில் தகராறுகள் சட்டத்தின் 12 (3) பிரிவின் கீழ் 25-11-1972 அன்று உடன்பாடு ஒன்று ஏற்பட்டது.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : வினாக்கள்-விடைகள் முடிவுற்றன.

[குறிப்பு.—ஓர் உரையின் தொடக்கத்தில் இடப்பட்டிருக்கும் உடுக்குறி (*) அவ்வுரை உறுப்பினரால் சரிபார்க்கப்பட்டது என்பதைக் குறிக்கும்.]

2. அறிவிப்பு

விவாதத்திற்கு நேரம் ஒதுக்குதல்

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : 1972-73-ஆம் ஆண்டிற்கான செலவு குறித்த இறுதி துணை விவர அறிக்கை, உணவுக் கொள்கை பற்றிய விளக்கக்குறிப்பு ஆகிய இரண்டின் மீதும் விவாதம் நடைபெற இருக்கிறது என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அறிவர். சட்ட மன்ற மேலவை விதிகளின் 80-ஆவது விதியின் கீழ், 1972-73-ஆம் ஆண்டிற்கான செலவு குறித்த இறுதித் துணை விவர அறிக்கை மீதான விவாதம் நடத்த ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேற்படாத நேரத்தையும், எஞ்சியுள்ள நேரத்தை உணவுக் கொள்கை பற்றிய விளக்கக்குறிப்பின்மீது விவாதம் நடத்தவும் நான் வரையறுத்திருக்கிறேன். எனவே காலவரையறைக்குள் சுருக்கமாக விவாதத்தினை முடித்துக்கொள்ள ஒத்துழைக்குமாறு உறுப்பினர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1973 மார்ச் 27]

[சட்டமன்றத் தலைவர்]

இரண்டிற்கும் இரண்டு மணிநேரம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 10 நிமிடத்திற்குமேல் தயவுசெய்து யாரும் பேச வேண்டாம்.

THIRU G. SWAMINATHAN : Sir, now the time is 4-30. If only two hours' time is allowed for the discussion today, I want to know whether we are going to close at 6-30 p.m.

MR. CHAIRMAN : If there is more time available, the hon. Members who want to speak during the discussion on the Policy Note on Food may take some more time. The excess time of thirty minutes could be divided amongst the various Members.

3. அரசினர் தீர்மானங்கள்

(1) சட்டப் பேரவையின் பொதுக் கணக்குக் குழுவில் பணியாற்ற ஐந்து உறுப்பினர்களை நியமனம் செய்தல்

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, “1973-74-ஆம் நிதியாண்டுக்குரிய சட்டப் பேரவை பொதுக் கணக்குக் குழுவில் பணியாற்ற கீழ்க்கண்ட சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் ஐவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள் :—

1. திரு. கே. ராஜாராம்.
2. திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன்.
3. திரு. க. அறிவழகன்.
4. திரு. வி. தங்கபாண்டியன்.
5. திரு. வ. சஸ்வரமூர்த்தி.”

என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : மன்றத்தின் முன் உள்ள கேள்வி—

“1973-74-ஆம் நிதியாண்டுக்குரிய சட்டப் பேரவை பொதுக் கணக்குக் குழுவில் பணியாற்ற கீழ்க்கண்ட சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் ஐவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள் :—

1. திரு. கே. ராஜாராம்.
2. திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன்.
3. திரு. க. அறிவழகன்.

1973 மார்ச் 27] [சட்டமன்றத் தலைவர்]

4. திரு. வி. தங்கபாண்டியன்.

5. திரு. வ. ஈஸ்வரமூர்த்தி.”

தீர்மானம், மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

(2) சட்டப் பேரவையின் மதிப்பீட்டுக் குழுவில் பணியாற்ற
ஐந்து உறுப்பினர்களை நியமனம் செய்தல்

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே,
“1973-74-ஆம் நிதியாண்டுக்குரிய சட்டப் பேரவை மதிப்பீட்டுக்
குழுவில் பணியாற்ற கீழ்க்கண்ட சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள்
ஐவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள்—

1. புலவர் ஓ. அறிவுடைநம்பி.
2. திரு. நாகூர் இ. எம். ஹனீபா.
3. திரு. பி. திருஞானசம்பந்தம்.
4. திரு. எஸ். வெள்ளபாண்டியன்.
5. திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்.”

என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : மன்றத்தின் முன் உள்ள
கேள்வி—

“1973-74-ஆம் நிதியாண்டுக்குரிய சட்டப் பேரவை மதிப்
பீட்டுக் குழுவில் பணியாற்ற கீழ்க்கண்ட சட்ட மன்ற உறுப்
பினர்கள் ஐவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள்:—

1. புலவர் ஓ. அறிவுடைநம்பி.
2. திரு. நாகூர் இ. எம். ஹனீபா.
3. திரு. பி. திருஞானசம்பந்தம்.
4. திரு. எஸ். வெள்ளபாண்டியன்.
5. திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்.”

தீர்மானம், மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

1973 மார்ச் 27]

(3) சட்டப் பேரவையின் துணைச் சட்ட ஆய்வுக் குழுவில் பணியாற்ற ஐந்து உறுப்பினர்களை நியமனம் செய்தல்

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவர் அவர்களே, “1973-74-ஆம் நிதியாண்டுக்குரிய சட்டப் பேரவை துணைச் சட்ட ஆய்வுக்குழுவில் பணியாற்ற கீழ்க்கண்ட ஐந்து உறுப்பினர்களை இம்மன்றம் நியமனம் செய்கிறது—

1. திரு. எம். ராஜா அய்யர்.
2. திரு. ஜி. பராங்குசம்.
3. திரு. எம். சங்கரலிங்கம்.
4. திரு. எஸ். எஸ். இராமசாமிப் படையாச்சி.
5. திரு. எல். பலராமன்.*

என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர்: மன்றத்தின் முன் உள்ள கேள்வி—

“1973-74-ஆம் நிதியாண்டுக்குரிய சட்டப் பேரவை துணைச் சட்ட ஆய்வுக் குழுவில் பணியாற்ற கீழ்க்கண்ட ஐந்து உறுப்பினர்களை இம்மன்றம் நியமனம் செய்கிறது:—

1. திரு. எம். ராஜா அய்யர்.
2. திரு. ஜி. பராங்குசம்.
3. திரு. எம். சங்கரலிங்கம்.
4. திரு. எஸ். எஸ். இராமசாமிப் படையாச்சி.
5. திரு. எல். பலராமன்.*

தீர்மானம், மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

(4) 1972-73-ஆம் ஆண்டிற்கான செலவு குறித்த இறுதி துணை விவர அறிக்கை மீது விவாதம்

* திரு. அய்யனன் அம்பலம்: மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதல்வரவர்கள் சமர்ப்பித்த 1972-73 ஆம் ஆண்டு துணை மானியக் கோரிக்கையின் மேல் இன்று என்னுடைய

4-30 பி.ப.

[திரு. அப்பணன் அம்பலம்] [1973 மார்ச் 27]

கருத்துக்களைக் கூற அனுமதித்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றியைக் கூற விரும்புகிறேன். இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையின் மீது பேசுவதற்கு முன்னர், இந்தச் சட்ட மன்ற மேலவையில் ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் பிரதிநிதிகள் மூன்றில் ஒரு பங்குக்கு அதிகமாக இருந்தும், ஊராட்சித் துறையின் வரவு-செலவு அறிக்கை—இந்த மன்றத்தில் வரவில்லை என்பதை இங்கே நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஊராட்சி சம்பந்தமான பிரச்சினைகளை இந்த மன்றம் விவாதிக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையின் அடிப்படையில் அடுத்துவரும் ஆண்டுகளில் இந்த மன்றத்தில் அந்த அறிக்கையைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்று மாண்புமிகு ஊராட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையில், விவசாயிகள் பூச்சி மருந்துகள் வாங்குவதற்காக, ரூ. 2 கோடிக்கு அதிகமாக ஒதுக்கியிருக்கின்ற இந்த மானியக் கோரிக்கையை வாசுதேவரெட்டிநேன். அடுத்து, ஊராட்சி வளர்ச்சியில், குளங்களைச் செப்பணிடுவதற்காகவும், மற்ற ஊராட்சிகளுக்கு வீட்டு மானியமாகக் கொடுப்பதற்கும், ரூ. 2 கோடிக்கு அதிகமாக ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஊராட்சியைப் பொறுத்தவரையில் மதுரை மாவட்டத்தில், ரூ. 20 ஆயிரத்திற்கு மேல் வருவாய் வந்தால், அந்த ஊராட்சிகள், பேரூராட்சிகளாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. குறிப்பாக, போடி பகுதியில் மீனாட்சிபுரம், மேலூர், வெள்ளாளப்பட்டி, எரியோடு ஆகிய ஊர்கள், நகரப் பஞ்சாயத்துக்களாக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், இவைகளின் வருமானமெல்லாம் நிர்வாக வேலைக்கே செலவு செய்யப்படுகின்றதே தவிர, நகர வளர்ச்சிக்காக எந்தவிதமான வேலைகளும் எடுத்துச் செய்யப்படுவதில்லை. ஆகவே, அதை மறுபரிசீலனை செய்து ரூ. 50 ஆயிரத்திற்கும் அதிகமாக வருமானம் உள்ள பஞ்சாயத்துக்களைத்தான் நகர பஞ்சாயத்துக்களாக ஆக்க வேண்டும், அதற்கும் குறைவான வருமானம் உள்ள பஞ்சாயத்துக்களை கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களாக—சிறிய, சிறிய பஞ்சாயத்துக்களாகப் பிரித்து, அவைகளுக்கு வீட்டு வரியில் கிடைக்கக்கூடிய ஈட்டு மானியமும் கிடைக்க வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவர்களைப் பொறுத்த வரையில், அவர்களுக்கு ஒரு கஷ்டம் இருக்கிறது.

1973 மார்ச் 27] [திரு. அய்யணன் அம்பலம்]

முதல்வர் அவர்களுக்கும், ஊராட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்களுக்கும் சொல்லிக்கொள்கிறேன்—1962-ம் ஆண்டு, ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் அமைக்கப்பட்டன, அப்போது அந்த ஊராட்சி ஒன்றியப் பெரும் தலைவர்களுக்கு பயணப்படியாக மாதம் ரூ. 100 அனுமதிக்கப்பட்டது. ஏறத்தாழ 10 ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமாக இதே தொகைதான் இருக்கிறது, அதிகரிக்கப்படவில்லை. ஒரு ஊராட்சி ஒன்றியத்தின் தலைவன், ரூ. 100-ஐ வைத்துக்கொண்டு, நானாயமாகச் செலவு செய்ய முடியாது...

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: அப்படியானால், கரன்சியாகச் செலவு செய்யலாமே!

திரு. அய்யணன் அம்பலம்: நேர்மையாகச் செலவு செய்ய முடியாது. இதை மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். 1966 இலிருந்து இன்றுவரை பொருளாதார வளர்ச்சிகளைப்பெல்லாம் பார்க்கும் போது, மாதம் ரூ. 100 பயணப்படி என்பது போதாது. மதுரை போன்ற நகரங்களில் அதிகமாகச் செலவாகிறது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அமைச்சரவர்கள் அதை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும். அலுவல்களில் கலந்துகொள்ளும் போதாவது குறைந்தபட்சம் நாளொன்றுக்கு ரூ. 10 வீதம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சென்னை போன்ற நகரங்களிலுள்ள மாநகராட்சி அங்கத்தினர்களுக்கு அலவன்ஸ் கொடுக்கிறார்கள். அதே அடிப்படையில், ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் உறுப்பினர்களுக்கும் ரூ. 2 வீதம், பிராயணப்படி கொடுக்கப்பட வேண்டும். இதையும் மறுபரிசீலனை செய்து, ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவர்கள் தங்கள் கடமையை நல்ல முறையில் செய்ய இந்தப் படியை ஊராட்சி ஒன்றிய அங்கத்தினர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வளர்ச்சித் துறையைப்பற்றி ஒரு கோரிக்கையை இங்கே மாண்புமிகு அமைச்சர் முன்பும், முதலமைச்சர் முன்பும் வைக்க விரும்புகிறேன். இந்தக் கோரிக்கையைப்பற்றி இந்த மன்றத்திலே சென்ற ஆண்டு பல அங்கத்தினர்களும் பேசியிருக்கிறார்கள். அது வருவாய்த் துறையிலிருந்து மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் கீழ் தனியாகச் செயல்படவேண்டுமென்ற கோரிக்கையாகும்.

[திரு. அய்யனன் அம்பலம்]

[1973 மார்ச் 27]

அந்தக் கோரிக்கையை நிறைவேற்ற மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களும், ஊராட்சித் துறை அமைச்சரவர்களும் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையில் விவசாய இலாக்கா விற்காகவும், ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் வருவாயைப் பெருக்க வேண்டுமென்பதற்காகவும், சென்ற நிதியாண்டில் ரூ. 2½ சர்சார்ஜ் விதிப்பதற்கு அனுமதி அளிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த ரூ. 2½ சர்சார்ஜ் வாங்குவதை எந்த ஊராட்சி ஒன்றியத்திலும் இதுவரை அமூல் நடத்தவில்லை என்று அறிகிறேன்.

4-50 இந்த கமிட்டிக்குக் கூட்டங்களில்கூட—கொடைக்கானலில் நடந்த
பி.ப. கூட்டம், சென்னையில் நடந்த கூட்டம்—வருமானம் கிராமங்களில் இழக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பாசி, மீன்பிடி குத்தகை பட்டாதாரர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது ஊராட்சி மன்றத் தேர்தல்களினால், எந்தக் கிராமத்திலும் அந்தப் பாசி குத்தகையின் மூலம் வரும் வருமானத்தை, அந்தப் பாசிக்காரர்கள் ஒழுங்காகப் பிரித்துக்கொள்வதில்லை. ஆகவே, அது விரயமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. எல்லா ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கும், ஊராட்சி மன்றங்களுக்கும் அந்தப் பகுதியில் உள்ள மீன்பிடிக்கும் உரிமையைக் கொடுத்தால், ஒரு ஆண்டிற்கு மாநில அளவிலே பல கோடிக்கணக்கான ரூபாயையும், மாவட்ட அளவிலே பல லட்சக் கணக்கான ரூபாயையும் வருமானமாகப் பெற முடியும். அதில் சில சட்டச் சிக்கல்கள் இருந்தாலும் கூட, பஞ்சாயத்திலே 'பாசி' என்று அரசாங்கத்திற்குச் செலுத்த வேண்டிய கிஸ்தியை அந்தப் பஞ்சாயத்துக்களே செலுத்தி விடலாம். அல்லது அந்த ஊராட்சி ஒன்றியங்களே செலுத்தி விடலாம். அப்படிச் செலுத்தினால் அதிகமான வருமானம் பஞ்சாயத்துக்களுக்குக் கிடைக்குமென்று தெரிவித்துக் கொண்டு இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையை வரவேற்று முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர் : மதிப்பிற்குரிய தலைவரவர்களே, 1972-73 ஆம் ஆண்டு இறுதி துணைமானியக் கோரிக்கையின் மீது இரண்டொரு விஷயங்களைப் பற்றி என்

1973 மார்ச் 27] [திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்]

கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். முதலில் விவசாயத்தைப்பற்றிச் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

விவசாயத்தைப் பொருத்து, பயிர் பாதுகாப்பு பற்றி மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சரவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பூச்சி மருந்துகள், அல்லது பூச்சி மருந்துகளுக்காக வாங்கக்கூடிய கருவிகள் என்று கருதுகிறேன்—அந்தப் பூச்சி மருந்து தெளிக்கும் கருவிகள் ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மூலம் வாங்கிக் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவை வாங்கப்பட்டு நீண்ட நாட்களாகி விடுகின்றன. அதனால் அவைகள் சரியான முறையிலே வேலை செய்வதில்லை. ஆகவே, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அதைப்பற்றி நான் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். விவசாயிகளுக்கு ஆண்டுதோறும் பூச்சி மருந்து தருகிறோம். அவர்களுக்கு சப்ளிடி, கிராண்ட் முதலியன கொடுக்கப்படுகின்றன. பூச்சி மருந்துகள் தெளிக்கும் கருவிகள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. விவசாயிகளுக்கு பயிர் செய்கின்ற காலத்திலே காலாகாலத்தில் இந்தப் பூச்சி மருந்துகளும், கருவிகளும் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், ஒவ்வொரு சிற்றூரிலும் 2, 3 பேருக்கு பூச்சி மருந்து தெளிக்கும் கருவிகள் தரப்படுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதை முதல் அமைச்சரவர்கள் நன்கு உணர்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, இரசாயன உர விநியோகப்பற்றிச் சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இரசாயன உர விநியோகம் என்பது பஞ்சாயத்து யூனியன்களாலும், கூட்டுறவு சங்கங்களாலும் செய்யப்படுகிறது. ஆனால், பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கும், கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கும் மொத்தமாக மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரால் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கோ அல்லது பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கோ கொடுக்கும்போது, அவர்களுக்கு மொத்தமாகக் கொடுத்து விடுகிறார்கள். எந்தப் பகுதிக்கு எவ்வளவு என்று பிரித்துக் கொடுப்பதில்லை. அதைப் பிரித்துக் கொடுப்பது கூட்டுறவு மார்க்கெட்டிங் சொசைட்டியிடம் இருக்கிறது. அது சரிவர விநியோகப்படுத்தப்படுகிறதா என்றால், இல்லை என்று

[திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்] [1973 மார்ச் 27]

நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதிலும் ஒன்றைக் குறிப்பாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எங்கள் பகுதியிலே பெருந்துறையில் இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய கூட்டுறவு மார்க்கெட்டிங் சொசைடி பற்றி சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இது பற்றி உணவு அமைச்சரவர்களுக்கும் ஒரு கடிதம் எழுதியுள்ளேன். எங்கள் பகுதியில் கீழ் பவானி பாசனப் பகுதியில் கிட்டத்தட்ட நெற்பயிர் அதிகமாக இருக்கிறது. அவைகளுக்குச் சரியான முறையில் உரம் பங்கிடு செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டும். இந்த மார்க்கெட்டிங் சொசைடிக்குக் கொடுக்கப் பட்ட உரம் சரியாக விநியோகிக்கப்படுவதில்லை. இதுபற்றி மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடம் தெரிவித்தேன். ஆனால், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அதற்கு என்ன காரணம் என்று புரியவில்லை. தோட்டப் பயிர் சாகுபடி செய்பவர்களுக்கு உரம் அதிகமாகத் தரப்படுவதில்லை. சாகுபடி செய்யாதவர்களுக்கு அதிகமாகத் தரப்படுகிறது. எனவே இதற்குச் சரியான ஏற்பாடு வேண்டும். விவசாயிகள் மிகவும் சிரமப்பட்டுப் பயிர் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அந்தப் பயிரைப் பாதுகாப்பதற்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து கொடுக்க முன்வர வேண்டும். இந்த விநியோகத்தை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரும், அதிலே சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் அல்லது மற்றவர்கள் சரியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, கோவை மாவட்டத்திலே காவல் மாவட்டத்தை இரண்டாகப் பிரித்ததினால் ஏற்பட்ட அதிகச் செலவென்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஈரோட்டிலே ரெவின்யூ போலீஸ் அலுவலகங்கள் தவிர பாக்கி எல்லா ஜில்லா அலுவலகங்களும் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. அங்குள்ள மருத்துவமனை கூட மாவட்ட மருத்துவ மனையாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது பிரிக்கப்பட்டு, ஜில்லா போலீஸ் தலைமை அதிகாரிகள் இருவரும் கோயம்புத்தூரிலேயே இருக்கிறார்கள். ஈரோட்டைத் தலைநகர மாக்கி அதிலே ஒருவரை அங்கு மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஈரோடு நகரசபை பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஈரோடு நகராட்சியிலே

1973 மார்ச் 27] [திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்]

புதிதாக ஒரு ரோடு போடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அந்த ரோடு வருகிற இடங்களிலே உள்ளவர்களுக்கு அந்த நகராட்சி பணம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. நகராட்சி அதற்கு 8-12-1972-லே அந்த இடத்திற்குப் பணம் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தது. இருந்தாலும் அந்த ரோடு அமைப்பதற்கு உரிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படாமலிருக்கின்றன. ஏனென்றால், நான் நினைக்கிறேன், அதில் அரசியல் தலையீடு இருக்கின்றது என்று. உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கோவைக்கு வந்தபோது அவரிடத்திலேயும் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள். அது கெஜெட்டில் கூட பிரசுரமாகியிருக்கிறது. அதற்குச் செலுத்த வேண்டிய தொகை முனிசிபாலிட்யால் கொடுக்கப்பட்டு விட்டது. ஆனால், ஒன்றிரண்டு நபர்களுடைய காரியத்திற்காக இது நிறைவேறவில்லை. அது முக்கியமான பிரச்சினை. எனவே உடனடியாகத் தலையிட்டு இந்த ரோட்டை அமைப்பதற்கு இருக்கிற தடைகளை நீக்க வேண்டுமென்றும், இதற்கான ஏற்பாடுகளை அரசு செய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கால்நடை வளர்ப்புபற்றி இரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கோவை மாவட்டத்தில் பழையகோட்டை கால்நடைப் பிராந்தியம். ஆகவே பொதுவாக, தமிழ் நாட்டிலே அது மிகவும் சிறந்தது என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். அதிலும் குறிப்பாக பழையகோட்டைப் பகுதியிலே அவர்கள் கால்நடையைச் சிறப்பான முறையிலே வளர்த்து வந்தார்கள். அந்த மேய்ச்சல் நிலங்களை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டு விட்டது. அந்த மேய்ச்சல் நிலங்களை எடுத்ததோடு அந்தக் கால்நடைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு அந்தப் பண்ணையை அரசாங்கம் நல்ல முறையிலே பாதுகாத்து வர ஏற்பாடு செய்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், கால்நடை தேசிய முக்கியத் துவம் வாய்ந்தது. கால்நடை இல்லையேல், விவசாயம் சீராக இருக்க முடியாது. ஆகவே, ஏற்கெனவே ஒரு அமைப்பிலே இருக்கக் கூடிய பண்ணையை அரசு எடுத்துக்கொண்டிருந்தால், அது மிகவும் சிறந்ததாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்] [1973 மார்ச் 22]

விவசாயிகளுக்கு உள்ள இரண்டொரு சிரமங்களைப்பற்றி எடுத்துச்சொல்ல விரும்புகிறேன். தற்போது மின்சாரப் பற்றாக்குறையினால், ஏறத்தாழ எல்லா விவசாயிகளும் ஆயில் இன்ஜின் வாங்கி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்த ஆயில் இன்ஜினை இயக்குவதற்கு அவர்களுக்கு டீசல் கிடைப்பதில்லை. அதிலே நான் கூட மிகவும் சிரமப்பட்டேன். சீமென்னையைப் போட்டாலும் ஒரு வாரத்திற்கு மேல் அந்த இன்ஜின் சரியாக ஓடுவதில்லை. எனவே டீசல் விவசாயிகளுக்கு எந்த முறையிலாவது கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். டீசல் இன்ஜின் வைத்திருப்பவர்களுக்கு வாரம் இவ்வளவு என்று ஒரு அதிகாரி கொடுக்கும் பெர்மிட் மூலமாக அதை விநியோகிக்கின்ற ஏற்பாட்டை அரசு உடனடியாகச் செய்தால் விவசாயிகளுடைய சிரமம் கொஞ்சம் தீரும். இதை அவர்கள் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஊராட்சி ஒன்றியங்கள், ஊராட்சி மன்றங்களைப் பொறுத்த வரையில், மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அய்யனன் அம்பலம் அவர்கள் சொன்ன மாதிரி, கிராமப்புறத்திலே கிடைக்கின்ற வருமானத்தில் ஒரு பங்கை ஊராட்சி மன்றங்களுக்கும், ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும். இன்றைக்கு கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களையெல்லாம் நகரப் பஞ்சாயத்துக்களாகச் செய்து வருகின்றார்கள். இப்படி நகரப் பஞ்சாயத்துக்களாகச் செய்கின்ற காலத்தில், ஏற்கெனவே கிராமங்களில் நடந்துவந்த வேலைகள் சரியாக நடப்பதில்லை. அவர்கள் வீட்டு வரியையும், மின்சாரக் கட்டணத்தையும் வசூலிப்பதைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே நடந்த வேலைகள் சரியாக நடக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அரசு அதில் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும், இது உடனடியாகச் செய்யப்பட வேண்டிய காரியம் என்பதைக் கூறி, என் நன்றியைத் தெரிவித்து முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. காட்டூர் கோபால்: மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, இந்தத் துணை மானியத்தின்மீது என் கருத்துக்களைத் சொல்வதற்கு இங்கு இடமளித்தமைக்கு, என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையில் தெரிவித்திருக்கும் கருத்துக்களை நான் முழுமனதோடு வரவேற்றுக்கொள்கிறேன்.

1973 மார்ச் 27] [திரு. காட்டேர் கோபால்]

இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்திற்குப் பின்னால், ஒவ்வொரு துறையின் மீதும் தனித்தனியே விவாதம் நடந்து கொண்டிருக்கிற இந்த நாட்களில் ஒரு பெரிய காரியத்தை நம்முடைய தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் சத்தமில்லாமல் செய்து தந்திருக்கிறார்கள். கடந்த 25 ஆண்டுக் காலமாக தமிழ் நாடு முழுவதும் இருக்கிற சாலைப் பராமரிப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிற 12 ஆயிரம் தொழிலாளிகள் என்றைக்கு தங்களுடைய வாழ்வில் ஒளி பிறக்குமென்று ஏங்கி இருந்து வந்த 4 50 வர்கள். அவர்கள் நிரந்தரம் செய்யப்பட வேண்டுமென்று இந்த பிறகல் ஆட்சியிலே செய்திருக்கிறார்கள். இதற்கு முன்னால் இருந்த அரசிடத்திலே தொடர்ந்து இதை வலியுறுத்தி எந்தார்கள். பலன் ஏற்படவில்லை. ஆனால் அவர்கள் வாழ்க்கை மலரத்தக்க வகையில், 20 ஆண்டுகளாகக் கேட்டாலும், இப்போதுதான் கிடைக்கும், இப்போதுதான் கிடைத்தது என்கிற மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கிற வகையில், 11,160 சாலைப் பராமரிப்பு—‘கேங் மஸ்தூர்’ தொழிலாளர்களில், 6,800 பேர்களை நிரந்தரப்படுத்தி, அவர்களுடைய வாழ்க்கையிலே எல்லாம் ஒளி வீசத்தக்க நல்ல ஏற்பாட்டினைச் செய்த டாக்டர் கலைஞர் அவர்களுக்கு, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அந்தப் பாட்டாளிகளின் சார்பாகவும், என்னுடைய சார்பாகவும் நன்றியைக் காணிக்கையாக்கிக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல, நேற்றைய தினம் அறநிலையத் துறை அமைச்சரவர்கள் 50,000 பாட்டாளிகளுக்கு, 10 ரூபாய் அளவிலான ஊதிய உயர்வை, எவ்வித ஆர்ப்பாட்டமும் இல்லாமல், கிளர்ச்சியும் இல்லாமல் அளித்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய அமைச்சரவை அதைப்பற்றி யோசனை செய்து திடீரென்று அமைச்சரவர்களே நல்ல காரியத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள். அதை நான் பாராட்டுகிறேன், வரவேற்கிறேன். 50,000 பேர்கள் இந்தப் பத்து ரூபாய் அளவுக்கு இவ்வளவு எளிதில் ஊதியம் பெறுகிறார்களென்ற இந்தச் செய்தியைப் பார்க்கிற போதே, இன்னொன்றையும் பார்க்கிற நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது. 3½ ஆண்டுகளாக மத்திய அரசில் உள்ள பாட்டாளிகள் ஒரு ஊதியக் குழு அறிக்கை வரும், அதிலே நம்முடைய சிரமம் போகுமென்று நீண்ட நாட்களாக எதிர்பார்த்து, அந்தப் பரிந்துரைகள் 31-ம் தேதி எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன. ஆனால் கடந்த சில தினங்களாக வந்திருக்கிற செய்தி,

[திரு. காட்டூர் கோபால்] [1973 மார்ச் 27]

அந்தத் தொழிலாளர்களுடைய குறைந்த பட்ச ஊதியம் பற்றிய பத்திரிகைச் செய்தியைப் பார்த்த உடனேயே, அவர்கள் மத்தியில் மிகுந்த ஏமாற்றமும் அதிருப்தியும் நிலவிக் கொண்டிருக்கிற நென்பதைக் குறிப்பிடுவதற்குக் கடமைப்பட்டவனாகிறேன். ஆலயத் தொழிலாளர்கள் 50,000 பேருக்கும், சாலைப் பராமரிப்புத் தொழிலாளர்கள் 6,800 பேருக்கும் நல்ல பரிகாரத்தைச் செய்த திந்த அரசுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, மேலும் தமிழக முதல்வரவர்கள் சில நல்ல காரியங்களைச் செய்தாக வேண்டிய அவசியமும், அவசரமும் இருக்கிற காரணத்தால் அவைகளைக் குறிப்பிடுவது என்னுடைய கடமையென்று நான் கருதுகிறேன். தற்போது நிலவி வருகிற 75 சதவிகிதம் மின்வெட்டு காரணமாக, பாட்டாளிகள் தொழிற்சாலைகளில் மாத முழுமையும் வேலை செய்ய முடியாமல், குறைந்த சம்பள விகிதத்தைப் பெறுகின்ற நிலையிருக்கிறது. இப்போது அவர்களுக்கு 50 சதவிகிதம் இழப்பீட்டுத் தொகை தரப்படுகிறது. அந்தப் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கு ஜூன் மாதம் வரையிலும், நிலைமைகள் நல்ல பரிகாரத்திற்கு வராதோவென்று எண்ணுகிற நிலைமையிலும் இருக்கிறார்கள். எனவே தமிழ் நாட்டிலே இருக்கிற தொழிற்சாலை அதிபர்கள், நிருவாகத்தினர் அந்த இழப்பீட்டுத் தொகையை 75 சதவிகிதமாகக் கூடுதலாக்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், மீதமுள்ள 25 சதவிகிதத்தை மத்திய அரசிடத்திலிருந்து மாநில அரசு பெற்றோ அல்லது இருவரும் பகிர்ந்தோ அவர்களுக்கு அளிப்பதற்குண்டான முடிவைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதே போல், இந்த மின்வெட்டுக் காரணத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, மின்சாரம் இல்லை, எனவே வேலை கொடுக்க வழியில்லையென்று அந்தத் தொழிற்சாலைகளில் ஒரு நபர்கூட ஆட்குறைப்பு செய்ய முடியாத அளவுக்கு நிலைமைகளை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தற்காலிகத் தொழிலாளர்கள், தினக் கூலிகள் என்ற பெயரில் பல மாதங்கள், வருஷங்கள் பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு மின் வெட்டு காரணமாக வேலை கொடுக்க முடியவில்லை. பல மாதங்களுக்கு அவர்களுக்கு வேலை தரப்படுவதில்லை. நிறுவனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அப்படியெல்லாம் செய்யும்போது, அவர்களுடைய 'சர்வீஸ்' துண்டிப்பு ஏற்பட்டுவிடுகிற நிலைமைகள் இல்லாத அளவுக்கு, அவர்களையும் பாதுகாக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டிய அவசரமும், அவசியமும் ஏற்பட்டிருக்கிற

1973 மார்ச் 27 [திரு. காட்டேர் கோபால்]

தென்பதைக் குறிப்பிட்டுக்கொள்கிறேன். தொழிற் தகராறுகள் சட்டம், 1947-ம் ஆண்டிலிருந்து இந்தியா முழுவதும் அமுலாக்கிக் கொண்டிருக்கிற சட்டமாகும். இந்தச் சட்டப்படி ஒரு தொழிற் சாலையிலே பணியாற்றுகிற தொழிலாளி 240 நாளைக்கு மேலே தொடர்ந்து சர்வீசிலே இருப்பானேயானால், வேலைக்குப் போகின்ற நேரத்தில் 'லே-ஆப்' விடப்படுகிறபோது, அவருக்குப் பாதிச் சம்பளம் தருவதற்கு அந்தச் சட்டம் வழி செய்கிறது. ஆனால் அதே நேரத்தில், பதிலி—'சப்ஸ்டிடியூட்'—என்று இருக்கிறவர்களுக்கு அந்தத் தொகை கிடைக்காத அளவுக்கு சட்டத்தில் சிக்கல் இருக்கிறது. ஆனால் நாட்டிலே பல்வேறு பஞ்சாலைகளிலும், வேறு பல தொழிற்சாலைகளிலும், 'பதிலிகள்' என்ற பெயரிலே பல ஆண்டுகள் பணியாற்றிவருகிற தொழிலாளர்களுக்கு பாதுகாப்பு தருகின்ற முறையிலே இதற்கு ஒரு நிவாரணம் அளித்து, அவர்களுக்கும் இந்த இழப்பீட்டுத் தொகை கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்காக உடனடியாக ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டுக்கொள்கிறேன். 50 பேர்களுக்குக் குறைவாகவுள்ள தொழிற்சாலைகளிலே 'லே-ஆப்' நாளுக்கு இழப்பீட்டுத் தொகை தர வேண்டுமென்று சட்டத்தில் இல்லை. இந்தியாவிலுள்ள அந்தச் சட்டத்தில் இல்லையென்றாலும், இந்த மாநிலத்திலுள்ள அரசு, இந்தச் சிறிய தொழிற்சாலைகளில் பணியாற்றுகிற தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படாமல், அந்த இழப்பீட்டுத் தொகையைக் கொடுக்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மற்றும் ஒரு முக்கியமான நிலைமை நாடு முழுவதும் இருக்கிறது. பாதிக்கப்படுகிற தொழிலாளர்களுக்கு எந்தெந்த உபரிச் சலுகைகள் வேண்டுமென்று நான் இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அந்தத் தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய சொந்த சேமிப்பு நிதியிலிருந்து உடனடியாக முன்பணம் வேண்டும், திருப்பித் தராத கடன் வேண்டுமென்று இரண்டு மாதங்களாகக் கேட்கிறார்கள். நானும், தொழிலாளர் முன்னேற்றச் சங்கப் பேரவையைச் சேர்ந்த நிர்வாகிகளும் பிராவிடன்ட் பன்ட் கமிஷனரிடம் முறையீடு செய்து கொண்டோம். மத்தியில் உள்ள சென்ட்ரல் பிராவிடன்ட் பன்ட் கமிஷனரிடமும் தந்தி கொடுத்து முறையிட்டுக் கொண்டேன். டெல்லியில் உள்ள மத்திய தொழிலாளர் அமைச்சரவர்களிடமும் முறையிட்டுக்கொண்டோம். பல

[திரு. காட்டூர் கோபால்] [1973 மார்ச் 27]

தந்திகளைக் கொடுத்துவிட்டோம். “அவர்களுடைய சொந்தச் சேமிப்புப் பணத்திலிருந்து, இந்த நெருக்கடி நிலையில் பணம் கொடுக்க வழியில்லை, மத்திய அரசாங்கம் அனுமதித்தால்தான், அவர்களுக்குக் கொடுக்க முடியும். மத்திய அனுமதி இல்லாததால், அவரவர்கள் சொந்தப் பணத்திலிருந்து கடன் கொடுக்க மாட்டேன்” என்று பிராவிடன்ட் பண்ட் கமிஷனர் அவர்கள் இறுதியாகத் தெரிவித்துவிட்டார்கள். தலைவரவர்களே, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தொழிலாளர்கள் மிகவும் பதட்டத்தோடு, மிகவும் நெருக்கடியான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். மாநில அரசு உடனடியாக இதற்குப் பரிசாரம் செய்வதாக 10 நினைவுகளுக்கு முன்னாலே நம்முடைய தொழிலாளர் நல அமைச்சரவர்கள்கூட குறிப்பிட்டார்கள். என்றாலும் அவர்கள் ஒரு நாளைக்கூட கழிக்க முடியவில்லை. மிகவும் வேதனையில் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள், தமிழ் நாட்டின் முதல்வரவர்கள் இதில் தலையிட்டு மத்திய அரசினுடைய தாமதத்தை எப்படியாவது நிவர்த்தி செய்து, உடனடியாகத் தொழிலாளர்களுக்குக் கடன் கிடைத்திடக்கூடிய ஏற்பாட்டுக்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நாடு முழுவதும் நகராட்சிகளிலும், உராட்சி ஒன்றியங்களிலும் சுகாதாரப் பணியாளர்கள் ஆயிரக் கணக்கில் பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தச் சுகாதாரப் பணியாளர்களுடைய நல்ல பணிகளாலேதான் நாட்டின் சுகாதாரம் பேணிக் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. நம்முடைய மக்கள் நல்வாழ்வுத்துறை அமைச்சரவர்கள் எவ்வளவோ முயற்சிகள் எடுத்துக்கொண்டாலும், இந்த ஜனப் பெருக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சி மேற்கொண்டாலும், நாள்தோறும் பெருகி வருகிற மக்கள் பெருக்க நிலையும், அதற்காக ஆரோக்கியத்தை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டிய அவசியமும் உள்ள இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், அந்தச் சுகாதாரப் பணியாளர்களுக்கு மேலும் இந்த அரசு செய்ய வேண்டிய நல்ல காரியங்களை நான் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தச் சுகாதாரப் பணியாளர்கள் முனிசிபாலிடிகளில் தற்போது 10 ரூபாய் 12½ ரூபாய் 15 ரூபாய் என்கின்ற அடிப்படைச் சம்பளத்தில் இருக்கிறார்கள்.

1973 மார்ச் 27] [திரு. காட்டூர் கோபால்]

அவர்களுக்கு ஊதியத்தை உயர்த்துவதோடு மட்டுமல்லாமல், சீரான ஊதிய நிர்ணய நிலைமையையும் ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: தலைவரவர்களே, அருமை நண்பர் பேசுகின்றபோது, இந்த அரசு தொழிலாளர்களுக்குச் செய்திருக்கிற நன்மைகளையெல்லாம் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் நல்வாழ்வுத் துறையில் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் சொன்னார்கள். ஆனால் நான் மிகப் பணிவோடு ஒன்றைக் கேட்டுக் கொள்வேன். தொழிலாளர்கள் சார்பாக இயங்கும் இந்த சர்க்காரின் சார்பிலே கேட்டுக்கொள்வேன். தொழிலாளர்கள் மிகவும் பரிதாபத்திற்குரியவர்கள். எனவே குழந்தைகளை அதிகம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டாமென்று அவர்களிடம் நண்பர் கூறினால் மிகவும் நல்லது. (சிரிப்பு)

திரு. காட்டூர் கோபால்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் தெரிவித்த கருத்துப்படி, நானும் நாங்கள் சார்ந்திருக்கிற தொழிலாளர்கள் முன்னேற்ற சங்கப் பேரவையும் இந்தக் குடும்பக் கட்டுப்பாடுத் திட்டத்தை ஆதரிக்கிறோம். இதனை ஏற்றுக்கொண்டு, ஒத்துழைக்கிற தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல பரிசுகளை எங்கள் சார்பிலே அளித்து வருகிறோம் என்பதையும், அந்தப் பணியைச் சிறப்பாகச் செய்து வருகிறோம் என்பதையும் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நகராட்சி மன்றங்களிலும், ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலும் உள்ள சுகாதாரப் பணியாளர்களுடைய ஊதியத்தை ஒரே சீராக்குவதற்கு நம்முடைய அரசு உடனடியாக ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சுகாதாரப் பணியாளர்களுடைய குழந்தைகளைப் பற்றியும், அந்தப் பாலியிலே ஈடுபட்டிருப்பவர்களது அவலமான நிலைமையைப் பற்றியும் நாம் நன்கு அறிவோம். இந்தச் சுகாதாரப் பணியில் இருக்கிற, தாழ்த்தப்பட்ட நிலையிலுள்ள பணியாளர்களுடைய குழந்தைகளது விருப்பப்படியாக இறுதிப் படிப்பு படிக்கிற வரையில் அரசே பொறுபேற்று, அவர்களுக்கு ஆவன செய்யவும், நிலைமைகளை ஆலோசித்து தக்க பரிகாரம் செய்யவும் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. காட்டீர் கோபால்] [1973 மார்ச் 27]

பிற
பகல்
5 00

சில பஞ்சாயத்துக்களிலே ஏற்கெனவே இருக்கின்ற சட்ட விதிகளைச் சொல்லி குறிப்பிட்ட அளவுக்கு வருமானம் இருந்தால் தான் இந்த அளவுக்கு ஊதியத்தை நாம் தரமுடியும். இப்போது இருக்கின்ற ஊழியர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு அதிகம் இருக்கின்ற காரணத்தால், பழைய வரம்பை மீறியிருக்கின்ற காரணத்தால், ஆட்குறைப்பு செய்ய வேண்டிய அவசியம் இருக்கின்றது என்று கூட இரண்டொரு பஞ்சாயத்துக்களில் தீர்மானம் போட்டிருக்கின்றார்கள் என்றாலும், அவைகளை அமுல்படுத்திவிடாமல், மாவட்ட ஆட்சியாளர்கள் மூலம். . .

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : நேரம் ஆகிறது.

திரு. காட்டீர் கோபால் : தலைவரவர்களே, ஒரே ஒரு நிமிடம். மாவட்ட ஆட்சியாளர் அவர்களை ஆட்குறைப்பு செய்து விடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டுள்ளோம். எங்கும் ஆட்குறைப்பு ஏற்படாமல் பாதுகாத்திடவும் வேண்டுகிறேன். தமிழக முழுவதும் இருக்கின்ற மாநில நில வள வங்கிகளினுடைய ஊழியர்களுடைய ஊதியத்தை ஒரே சீராக்குவதற்கும் அரசாஸ்தான் முடியும். இந்த அரசுக்குத்தான் அப்படிச் செய்ய முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். தமிழக முதலமைச்சர் அவர்கள் விரைவில் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று தலைவர் மூலமாகக் கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கின்றேன். வணக்கம்.

* திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : மதிப்பிற்குரிய தலைவரவர்களே, இறுதி துணை மானியக் கோரிக்கையின் மீது இந்த விவாதத்திலே கலந்துகொண்டு ஒரு சில கருத்துக்களை நான் கூற விரும்புகின்றேன். முதலில் எங்களுடைய பகுதியைப்பற்றிய பஞ்சப் பாட்டைத்தான் வழக்கம்போல் பாடவேண்டியவகை இருக்கின்றேன். இந்த வருஷத்திலும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் தாலுக்காவிலே இரண்டு வட்டாரங்களில், சிராமங்களெல்லாம் கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளைப்போலவே பஞ்சத்தினால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்தப் பகுதியிலே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த பஞ்சாயத்துக்களின் தலைவர்களும் பஞ்சாயத்து ஒன்றியத்தின் தலைவரும் கையெழுத்திட்டு பஞ்சாயத்து ஒன்றியத்தினுடைய கூட்டத்தில் ஒரு கோரிக்கையை முதலமைச்சர் அவர்களுக்குத் நயாரித்து அதை அச்சிட்டே

1973 மார்ச் 27] [திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

அவர்கள் எல்லோரும் கையொப்பமிட்டு முதலமைச்சர் அவர்களிடத்திலே கொடுக்குமாறு எனக்கு அனுப்பி யிருக்கின்றார்கள். இந்த விண்ணப்பம் ஏழு பக்கங்களைக் கொண்டதாக இருக்கின்றது. அச்சிடப்பட்ட விண்ணப்பம் அது. அந்த விண்ணப்பத்தில் அவர்களுடைய துயரங்களெல்லாம் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. கடந்த 5, 6 ஆண்டுகளாக அந்தப் பகுதியிலுள்ள நிலைமையை நான் விவரித்துக் கறவேண்டியதில்லை. பல சந்தர்ப்பங்களில் கூறியிருக்கின்றேன். உண்மையிலேயே அந்தப் பகுதி விவசாயிகள் எப்படி வாழ்கின்றார்கள் என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், யாரேனும் கிராமங்களுக்குத் திடீரென்று சென்று தெருவழியாக ஒவ்வொரு வீட்டையும் எட்டிப்பார்த்துக்கொண்டே போனால், அவர்கள் இருக்கக்கூடிய நிலவரத்தை சரிவரத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். அமைச்சர்களோ நாமோ ஒரு ஊருக்கு வருகிறோம் என்று சொல்லிவிட்டுப்போனால், நமக்கு முன்னாலே அவர்களுடைய கஷ்டங்களையெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு கஷ்டம் தோன்றாமல் வெள்ளை வேஷடி அணிந்துகொண்டு சௌகரியமாக இருப்பவர்கள் போல சில பேர் வந்து நிற்பார்கள். உண்மையான கஷ்டங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. அப்படி இந்த கஷ்டங்களினாலே உருகி உருகி உருக்குலேந்துபோன பல பேர்களை நாம் கிராமங்களிலே பார்க்க முடியும். ஒரு சில தினங்களுக்கு முன்னாலே கிராமங்களுக்குச் சென்றிருந்தேன். நான் அவர்களுக்குச் சொந்தக்காரன். மேலும் பல இடங்களுக்குச் சென்றிருந்தபோது, எனக்குப் பல ஆண்டுகளாகத் தெரிந்தவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களை நான் அழைத்தபோதும் கூட என்னிடத்திலே நேராக வருவதற்கு—அவர்கள் உருக்குலேந்து போய் கஷ்டமான ஒரு நிலைமையில் இருப்பதால், என்னை வந்து பார்ப்பதற்கு—அவர்கள் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு வராமல் போனவர்கள் பல பேர்கள் இருக்கின்றார்கள். இந்த வருடம் மட்டுமல்ல, கடந்த சில வருடங்களிலேகூட இந்த நிலைமையை நாம் பார்த்திருக்கின்றோம். அந்தக் கஷ்டங்களை நீக்குவதற்காக, இந்த மனுவிலே கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களைக் கவனித்து துரிதமாக ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, தலைவரவர்களே, உங்களுடைய அனுமதியைப் பெற்று, நான் இந்த மனுவை முதலமைச்சர் அவர்களிடத்திலே கொடுக்கின்றேன். அங்கே

[திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு] [1973 மார்ச் 27]

கடந்த ஆண்டுகூட, சர்க்காருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடன்கள், கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்குச் செலுத்த வேண்டிய கடன்கள் இவைகளைக்கூட கெடுபிடி செய்து வசூல் செய்ய வேண்டாமென்றும், ஜப்தி செய்ய வேண்டாமென்றும் அரசு உத்தரவிட்டிருக்கின்றது என்று பல சந்தர்ப்பங்களிலே சொன்னார்கள். இப்போதுகூட ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் தாலுக்காவிலே இந்தப் பகுதிகளில் இந்த நடவடிக்கைகள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். அரசு உத்தரவிட்டுவிடுகிறது. ஆனாலும், அந்த வசூலை நாங்கள் கவனித்துக்கொள்கிறோம் என்று அதிகாரிகள் சொல்லுகின்றார்கள். அரசும் அவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் நாங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதுபோல சொல்லிக் கொண்டிருப்போம், நீங்கள் செய்வதைச் செய்துகொண்டிருங்கள் என்று கூடிப்பேசிச் செய்கிற மாதிரி இந்த நடவடிக்கைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதை மறுப்பதற்கில்லை. அரசாங்கம் அதிகாரிகளுடன் கலந்து ஆலோசித்து இப்போது நடந்து கொண்டிருக்கின்ற கெடுபிடி வசூலை நிறுத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். அது இன்னும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது என்று சொன்னார்கள். அதைப்பற்றி விரைவான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

மின்சாரம் இப்போது இல்லை. மண்ணெண்ணெயும் இல்லை. இதன் காரணமாக அங்கே பெரும் கஷ்டங்கள் தோன்றியுள்ளன. கிராமங்களிலே மின்சாரமே இல்லாததினாலே விவசாய வேலைகள் நடைபெறுவதில்லை. மசல் ஆயில் கிடைப்பதில்லை. மழை பெய்த பகுதிகளிலேகூட நெல் மதகூல் விளைந்திருக்கின்றது. நான் போனபோது பார்த்தேன். கிணற்றிலே தண்ணீர் இருக்கின்றது. என்னுடைய பகுதியிலே இருந்து 10, 15 மைல்களில் உள்ள கிராமங்களில் உள்ள கிணற்றிலே 4 அடி ஆழத்தில் தண்ணீர் இருக்கின்றது. ஆனால் மின்சார பம்புசெட்டுக்கள் வந்துவிட்ட தன் காரணமாக மாடு வைத்து கவலை மூலமாக தண்ணீர் இறைக்கும் வழக்கம் போய்விட்டது. அதனாலே கவலை குழியெல்லாம் தூர்ந்துவிட்டது. கவலை குத்துக்கால், கற்கல் இவைகள் எல்லாம் கிணற்றிலே கிடையாது. எந்நகர் கிணற்றிலும் கிடையாது. பம்புசெட்டு கட்டிடம்தான் இருக்கின்றது. திடீரென்று மாடு பிடித்து கவலை வைத்து தண்ணீர் இறைப்பதற்கும் இல்லை. இந்த நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. உடனே என்னுடைய வங்கியிருக்கி

1973 மார்ச் 27] [திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

றார்கள். அதுவும் அந்தப் பக்கத்தில் விளைந்த நெல்லையெல்லாம் விற்றுவிட்டு அதிக விலை கொடுத்து என்ஜின்கள் எல்லாம் வாங்கியிருக்கின்றார்கள். அதிக விலை கொடுத்து மசல் என்ஜினை வாங்கிவிட்டார்கள். அதனாலே செலவுக்கு வேறு பணம் இல்லையென்று அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்த நிலைமை இருந்து கொண்டிருக்கின்றது. மசல், மண்ணெண்ணெய் வினியோகம் சம்பந்தமாக பலவிதமான புகார்கள் அங்கே கூறப்படுகின்றன. ஒரு விவசாயி வந்து சொன்னார். முக்கியமானவர். பேரல் 150, 160 என்று விற்பதை ரூபாய் 360 வீதம் 12 பேரல்களை ஒருவருக்கே கொடுத்தார்கள். அவரிடத்திலிருந்து நான் வாங்கினேன் என்று சொன்னார். என்னைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டால், எங்கும் வந்து நான் சொல்கின்றேன் என்று சொன்னார். இந்த மாதிரி நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. மண்ணெண்ணெய் விஷயத்தில், ஒரு டின் 12 ரூபாய் விற்கக் கூடியது 30 ரூபாய் வரையில் விற்கப் படுகிறது என்று சொன்னார்கள். இவ்வளவு கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இந்த வினியோகம் சம்பந்தமாக தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். நான் தாசில்தாரிடம் 15-ம் தேதி போய்ப் பேசினேன். அப்போது நான் கேட்டதற்கு அவர் சொன்னார். கிராமப்புறங்களில் மண்ணெண்ணெய் விநியோகிக்க 10, 12 ஊர்கள் அடங்கிய ஒரு ரெவின்யூ வட்டத்திற்கு மொத்தமாக ஒருவருக்கு மண்ணெண்ணெய் டின்களை அனுப்பி, அந்த இடத்திற்கு வந்து கிராம மக்கள் வாங்கிக்கொள்வதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றார்கள். கால் லிட்டர் வாங்குவதற்கு ஒரு மைல், இரண்டு மைல் தூரத்திலிருக்கும் அடுத்த ஊருக்குப் போய், இந்த மண்ணெண்ணெயை வாங்க வேண்டிய நிலைமை இருந்தால், எப்படியிருக்கும் என்பதை யோசித்துப் பார்த்து அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக நம்முடைய சட்ட மன்ற விடுதி சம்பந்தமாக ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகின்றேன். இதற்கு முன்னாலேயும் சொல்லியிருக்கின்றேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர்: அதையே சொன்னால் எப்படி? திருப்பித்திருப்பிச் சொல்லக்கூடாது. சொன்னதையே திரும்பக் கேட்க நல்லதாக இருக்காது. அழகால் தன்பம்

[சட்ட மன்றத் தலைவர்]

[1973 மார்ச் 27]

ஆண்டாள் என்று பிரபந்தத்திலே இருக்கின்றது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சுற்றி நல்ல வயல்கள் இருக்கின்றன.

திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு: சட்ட மன்ற நிர்வாகம் திருப்தி அளிக்கக்கூடியதாக இல்லவேயில்லை. அவ்வளவு மோசமாக அங்கே உள்ள அலுவலர்கள்

திரு. கே. ராஜாராம்: சட்ட மன்ற அங்கத்தினர்கள் ஓய்வு விடுதி என்று சொல்லுங்கள்.

திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு: சட்ட மன்ற அங்கத்தினர்கள் விடுதிதான். அங்கேயுள்ள அலுவலர்கள் அவர்களுடைய மேலதிகாரிகள் சொல்லுகின்றபடி நடக்க இயலாதவர்களாக, அசக்தர்களாக இருக்கின்றார்கள். நல்ல முறையில் அங்கு நடத்த அவர்களை விடுவதில்லை. அங்கு அதிகாரம் செய்கின்றார்கள். ஒரு நாள் நானே கூடப் பார்த்தேன். பெயர்கூடத் தெரியவில்லை. துதிடுதென்று படியிலேயிருந்து இறங்கி ஒருவர் 'எவண்டா சொன்னது' என்று சொல்லிக்கொண்டு, ஒரு பாடியைப் போட்டுக்கொண்டு வருகிறார். அங்கே இருக்கின்றவர்களுக்கு கிடுகிடுத்து விடுகின்றது, நடுங்குகின்றார்கள்.

அங்கே எத்தனையோ கார்கள் நிறுத்துவதற்கு அழகான கான்கிரீட் போட்ட இடம் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சட்ட மன்ற விடுதிக்கு முன்னால் எல்லோரையும் வரவேற்கும் இடத்திற்கு முன்னால் கேவலமான, சுகாதாரக் கேடுகள், நடக்கின்றன. ஒரு ஓர்ச்சாப்பில் எப்படி சுகாதாரம் அற்ற முறையிலும், கண்ணுக்குத் தகாத காட்சியையும் காண முடியுமோ அதைப் போன்றவைகளை—பொருள்களை நாம் விடுதிமுன் பார்க்கலாம். 5-10 பி.ப. அங்கே இருக்கக்கூடிய தண்ணீரை எடுத்து அங்கே கொண்டு போய்க் கழுவுவது இல்லை. கார்களை வரிசையாக நிறுத்துவதில்லை. அந்த டிரைவர் அங்கத்தினருக்குச் சொல்கிறார். அவர்கள் வந்து அதிகாரம் செய்கிறார்கள். அம்மாதிரி தண்ணீரை எடுத்து சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் விடுதிக்கு முன்னால் காளைக் கழுவுவதை எல்லாம் தடுக்கலாம். இரவு நேரங்களில் எவ்வளவு அழகான இடங்கள் முன்னால் இருக்கிறது கண்ணுக்கு இனிய இடமாக அங்கே நிறுத்தக்கூடாதா? அவர்கள் கண்டபடி உன்னை பிரவேசிக்க முடியாதபடி செய்வதற்கு அழகான செடிகளை வைத்து

1973 மார்ச் 27] [திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

தொட்டிகளை வைக்கிறார்கள். ஒரு வாரம், பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு, அவைகள் உடைந்து கிடக்கின்றன. வேண்டுமென்றே உடைக்கப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட அவல நிலையில், அங்கு இருக்கக்கூடியவர்கள் விடுதியைச் சரியாக வைக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். வரக்கூடியவர்களுக்குத் தலையணை கொடு, பெட்ஷீட் கொடு, என்று அத்தனை பேரையும் தங்கச் சொல்லுகிறார்கள். ஒழுங்காக ஒரு அங்கத்தினர் ரூமில் இன்றொருவர் கூட இருக்கலாம். இது விதிக்குப் புறம்பானதல்ல. ஒரு ரூமில் பத்துப் பேர் இருந்து பேர் வரிசையாகப் படுத்திருக்கக்கூடிய காட்சியைப் பார்க்க முடிகிறது. இவ்வளவு மோசமான நிலை சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் விடுதியில் இருக்கிறது. முன்பெல்லாம் இரவு 10, 11 மணிக்கு ஒரு அலுவலர் டார்ச்சை வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு அறையாகப் பார்த்துக் கொண்டு போவார், ஒரு விருந்தினரோ அல்லது சநேகிதரோ அல்லது அதற்கு மேலாக இருக்கிறார்களா என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக. அந்த நிலைமையெல்லாம் இப்போது கிடையாது. அவர்கள் மேலே போக முடியாது. அவ்வளவு அழகான இடத்தைப் பயன்படுத்துகிற விடுதியாகவா இருக்கிறது? இரண்டு கேன்டின்கள் இருக்கின்றன. அதில் 150 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். மலஜலம் கழிக்க வசதியில்லை. முன்புறம் இருக்கக்கூடிய மலஜல வசதி நூற்றம் அடிக்கும் என்று வேறுவிதமாக உபயோகிக்கிறார்கள். வெளியிலிருந்து செல்லுபவர்கள் கேன்டினுக்குள் நுழைய வேண்டியிருக்கிறது. கேன்டின் பின்புறத்தை எட்டிப் பார்த்தால், அந்த அலங்கோலத்தைச் சொல்ல வேண்டியதே இல்லை. அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் சுற்றுப்புறங்களில் காட்சி அளிக்கின்றன. ஆகையால் அதைப்பற்றிக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்னும் இரண்டொரு விஷயங்கள் தான். விவசாயப் போராட்ட காலத்தில் அளிக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். இன்னும் செய்ய வேண்டிய விஷயங்களைச் சொல்லுவதற்கு நேரம் இல்லை. அவைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால், ஜூலை மாதம் 5-ம் தேதி போராட்ட தினத்தன்று நான் குடியிருந்த வீட்டில் கொள்ளையடிக்கப்பட்டது என்று சொன்னேன். நான் போலீசாரிடத்தில்

[திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு] [1973 மார்ச் 27]

புகார் செய்திருந்தேன். அந்தப் புகாருக்கு 6 மாதத்திற்குப் பின்னால் டிசம்பர் மாதம் 31-ம் தேதி கேஸ் கண்டுபிடிக்க முடியாததால் அதுபற்றி ஸ்டீவில்லிபுத்தூர் செகண்டு கிளாஸ் மேஜிஸ்ட்ரேட்டுக்கு ரிப்போர்ட் செய்யப்படுகிறதென்றும் இந்த ரிப்போர்ட் செய்வதில் ஏதாவது ஆட்சேபணையிருந்தால், ஒரு வாரத்திற்குள் அந்த மேஜிஸ்ட்ரேட்டுக்கு ஆட்சேபணை செய்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் நோட்டீசு பிறப்பிக்கப்பட்டது. என்னிடத்தில் அந்த 6 மாதங்களுக்குப் பின்னும் அதன் பின் 72 நாள் கழிந்த பிறகு கொடுத்தார்கள். இங்கு பல சந்தர்ப்பங்களில் பேசுகிறபோது ஆளும் கட்சி அங்கத்தினர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் பரஸ்பர நம்பிக்கையோடு வாழ வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த சம்பவம் எப்படி இருக்கிறது. இதற்கு வேறு என்ன உதாரணம் வேண்டும்? கண்டுபிடிக்க முடியாத கேஸ் என்று சொல்லுவதற்கு வேறு எதைச் சொல்ல வேண்டும்? எத்தனை செக்ஷன்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன? நான் சொல்ல வேண்டாம். பழைய ரிகார்டுகளை போலீஸ் ஸ்டேஷனில் தேடினால் கிடைக்கும். கண்டுபிடிக்க முடியாததற்கு, நோட்டீசு கொடுக்கப்படுவதைப் போல இதற்கும் அது உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி நிலைமைகள் இருக்கின்றன என்பதை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். உண்மைக்குப் புறம்பான வகையில் எப்படி இந்த நிலைமைகள் இருக்கின்றன என்பதை நாம் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் பொழுது, ஒரு அரசுக்குரிய, ஒரு ஆட்சிக்குரிய, போலீஸ் ஆட்சிக்குரிய வகையில் காரியங்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன என்று நாம் நம்புவதற்குக் கூட இடமில்லாதபடி. இந்தச் சங்கடங்கள் இருந்துகொண்டிருந்தால், என்ன செய்வது என்பதைப்பற்றி யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஹரிஜனங்களுடைய புகார்கள் அங்கே அலட்சியம் செய்யப்படுகின்றன. அவர்களுடைய புகார்களை அமைச்சர் அவர்களிடம் ஒன்றிரண்டு கொடுத்தேன். சிவலிங்கபுரம் கேஸ் பற்றி ஜில்லா கலெக்டர் உசிதம் போல் செய்ய வேண்டுமென்று இங்கிருந்து தாக்கீது அனுப்பியதாகச் சொன்னார்கள். அந்த கிராமத்தவர்களை ஏதோ உஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணமோ என்னவோ தெரியவில்லை, அந்த மேஜிஸ்ட்ரேட் வாரத்துக்கு இரண்டு வாய்தா போடுகிறார், ஆனால் விசாரணைக்கு எடுப்பதில்லை. இதுவரை

1973 மார்ச் 27] [திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

ரூ. 1,300 வரை செலவாகியிருக்கிறது. ஊரில் வரி வைத்து வசூலித்து செலவு செய்திருக்கிறார்கள். ஆகவே அதைப்பற்றியும் சீக்கிரம் ஒரு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். சிறை நிர்வாக விஷயத்தில் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்த வேண்டும் . . .

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, 1972-73-ம் ஆண்டிற்கான இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்லுவதில் மெத்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் சார்பாக இங்கு நிதி ஒதுக்கீட்டுக்கு அனுமதி கோரப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மாமன்றத்தில் பல முறைகளில் ஊராட்சி ஒன்றியங்களுடைய பணிகளைப் பற்றி இங்கே பங்கேற்கிற உறுப்பினர்கள் எல்லாம் மிக விளக்கமாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒன்றைத் தெளிவாகக் கூற விரும்புகிறேன். ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மூலம் தான் அரசினுடைய பல்வேறு நிர்மாணத் திட்டங்களை, மக்களுக்குப் பலன் அளிக்கும் நன்மைகளை மிகத் திறமையாகச் செய்கிறோம் என்பதை ஒத்துக்கொண்டு, அப்படி ஒத்துக்கொண்ட காரணத்தால் இந்த ஒன்றியங்கள் சுயேச்சையாக நடைபெற நாம் அனுமதிக்காவிட்டாலும்கூட, மிகத் திறம்பட நடைபெறுவதற்கு அரசாங்கம் முழு ஒத்துழைப்பு ஒன்றியங்களுக்குத் தர வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எவ்வளவோ திட்டங்களை நாம் உருவாக்கினாலும்கூட, அந்தத் திட்டங்களின் பலன் மக்களுடைய கரங்களுக்கு போய்ச் சேர்ந்து, மக்கள் நன்மை அடையும் அளவுக்குக் காரியம் நிறைவேற வேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கம் உள்பூர்வமாக நம்பி திட்டங்களை இயற்றுகிறபோது, நாம் ஒன்றியங்கள் மூலம் அத்தகைய திட்டங்களையெல்லாம் மிக வெற்றிகரமாகச் செய்ய முடியும் என்பதை அரசும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. சமீபத்தில் கூட அகில இந்திய ரீதியிலே நடைபெற்ற ஒரு மிகப் பெரிய மகாநாட்டில் இந்தத் திட்டத்தை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். நாடு முழுவதும் பஞ்சாயத்து ராஜ்யத்தின் மூலம், பஞ்சாயத்து அமைப்புகள் மூலம் திட்டங்கள் நிறைவேறினால் தான், அந்தத் திட்டங்கள் மக்களுடைய நன்மைகளை, எண்ணங்களை பிரதிபலிக்கத்தக்க அளவுக்கு இருக்குமென்ற கருத்தை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே நம்முடைய தமிழக அரசுக்கு

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்] [1973 மார்ச் 27]

அந்தத் திட்டத்தையும் உட்பூர்வமாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற தூய எண்ணம் இருக்கிற காரணத்தால், ஒன்றியங்களுக்கு இருக்கிற அதிகாரங்களை மிக நல்ல முறையில் பயன்படுத்தி, அவைகள் இயங்குவதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். உதாரணத்திற்கு ஒன்று சொல்ல வேண்டுமானால், ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் ஆசிரியர்களைக் கண்காணிப்பதற்கு அங்கு ஒரு அதிகாரியைப் போட்டிருக்கிறோம். அவர்களுக்கு எஸ்.இ.ஓ. என்று பெயர். அதே சமயத்தில் 'டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் ஸ்கூல்ஸ்' என்ற அதிகாரியும் இருக்கிறார்கள். அங்கே 'டீப்ளிகேஷன் ஆப் ஸ்டாப்' இருக்கிறது. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், ஒரு மாநிலத்தில் பல விதமான இலாக்காகள் இருப்பது போல் மத்தியிலும் பல இலாக்காகள் இருக்கின்றன, 'This is duplication of staff' என்று சொன்னார்கள். அதே போல் ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலே அதற்கு ஒரு தனி அலுவலர் இருக்க, அதே ஆசிரியர்களைக் கண்காணிக்க கல்வித் துறையில் ஒரு அதிகாரி இருக்கிறார். இப்படி இரட்டிப்பு அதிகாரிகள் இருப்பதால், வேலைகளும் தடங்கல்படுகின்றன, வேகமாக நடைபெறுவதில் தாமதம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே அரசு அருள்கூர்ந்து இந்தப் பிரச்சினையில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, ஊராட்சி ஒன்றியத்தைப் பொறுத்த வரையில், ஒரு தவறான நம்பிக்கையிருக்கிறது. இன்றையதினம் உணவு அமைச்சர் இங்கே இருக்கிறார். ஒரு உண்மையை நாம் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். இன்றையதினம் தமிழகம் உணவுப் பிரச்சினையில் வெற்றிகரமாக தன்னிறைவு பெற்றிருக்கிறது. தமிழ் நாடு உணவுப் பிரச்சினையில் தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறது. மற்ற மாநிலங்களுக்கு இங்கிருந்து உணவு தானியங்கள் அனுப்புகிற அளவுக்கு தமிழ் நாடு உணவு உற்பத்தியில் முன்னேறியிருக்கிறது என்றால், அதற்கு முழுக்க முழுக்க ஊராட்சி ஒன்றியப் பணிதான் காரணம். விவசாய இலாகா எவ்வளவு தான் முயன்றாலும் கூட, இந்த ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மூலம் தான் கண்மாய் மராமத்து செய்கிறோம். ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மூலம் தான் கிராமங்களுக்கு இணைப்புச் சாலைகள் போடுகிறோம். கிராமங்களுக்கு இணைப்புச் சாலைகள் போட்டு, நல்ல போக்குவரத்துக்கு பாலம் அமைக்கிறோம். பயிர் பாதுகாப்புக்கு நல்ல போதனையைச்

1973 மார்ச் 27] [திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

சொல்லித் தருகிறோம். எந்தப் பணியை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் உள்ளத் தாய்மையோடு மிக சுறுசுறுப்பாகப் பணியாற்றினால் தான் நிச்சயமாக இத்தகைய காரியங்களில் வெற்றி காண முடியும். விவசாய இலாகா எங்கோ ஒரு மண்டலத்திலிருந்து கொண்டு அல்லது தாலுகா தலைநகரில் இருந்து கொண்டு பல காரியங்கள் செய்துவிட்டதால் நிச்சயமாக 5-20 தன்னிறைவு பெற்றுவிட்டது என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் பிற அடிமட்டத்தில் வேலை செய்கின்ற ஊராட்சி மன்றமும் ஊராட்சி ஒன்றியமும் தான் இந்த வெற்றிக்கெல்லாம் காரணம் என்பதை நாங்கள் மிக மகிழ்ச்சியோடு, அதே சமயத்தில் மிக உறுதியோடு, சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகவே இதுபோன்ற பல்வேறு காரியங்களுக்கு, அது நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களானாலும், குடும்ப நலத் திட்டங்களானாலும் அல்லது எந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று அரசாங்கம் விரும்புகிறதோ அந்தக் காரியத்திற்கெல்லாம் கை கொடுக்கிற கருவியாக, அடித்தளம் அமைத்து வெற்றி பெறச் செய்யும் முதல் படிக்கட்டாக ஊராட்சி மன்றங்களும், ஒன்றியங்களும் இருக்கின்றன என்பதை இந்த அரசு உணர்ந்திருக்கிறது. ஆகவே அந்த அடிப்படையிலே மேலும் பல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று மெத்த பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னுமொன்றை நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். இன்று பல அரசாங்க அலுவலகங்கள், தாலுகாவிலேயும் மாவட்டத்திலேயும் வாடகைக் கட்டிடங்களிலே இருக்கின்றன. ஆகவே 'அட்மினிஸ்டிரேடிவ் பிளாக்' என்று ஒவ்வொரு தாலுகாவிலேயும் உள்ள அரசாங்க அலுவலகங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் அரசாங்கக் கட்டிடத்திலேயே இருக்க வேண்டும் என்று ஒரு நீண்ட கால திட்டமிட்டு, கட்டிடங்கள் கட்டினால், அரசாங்கத்திற்கு என்று சொந்தக் கட்டிடங்களும் கிடைக்கும். அதே சமயத்தில் வேறு பல காரியங்களுக்கு பல்வேறு பகுதியாகப் பிரிந்து செல்லும் காலதாமதத்தையும் தடுத்து நிறுத்தலாம். ஆகவே அரசாங்க அலுவலகங்களுக்காக வேண்டிய கட்டிடங்களை தாலுகா மட்டத்திலேயாவது கட்டி முடிப்பதற்கு அரசாங்கம் முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்] [1973 மார்ச் 27]

இப்பொழுது தாலுகாவிலே பணியாற்றுகிற தாசில்தார்களுக்கு ஜீப் வசதி இல்லாமல் இருக்கிறது. பெரும்பாலான தாலுகாக்களிலே ஜீப்கள் இல்லாத காரணத்தால், ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலே இருக்கின்ற ஜீப்களைப் பயன்படுத்திகொள்ள வேண்டிய நிலைமைக்கு வருகின்றார்கள். இப்பொழுது சிறு சேமிப்புத் திட்டமானாலும் அல்லது வேறு பல காரியங்களானாலும், முனைப்புத் திட்டம் அரசாங்கத்தாலே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டவுடனேயே பக்கத்திலே உள்ள ஒன்றியங்களிலேயுள்ள ஜீப்கள் எடுத்துக்கொள்ளப் படுகின்றன. தாலுகாக்களுக்கு ஜீப்கள் சென்றுவிடுகின்ற காரணத்தால், ஒன்றிய வேலைகள் தடைபடுகின்றன என்ற பரவலான குறை இருக்கிறது. ஆகவே எல்லா தாலுகாக்களிலேயும் பணியாற்றுகின்ற தாசில்தார்களுக்கு ஜீப்கள் கொடுத்தால், அங்கே பல்வேறு காரியங்களை நிறைவேற்ற முடியும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தாலுகாவிலே உள்ள ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கு ஐந்து அல்லது ஆறு போலீஸ் ஸ்டேஷன்கள் மீது கண்ட்ரோல் இருக்கின்றது. எங்கேயாவது சட்ட ஒழுங்குப் பிரச்சினை ஏற்பட்டுவிட்டால், உடனடியாக அந்த இடத்திற்குப் போய் நிலைமைகளை நேரிலே கண்டறிவதற்கோ அல்லது மேலும் அந்த சட்ட ஒழுங்குப் பிரச்சினை அதிகப்பட்டு, வேண்டாத விபரீதங்கள் ஏற்படாவண்ணம் தடுப்பதற்கோ இன்றையதினம் தாலுகாவிலே உள்ள போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கு எந்தவித வாகனமும் கிடையாது. ஆகவே அதை அரசாங்கம் கவனித்து போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு உடனடியாகக் கண்காணிப்பதற்காக, வாகனம் கொடுத்தால், அவர்கள் உடனுக்குடன் தங்களுடைய காரியத்தைச் செவ்வனே செய்வதற்கு உறுதுணையாக இருக்கும். ஆகவே அரசாங்கம் அதைப் பற்றியும் ஆலோசித்து எல்லா போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கும் வாகனங்கள் கொடுக்கத்தக்க அளவுக்கு திட்டங்களை உருவாக்க வேண்டும் என்று மெத்தப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தம்முடைய அரசாங்கக் காலத்திலே பல காரியங்கள் செய்யப் படுகின்றன. அவற்றை மனப்பூர்வமாக மக்கள் வரவேற்கிறார்கள். 1,500 மக்கள் தொகை உள்ள கிராமங்களுக்கெல்லாம் இணைப்புச் சாலைகள் போடுகின்றோம் என்று அறிவித்திருக்கிறார்கள். மேலும்

1973 மார்ச் 27] [திரு. வே. தங்கபாண்டியன்]

கிராமங்களிலே வாழ்கிற 'ரிக்டர் செக்ஷன்' என்று சொல்லப் படுகிற வாஷர்மென், பார்பர்ஸ் போன்றவர்கள்பற்றி பல்வேறு உறுப்பினர்களும் பேசியிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சமுதாயத்திலே, பொருளாதாரத்திலே நல்ல நிலைமையிலே இல்லாதவர்களுக்கெல்லாம் இப்பொழுது நம்முடைய அரசாங்கம் வீட்டு மனைகள் கொடுக்கின்றது. இதனால் ஒவ்வொரு கிராமத்திலேயும் அவர்களுக்கு திருப்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கொடுத்த வீட்டு மனைகளில் நிரந்தரமாக வீடு கட்டிக் கொள்ள, இலவசமாகக் கொடுக்காவிட்டாலும், நீண்டகாலத் தவணையில் கடன் கொடுக்கலாம், இங்கே எத்தனையோ ஆயிரம் மக்களுக்கு குடிசை மாற்று வாரியம் என்று அமைத்து வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கிறோம். அதுபோல் கிராமங்களிலே வாழ்கிற இப்படிப்பட்ட மக்களுக்கு 25 ஆண்டுகாலத் தவணையிலே கடன் கொடுத்து, நல்ல வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுக்கலாம். அதிலே ஒரு பகுதியைக் கடனாகவும் ஒரு பகுதியை மான்யமாகவும் கொடுத்தால், மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். இது எல்லா கிராமங்களிலேயும் உள்ள, சமுதாயத்திலே பொருளாதாரத்திலே பின்தங்கிய மக்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும், அதையும் அரசாங்கம் ஆலோசித்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னமொன்று. இப்பொழுது கிராமங்களிலே கண்மாய்களை 'டீசில்ட்' செய்வதற்கு எங்ஙனமேட்டிலே இடமிருக்கிறது. ஆனால் அதனுடைய சப்ளை சேனலில் 'டீசில்ட்' செய்வதற்கோ அல்லது 'ரெக்ளேய்ம்' பண்ணுவதற்கோ இடமில்லை. இதற்கு என்ன காரணமென்றால், அவற்றை குடிமராமத்திலே தான் செய்ய வேண்டும். அங்கே விவசாயம் செய்கிற விவசாயிகள்தான் தங்களுடைய சொந்த முயற்சியினால் கண்மாய்க்குத் தண்ணீர் வருகிற கால்வாயை மராமத்து செய்ய வேண்டுமென்று திட்டமிருக்கிறது. இது முன்னாலே வெள்ளைக்காரன் காலத்திலே, ஜமீன்தார் காலத்தில் வைத்திருந்த முறை. அந்தக் காலத்தில் விவசாயிகளுக்கெல்லாம் வாய்க்காலைச் செப்பனிட வேண்டும் என்ற மனப்பக்குவம் இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது எல்லாவற்றையுமே அரசாங்கந்தான் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் இருக்கிற காரணத்தால், புதிய மனப்பக்குவம் தோன்றி விட்ட காரணத்தால், இந்தக் காரியங்களுக்கு மட்டும் பொது

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்] [1973 மார்ச் 27]

மக்களே மராமத்து செய்ய வேண்டுமென்றால், அதற்கு யாரும் வரத் தயாராயில்லை. ஆகவே அந்தக் கண்மாயை மராமத்து செய்வதோடு, அதற்கு இணைப்பான தண்ணீர் போக்குவரத்துக் கால்வாயையும் மராமத்து செய்ய எஸ்டிமேட்டிலே இடம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, எனக்குப் பேச வாய்ப்பளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றிகூறி அமர்கிறேன்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: தலைவர் அவர்களே, 1972-73 ஆம் ஆண்டுக்குரிய துணை மானியக் கோரிக்கையிலே பேசுவதற்கு மிகவும் மகிழ்கின்றேன். நான் சுருக்கமாக சில கருத்துக்கள் மட்டும் சொல்லி முடிக்கின்றேன். ஐந்தாவது பக்கத்திலே முத்திரைத் தாள் நிர்வாகம் என்ற தலைப்பு இருக்கின்றது. ஸ்டாம்ப் ஒட்டி வசூல் செய்யப்படக்கூடிய கட்டணம். இதிலே என் அனுபவத்திலே கண்ட ஒரு உண்மையை இங்கே சொல்ல விரும்புகின்றேன். ஒரு சொத்து வாங்கினால், அதற்கு மதிப்பு வைத்து, அந்த மதிப்பிற்குரிய 'ஸ்டாம்ப் டீட்டி' செலுத்தப்படுகின்றது. ரெஜிஸ்டிரார் ஆபிசிலே ரெஜிஸ்டிரேஷனுக்கு சரியான மதிப்பிருந்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. குறைவாக மதிப்புப் போட்டு 'ஸ்டாம்ப் டீட்டி' மிச்சப்படுத்தியவர்கள் மீது குறை கூறப்பட்டு, அவர்கள் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டு தண்டனை நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. அது நியாயம். ஆனால் சில சமயங்களிலே சொத்துக்குரிய நியாயமான 'ஸ்டாம்ப் டீட்டி' செலுத்தியுங்கூட, தவறாகச் செலுத்தியிருக்கின்றீர்கள் என்ற குற்றச்சாட்டு சொல்லப்படுகின்றது. இது நியாயமற்ற போக்கு. அதற்கு அளவுகோல் சரியாக இல்லை. அதனால்தான் அவர்களுக்கு விருப்பப்பட்டால் குறைத்து எழுதிக் கொடுத்தாலும் ஏற்றுக்கொள்கின்றார்கள். அந்த ரெஜிஸ்டிரார் விருப்பப்பட்டாவிட்டால் சரியாகக் கொடுத்தாலும் "நீ குறைவாகக் கொடுத்தாய், தண்டனைக்குரியது" என்று சொல்லக்கூடிய நிலை இருக்கின்றது. நிலங்கள் ரெஜிஸ்டர் செய்வதற்கு, கைடு லைன்ஸ் என்று சொல்கிறார்கள். ரெஜிஸ்டிரார் ஆபிசிலே, இந்த ஊரிலே உள்ள நிலம் இவ்வளவுதான் மதிப்பு என்று நிர்ணயிக்கின்றார்கள். அந்த கைடு லைன்சைத் தாண்டி, அதற்கு வித்தியாசமாக எழுக முடியாது. அந்த கைடு லைன்சுக்கு உட்பட்டு எழுத வேண்டும் என்று இருக்கிற அளவுகோல் திட்டவாட்டமாக இருக்கிறது.

1973 மார்ச் 27]

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

ஆனால் கட்டடங்களைப் பொருத்து அப்படி அல்ல. தம் இஷ்டம் போன போக்குக்கு அவர்கள் மதிப்பு நிர்ணயிக்கின்றார்கள். இது நியாயமற்ற முறை. நேரடியாக நானே பாதிக்கப்பட்டவன். ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே அந்த அநியாயத்தை நமது தொழில் துறை அமைச்சரிடத்திலே நான் சொன்னேன். அவர்கள் என் உதவிக்கு வந்தார்கள். நியாயம் கிடைத்தது. எனக்கு நிகழ்ந்ததைப் போன்ற அநியாயம் மற்றவர்களுக்கும் நிகழக்கூடாது என்பதற்காக இந்தக் கருத்தினைச் சொல்கின்றேன். கட்டடங்களுக்கும் அரசு 'கைடு லைன்ஸ்' நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய வேண்டுகோள்.

அடுத்தபடியாக, மாநிலச் சட்ட மன்றம் என்ற தலைப்பிலே சில கோரிக்கைகள் இங்கே வைக்கப்படுகின்றன. இந்தக் கோரிக்கைகளிலே பஸ்களில் 'பிரிபாஸ்' சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களுக்குக் கொடுத்ததற்காக அங்கீகாரம் கேட்கப்பட்டு அதற்காக அனுமதி கேட்கப்படுகின்றது. இது சம்பந்தமாக நான் ஒரு கருத்தை நம்முடைய அன்புக்குரிய முதல்வரவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகின்றேன். அவர்கள் இந்தக் கருத்தைக் கொஞ்சம் கவனித்தால், பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன். அதாவது, சட்ட மன்றம் பற்றி சட்ட சபை உறுப்பினர்களுக்கு வசதிகள் என்ற தலைப்பிலே நான் சட்ட மன்ற உறுப்பினராக ஆகி இன்றைய தேதி வரைக்கும் என்றைக்குமே பேசியதில்லை. காரணம், நம்முடைய வசதிகளுக்காகப் பேசுவதற்காக நாம் இங்கே வரவில்லை. மக்களுடைய வசதிக்காகப் பேசுவதற்குத்தான் வந்தோம். அதுபற்றிக் குறையிருந்தாலும், நாம் சமாளித்துக்கொள்ள வேண்டும், நாம் அதுபற்றிப் பேசுவது முறையல்ல என்ற உணர்வுடன்தான் இத்தனையாண்டும் ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லவில்லை. இன்றைக்கு ஒரு சில கருத்துக்கள் சொல்லலாம் என்று நினைக்கின்றேன். எங்களுக்கு இலவச பாஸ்கள் கொடுத்தது மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கிறது. பெருவாரியாக கார்களிலும் புகைவண்டிகளிலும் பிரயாணம் செய்தாலும், சில அவசரத் தேவைகளுக்கு பஸ்களில் நானும் செல்கின்றேன். மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கிற இந்த 'பாஸ்' கொடுத்தமைக்காக நான் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் சார்பில் அரசுக்கும், முதல்வர் அவர்களுக்கும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவனாக இருக்கின்றேன்.

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [1972 மார்ச் 27]

5-30
பிற
பகை

மற்றொன்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புவது, ஏனைய மாநிலங்களிலுள்ள சட்டப் பேரவை உறுப்பினர்களுக்குண்டான சலுகைகள் இந்த மாநிலத்திலுள்ளவர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையாகும். நான் கல்கத்தாவுக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே ஒரு அமைச்சருடன் பேசும்போது நான் கேள்விப்பட்டது, சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களும், சட்ட மன்ற மேலவை உறுப்பினர்களும்—மேலவை இப்போது அங்கு இல்லை—முன்பு இருந்தது—ரயில் பிரயாணம் செய்ய இலவச பால்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. உத்தரப் பிரதேசத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். தமிழ் நாட்டைப் போன்று இரண்டு பகுதிகளைச் சுற்றளவாகக் கொண்ட அந்த உத்தரப்பிரதேசத்திலேயும் சட்ட சபை உறுப்பினர்களுக்கு இலவச ரயில்வே பாஸ் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றது. நமது அண்டைய மாநிலமான கேரளத்திலே இத்தகைய மைல் என்று நிர்ணயம் செய்து பாஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அங்கே அமைச்சராக இருக்கின்ற சி. எச். மொகமது கோயா அவர்களிடம் கேட்டேன். நான் கொடுக்கின்ற தகவலிலே தப்பு இல்லை. எனவே, இப்படி ரயில்வே பாஸ் கொடுக்க வேண்டுமென்று, சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் சார்பில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நான் டெல்லி பாராளுமன்றத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே செண்டிரல் ஹால் என்று ஒரு இடம் இருக்கிறது. லோக் சபா, ராஜ்ய சபா, உறுப்பினர்களுடைய ஜாயினட் செஷன் அங்கே தான் நடக்கின்றது. மற்ற நேரங்களில் சபை உறுப்பினர்கள் உட்கார்ந்து உரையாடுவதற்குப் பயன்படுத்துகிறார்கள். பல நல்ல கருத்துக்கள் அங்கே உருவாக்கப்படுகின்றன. இரண்டு சபை உறுப்பினர்களும் கலந்து பேசுவதன் சாரணமாக. அதைப் போன்றதொரு செண்டிரல் ஹால்—இரண்டு சபை அங்கத்தினர்களுக்கும் பொதுவாக—அமைக்கப்பட்டால் அது ஒரு நல்ல காரியமாக இருக்கும். அங்கே அமைச்சர்கள் கூட வந்து உட்காருகிறார்கள். எனவே இந்த முயற்சியில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நமது பெரியவர் திரு. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார்—மன்னிக்க வேண்டும்—திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு—அவருடைய

1973 மார்ச் 27] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

ஜாதி பற்றி எனக்கு அதிகமாகத் தெரியாது—பேசும்போது சட்டசபை ஹாஸ்டலைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அங்கே பேரவை உறுப்பினர்கள் மட்டுமல்ல, மேலவை உறுப்பினர்களும் தங்குபவர்கள். ஹாஸ்டலிலிருந்து சட்டசபைக்கு வரக்கூடிய பள்ளிஸ் முன்பெல்லாம் “எம்.எல்.ஏ. ஸ்பெஷல்” என்று போட்டிருந்தார்கள். “எம்.எல்.ஏ. ஸ்பெஷல்” என்றால் “எம்.எல்.சி”-க்கு இடம் இல்லையா என்று எம்.எல்.சி-க்கள் கேட்டார்கள். உடனடியாக “எம்.எல்.ஏ. ஸ்பெஷல் என்பதை எடுத்துவிட்டு, ‘லெஜிஸ்லேட்டார்ஸ் ஸ்பெஷல்’ என்று போட்டிருக்கிறார்கள். அது ஒன்று ஹாஸ்டலில் தங்குபவர்களில், எம்.எல்.ஏ-க்களும் உண்டு, எம்.எல்.சி-க்களும் உண்டு. அது ஹவுஸ் கமிட்டியின் நிர்வாகப் பொறுப்பில் இருக்கிறது. பேரவைக்கும் ஒரு ஹவுஸ் கமிட்டி உண்டு, மேலவைக்கும் ஒரு ஹவுஸ் கமிட்டி உண்டு. ஆனால் பேரவையின் ஹவுஸ் கமிட்டிக்குத்தான் அத்தனை அதிகாரங்களும் உண்டு. மேலவை கமிட்டிக்கு ஒரு இம்மியளவும் சத்தம் போடக் கூட அதிகாரம் கிடையாது. ஒரு சமயம், திரு. சுவாமிநாதன் சில நியாயமான கோரிக்கைகளைச் சொன்னார்கள். அது நமது ஹவுஸ் கமிட்டியில் பேசப்பட்டது. செயலாளர் அவர்கள் சொன்னார்கள், நமக்கு எந்த உரிமையும் இல்லை, நாம் ஒன்றும் சொல்ல முடியாது, நமது உரிமைகளைப் பேச வேண்டுமானால், ஜாயின்ட் கமிட்டியில் கூடிப் பேச வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். உடனடியாக ஜாயின்ட் கமிட்டி கூட்டப்பட்டது. இந்தக் கோரிக்கைகள் விவாதிக்கப்பட்டு சில முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. ஆனால் தனிக் கமிட்டி கூடும்போது அந்த முடிவுகள் காற்றில் பறக்க விடப்பட்டு என்னென்னவோ செய்தார்கள். இந்த நிலை மாற வேண்டும். ஹவுஸ் கமிட்டியில் பேரவையைப் பொறுத்த மட்டில் பேரவை சம்பந்தமான காரியங்களைப் பார்க்கட்டும் மேலவைக் கமிட்டி, மேலவை சம்பந்தமான காரியங்களைப் பார்க்கட்டும். ஹாஸ்டலைப் பொறுத்து, ஜாயின்ட் ஹாஸ்டல் கமிட்டி என்று அமைத்து அந்தக் கமிட்டிக்கு ஹாஸ்டலை நிர்வகிக்கக்கூடிய பொறுப்பைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மருத்துவம் என்ற தலைப்பிலே, திருச்சி ஜில்லாவிலே ஒரு மருத்துவக் கல்லூரி அமைக்கப்பட வேண்டுமென்று பல முறை

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [1973 மார்ச் 27]

சொல்லியிருக்கிறேன், அடுத்து வரக்கூடிய முதல் கல்லூரி திருச்சியிலே வரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, எம்.பி.பி.எஸ். அட்மிஷன்கள் சென்ற ஆண்டு கொடுக்கப்பட்டது முஸ்லிம்களுக்கு ஜனத்தொகை விதாசாரப்படி குறைவாக இருக்கின்றது. குறைந்தபட்சம், விதாசாரப்படியாவது கொடுக்க அமைச்சரவர்கள் நடவடிக்கை எடுத்து கவனிக்க வேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, பின்தங்கிய வகுப்பினர்கள் என்ற தலைப்பிலே உள்ள பிரச்சினை முஸ்லிம்கள் பின்தங்கியவர்களாக அறிவிக்கப்பட வேண்டுமென்பதாகும். இந்தக் கோரிக்கை பல முறை, பல கோணங்களில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் கூட, நமது மதிப்புக்குரிய முதலமைச்சர் அவர்கள் அதை லட்சியம் செய்ய வில்லையோ கவனிக்கவில்லையோ அல்லது இனிமேல் கவனிக்க விருக்கிறாரோ, என்னவோ, ஆண்டவனே அறிவார். இது கவனிக்கப்பட வேண்டுமென்று நான் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று நினைவுபடுத்துகிறேன். சென்ற ஆண்டு முதலமைச்சர் அவர்களுடைய பிறந்த தின விழாவன்று முஸ்லிம்களுக்கு ஒரு நற்செய்தி கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டிருந்தேன். நான் முஸ்லிம் லீக்கின் மாநிலத் தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 20-வது நாள் முதலமைச்சருடைய பிறந்த தின விழா வந்தது. நான் வைத்த முதல் கோரிக்கை முஸ்லிம்களைப் பிற்பட்டவர்களாக அறிவியுங்கள் என்பது. அந்த முதல் கோரிக்கையை தயவுசெய்து நிராகரிக்க வேண்டாம் என்று பணிவோடு கேட்டேன். “செய்கிறேன், ஆனால் அவகாசம் கொடுங்கள்” என்று பதில் சொன்னார்கள். அவகாசம் கொடுத்துவிட்டேன். ஒரு ஆண்டு திரிவிருக்கிறது. தயவுசெய்து அடுத்த பிறந்த தின விழா எங்களுக்கு நற்செய்தி கொடுக்கக் கூடிய விழாவாக அமைய வேண்டுமென்று மிகப் பணிவாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இத்தோடு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

1973 மார்ச் 27]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, மதிப்பிற்குரிய திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களும், மாண்புமிகு உறுப்பினர் வகாப் அவர்களும் மேலவை உறுப்பினர்களைப்பற்றிய சில கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அங்கே இருக்கிற விடுதி சரியான முறையில் இயங்கவில்லை என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அந்த விடுதியைப் பொறுத்த வரையில் என்னென்ன சரியாக இல்லை என்பதை ஒரு நீண்ட பட்டியலாகவே எழுதிவிடலாம். காரணம், அது அங்கே இருக்கக்கூடிய நிர்வாகிகளுடைய தவறே, அல்லது உறுப்பினர்களுடைய தவறே—அந்த விவரத்திற்கு நான் போகவில்லை—இரு பக்கமும் தவறு அதிகமாக இருக்கின்றது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். குறிப்பாக, இதிலே நான் கூற விரும்புவதென்னவென்றால், அந்த விடுதி திருத்தம் செய்யக் கூடிய நிலையில் இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. இப்போது இருக்கக் கூடிய நிலைமை நீடித்துக்கொண்டிருந்தால், அந்த முறையிலே தான் போய்க் கொண்டிருக்கும். அங்கே யார் தங்குவது, உறுப்பினர்கள் மட்டும் தங்குவதா? அவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் தங்கக் கூடாது என்று சொன்னால், “நாங்கள் தேர்தலில் நிற்பவர்கள், மற்றவர்கள் வந்து தங்காமல் என்ன செய்ய முடியும்?” என்று கேட்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமை மீண்டும் மீண்டும் உருவாக்கிக்கொண்டே இருக்கிறது. ஆக, நாங்கள் கேட்பதெல்லாம் என்னவென்றால், மேலவை உறுப்பினர்கள் அந்த இடத்திலே தங்க முடியாத சூழ்நிலை இருக்கின்ற காரணத்தால், எங்களைத் தனியாகப் பிரித்து நியூ எம்.எல்.ஏ. ஹாஸ்டலில் எங்களுக்கு இடம் கொடுங்கள். அது முன்பு எம்.எல்.ஏ. ஹாஸ்டலாக இருந்தது—இப்போது அங்கே ஒருவரும் இல்லாத நிலைமை—ஓரிருவர் தான் போய் இருக்கிறார்கள்—ஆகவே, மேலவை உறுப்பினர்களுக்கு அந்த நியூ எம்.எல்.ஏ. ஹாஸ்டலை, “எம்.எல்.சி. ஹாஸ்டல்” என்று போட்டு, அதையும் தலைவர் அவர்களுடைய நேரடி நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டுவருவார்களே யானால், நல்ல முறையில் இருக்க வசதி ஏற்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அங்கே, குறைந்தபட்ச வசதிகள் தேவை. அவற்றையும் செய்து கொடுக்கலாம். இந்த வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தால் மிகவும் உபகாரமாக இருக்கும்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1973 மார்ச் 27]

அடுத்தபடியாக, திரு. வகாப் அவர்கள் இன்னொன்றும் சொன்னார்கள். பல்களுக்கு பாஸ் கொடுத்தது போல ரயில்வே பாசும் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னார். நான் ரயில்வே பாஸ் கூட கேட்கவில்லை. அந்த ரயிலில் வருவதற்கு டிக்கெட்டில் பிரையாரிடி கொடுத்தால் போதும். 2 நாட்கள், 3 நாட்களில் வரவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். 2 நாட்களில் வர வேண்டுமானால், காரில் வரவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. சில சமயங்களில் காரில் கூட வர முடியவில்லை. ரயிலில் டிக்கெட் கிடைப்பதில்லை. இந்த மாதிரி சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. நாங்கள் டிக்கெட் பணம் கொடுத்து வாங்குகிறோம். ஒரு பிரையாரிடி வேண்டுமென்று தான் கேட்கிறோம். இந்த மாதிரி பிரையாரிடி திருச்சியில் இருக்கிறது. தஞ்சையிலோ, மாயவரத்திலோ, சூம்பகோணத்திலோ இல்லை. திருச்சிக்குச் சென்று வாங்குவது என்பதில் கஷ்டமான நிலை இருக்கிறது. அப்படியும் கிடைப்பதில்லை. அந்த வசதி சென்னையில் இருக்கிறது. மற்ற இடங்களில் இல்லை. ஆகவே, எம்.பி. களுக்குக் கொடுப்பது போல எம்.எல்.சி-க்களுக்கும் பிரையாரிடி வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

5-40
வி. ப. அடுத்ததாக, நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் இந்த மன்றத்திலே இரண்டு அறிவிப்புகளைக் கொடுத்தார்கள். அந்த அறிவிப்புகள் இதுவரையிலே நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதை அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். “Committee on Government Undertakings” என்று அரசுத்துறை இண்டஸ்ட்ரீஸைப் பொறுத்து, நிர்வாகக் கமிட்டி போட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய ‘விப்’ அவர்கள் அந்தக் கமிட்டி போடப்படுமென்று அறிவித்தார்கள். நாளைக்கு அறிவிக்கப்படும் என்கிறார்கள். நன்றி. இன்றைக்கு அந்த அறிவிப்பு வருமென்று எதிர்பார்த்தேன், நாளைக்கு வருமென்று சொல்கிறார்கள், அதற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்னொரு கருத்தை அவர்கள் சென்ற ஆண்டு சொன்னார்கள். எலெக்டிரிசிட்டி போர்டு பட்ஜெட் வருகிறபோது, அதைப்பற்றி உறுப்பினர்கள் என்னென்ன கருத்தைச் சொன்னார்களோ அதை எடுத்து அதற்குக் கூறப்பட்ட பதில்களையும் அவர்களோ

1973 மார்ச் 27] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

அச்சடித்துக் கொடுக்கிறார்கள். அதிலிருந்து என்னென்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அதே போல சட்ட மன்றத்திலே பேசியதையெல்லாம் தொகுத்து, நம்முடைய பிரதமச் செயலாளர் அவர்கள் கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். அதன்மேல் என்னென்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன என்பதற்கு ஒரு புத்தகம் அச்சடித்து நமது உறுப்பினர்களுக்கெல்லாம் கொடுக்கப்படுமென்று ஒரு அறிவிப்பைக் கொடுத்தார்கள். இந்த ஆண்டு அது வருமென்று எதிர்பார்த்தேன். இதுவரை வரவில்லை. அதற்கும் ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

இறுதியாக ஒரே ஒரு கருத்தைச் சொல்லி முடிக்க விரும்புகிறேன். தஞ்சை மாவட்டத்திலிருந்து வந்தவன் என்ற காரணத்தினால் ஒரு கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நேற்றையதினம் பத்திரிகையில் பார்க்கின்றபோது, மைசூர் அரசு மிக வேகமாகவும் விரைவாகவும் இந்த அணைக்கட்டுத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுகின்றது என்பது மட்டுமல்ல, அந்த அணைக்கட்டுத் திட்டத்திலிருந்து உங்களுக்குத் தண்ணீர் கொடுக்க மாட்டோமென்ற பாணியிலே அவர்கள் பேசுகிறார்கள். இப்படி அவர்களா முதலில் அணை கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்தினால், நம்முடைய அரசு சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்குச் சென்று, ஒரு டிரிப்யூனல் போட வேண்டுமென்று ஒரு ரிட் மனு கொடுத்தது. பிறகு அதை நல்ல முறையிலே பேசித்தீர்த்து விடலாம் என்று மத்திய அமைச்சர் டாக்டர் கே. எல். ராவும், பிரதம அமைச்சரவர்களும் சொன்னதின் பேரிலே எல்லா அமைச்சர்களும் சேர்ந்து பேசினார்கள். பேசியதற்குப் பிறகு ஒரு முடிவு 6 மாதத்திற்குள்ளாக சொல்லப்படுமென்று சொன்னார்கள். 6 மாதங்களாகியும் சொல்லப்படவில்லை. இப்போது அந்த அணைக்கட்டைத் தொடர்ந்து கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையிலே போகுமானால், தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு இருண்ட நிலைமை இருக்கும் என்பதை முதலமைச்சரவர்கள் முன்னாலே சொன்னார்கள். இன்றைக்கு திருச்சி மாவட்டமும் ஒரு இருண்ட நிலைமையிலிருக்கும் என்று சொன்னார்கள். இந்த அளவிற்கு நிலைமைகள் இருக்கின்றன. இதற்கு உடனடியாக என்ன பரிகாரத்தைக் காணப் போகிறீர்கள் என்பதை நான் அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1973 மார்ச் 27]

நாம் கொடுத்த அந்த ரிட் பெடிஷனாவது இன்னும் இருந்தால், ஒரு டிரிப்ப்யூனலை அவர்கள் போடுவார்கள் என்ற நிலைமையிருந்தது. ஆனால் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு, நாம் அவர்கள் வார்த்தையை நம்பி, அதையும் வாபஸ் வாங்கிக்கொண்ட நிலைமையில் எதுவும் நாம் பற்றுவதற்கு இல்லாத நிலைமை இருப்பது போன்று தோன்றுகிறது. தமிழகத்திற்கு, அதுவும் குறிப்பாக தஞ்சை மக்களுக்கு, இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு அதைப்பற்றி முதலமைச்சரவர்கள் என்ன செய்ய இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய நாங்கள் மிகவும் ஆவலாக இருக்கிறோம் என்று சொல்லி என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே. ராஜாராம் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, முதலில் நமது சட்ட மன்ற நிர்வாகத்தைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். முன்பெல்லாம் நாம் பேசி முடித்தால், பேச்சின் குறிப்புகள் அச்சாகி வருவதற்கு அநேகமாக 7 மாதங்கள், 8 மாதங்களாகும். இப்போதெல்லாம் அப்படியில்லாமல் ஒரு மாதத்திற்குள் வரும்படியான நிலைமையில் நிர்வாகம் முன்னேறி வருகிறது. அதைக் கண்டு, நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இன்னும் கூட அது முன்னேற வேண்டும். ஏனென்றால் பார்லிமெண்டில் 4 தினங்களில் டிபேட்டெல்லாம் அச்சடித்துக் கையிலே கொடுத்து விடுகிறார்கள், அல்லது ஒரு வாரத்திற்குள் அங்கு அச்சடித்துக் கொடுத்து விடுகிறார்கள். இந்தத் தொடர் கட்டத்திலே ஆரம்பத்தில் நான் பேசிய பேச்சுக் களெல்லாம் அச்சாகி வந்துவிட்டது என்று தெரிந்து நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அதை இன்னும் வேகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, குறிப்புகள் சரியான முறையிலே எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன பார்லிமெண்டில். இங்கு பல தவறுகள் அதிலே இருக்கின்றன. திருத்துவதற்கு பல மணி நேரங்கள் கூட சமயத்தில் நாங்கள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே உடனடியாகச் செய்கிற நிலைமைகள் இருந்தால், அது கஷ்டமாகி விடும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1973 மார்ச் 27]

திரு. கே. ராஜாராம்: அதைச் சொல்லத்தான் இருந்தேன். ஒரு மணி நேரம் நான் பேசினேன். அதைத் திருத்துவதற்கு 2 மணி நேரம் ஆயிற்று. ஆகவே கொஞ்சம் தேர்ச்சி அடைந்தவர்களை ரிப்போர்ட்டர்களாகப் போட வேண்டும். இப்போதே நன்றாக ரிப்போர்ட் பண்ணுகிறார்கள். இருந்தாலும் நல்ல ரிப்போர்ட்டர்களாகப் போடும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ரிப்போர்ட்டர்களைப் போடும்போது தற்காலிகமாக ஆட்களை நியமிக்கிறார்கள். தற்காலிகமாகப் போடுகிற ஆட்கள் கவனக் குறைவாக 'ரிப்போர்ட்' செய்கிறார்கள். இன்னும் நல்ல ஆட்களாக நிரந்தரமாக நியமிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உள்ளாட்சித் துறை சம்பந்தமாக யாரும் சொல்லாத ஒன்றை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது மாநிலத்தில் ஸ்தல ஸ்தாபனத் தொகுதிகள் செங்கற்பட்டு, கன்னியாகுமரி, நீலகிரி ஆகிய மூன்று ஜில்லாக்களைத் தவிர எல்லா ஜில்லாக்களிலும் இரண்டு உறுப்பினர்கள் தொகுதிகளாக இருக்கின்றன. அதை ஒற்றை மெம்பர் தொகுதிகளாகப் பிரித்து விட்டால், யாருக்கும் கஷ்டமிருக்காது. இப்போது தேர்தல் நடத்தப்படுவதில் பல சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. தேர்தலில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்கு அது கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆக இரட்டை மெம்பர் தொகுதியையெல்லாம் ஒற்றை மெம்பர் தொகுதியாகப் பிரிக்க வேண்டுமென்று நமது அரசாங்கம் தேர்தல் கமிஷனுக்குச் சிபாரிசு செய்தால், தேர்தல் கமிஷன் ஒப்புக் கொள்ளும். அதிலே கஷ்டம் ஒன்றுமில்லை. ஆகையினால் ஒரே நேரத்தில் தேர்தலை வைத்து விடலாம். இரட்டை மெம்பர் தொகுதியை ஒற்றை மெம்பர் தொகுதியாகப் பிரித்து வைப்பது நல்லது. இப்போது தவளையும், எலியுமாக காலேக் கட்டிக்கொண்டு தண்ணீருக்குள் இறங்குவது மாதிரி வேட்பாளர்கள் சேருகிறார்கள். இரண்டு பேரும் சேர்ந்து கொண்டு ஒரே ஓட்டரைப் போய் பிடிப்பதால், வெற்றியடைவார் என்று எதிர் பார்த்தவர் எங்கேயோ போய் விடுகிறார், போகிற போக்குத் தெரியவில்லை. எவர் தோற்றுப் போய்விடுவார் என்று நினைக்கிறேமோ அவர் பஸ்டில் ஜெயித்து வந்து விடுகிறார். பல விதமான இடைஞ்சல்கள், எதிர்பாராத கஷ்டங்கள் வந்து விடுகின்றன. ஆகவே ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இருக்கிற இரட்டை மெம்பர் தொகுதி

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1973 மார்ச் 27]

யையும் ஒற்றை மெம்பர் தொகுதியாகப் பிரித்துவிட்டால், ரோம்ப வசதியாக இருக்கும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சுகாதார அமைச்சரவர்கள் அதிருஷ்டவசமாக இங்கேயிருக்கிறார்கள். திருமங்கலம் ஆஸ்பத்திரி, தாலுக்கா தலைநகர ஆஸ்பத்தியாகி நல்ல நிலைமையில் அங்கே செயல்பட்டு வருகிறது. இப்போது இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் அங்கே ஒரு எக்ஸ்ரே இயந்திரம் வாங்கி வைப்பதற்கு பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நல்ல முறையில் முன்னேறி வருகிறது. மதுரையில் இருக்கக்கூடிய ஹெர்ட்குவார்ட்டர்ஸ் ஆஸ்பத்திரி ரோம்பப் பெரிய ஆஸ்பத்திரி தான். அங்கு போகக் கூடிய கூட்டத்தில் ஒரு பகுதியை நிலக்கோட்டை, மேலூர், திருமங்கலம் இம்மாதிரி பக்கத்தில் 15 மைலுக்குள் இருக்கக் கூடிய ஆஸ்பத்திரிகள் பகிர்ந்துகொள்கின்றன. அந்த மாதிரி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகக்கூடிய கூட்டங்களில் பெரும் பகுதி இந்தத் தலைநகர் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் திருமங்கலம் ஆஸ்பத்திரியைப் பொறுத்த வரையில், டாக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். நன்றாக வைத்தியம் நடக்கிறது. ஆனால் இடவசதி தான் இல்லை. பல வருஷங்களுக்கு முன்னாலேயே காங்கிரஸ் ஆட்சி நடந்தபோதே, இதைப் பற்றி நான் எடுத்துச் சொன்னேன். பக்கத்திலுள்ள கட்டிடம் முன்சீப் கோர்ட் கட்டிடம். இந்தக் கட்டிடத்தைச் சுற்றி ஏராளமான நிலம் இருக்கின்றது. பெரிய காம்பவுண்டு. அதை அப்படியே ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொடுத்துவிட்டால், விஸ்தரிப்பதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்று அன்றைக்கு இருந்த அரசாங்கம் முடிவு செய்து ஹைகோர்ட்டிற்கு எழுதியிருந்தார்கள். ஹைக்கோர்ட்டிலிருந்து 1968-ல் ஒரு ஜட்ஜ் நேரில் வந்து பார்வையிட்டு 1968-லேயே அதைக் கொடுத்து விடுவதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்து விட்டார்கள். மாண்புமிகு திரு. மாதவன், சட்டத் துறையமைச்சரவர்கள், நேரிலே வந்து பார்த்து முன்சீப் கோர்ட்டிற்கு வேறு இடத்தைப் பார்த்து நிர்ணயம் செய்து விட்டு வந்து விட்டார்கள். ஆகவே எல்லாம் முடிந்து விட்டது. முதலமைச்சரவர்கள் இதில் சற்றுக் கவனம் செலுத்தி, “சரி” என்று உத்தரவு போட்டு விட்டால், வேலைகள் நடந்து விடும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். தடைகள் நீங்கி விட்டன,

1973 மார்ச் 27] [திரு. கே. ராஜாசாம்]

சட்டத்துறை வேறு இடம் பார்த்துவிட்டது, ஆகவே இந்த ஆண்பத்திரியை விஸ்தரிப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குடிசை மாற்று வாரியத்தின் சார்பாக சென்னை நகரில் பல கட்டடங்கள், முதலமைச்சரவர்களின் வாசகத்திலே சொன்ன மாதிரி, வானளாவக் கட்டப்பட்டு வருகின்றன. ஒன்றை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தக் கட்டடங்களுக்குத் தண்ணீர் வசதி செய்யாமல் யாரையும் குடியேற்றக் கூடாது. தண்ணீர் வசதி பண்ணாமல் குடியேற்றிவிட்டால், அது ரொம்ப அபாயமாகும். நகரத்தில் நவீன வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கிறோம். பிளஷ் அவுட்டிற்குத் தண்ணீர் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். தண்ணீர் வசதி செய்யாவிட்டால், அது தப்பு. அந்த அடிப்படையில் தண்ணீர் வசதி பண்ணிக் கொடுத்து அதன் பிறகு அவர்களைக் குடியேற்ற வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சட்ட மன்றத்தைப் பொறுத்த வரையில், இட நெருக்கடி இருக்கிறது. வேறு வழியில்லை. அங்கத்தினர்களாகிய எங்களுக்கு இந்த இடம் போதும். ஆனால் விசிட்டர்களாக வருகிறவர்களுக்கு உட்காருவதற்கு ரொம்ப இடைஞ்சலாக இருக்கிறது. இதையே மாற்றியமைத்துக் கட்ட வேண்டும் அல்லது வேறு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இப்படியே இட வசதி செய்து கொடுக்காமலிருந்தால், ரொம்பக் கஷ்டமாக இருக்கும். அதையும் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து, அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழில் துறையில் வளர்ச்சிப்பற்றி நான் ஒன்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த வருஷம் தொழில் வளர்ச்சிக்கு அரசாங்கமான தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 18 கோடி ரூபாய் செலவில் தமிழ் நாட்டில், 'தமிழ் நாடு ரப்பர் லிமிடெட்' என்ற ஒரு கம்பெனியை ஆரம்பிக்கப் போகிறோம். 18 கோடி ரூபாய் மூலதனம் போட்டு பெரிய தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்கப் போகிறோம். ஆனால் அங்கு வேலை 500 பேருக்குத்தான் கிடைக்கும். அதேமாதிரி 25 கோடி ரூபாய் செலவில் மற்றொரு கம்பெனியை, 'துத்துக்குடி ஆல்கலி கெமிகல்ஸ்' என்று

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1973 மார்ச் 27]

ஆரம்பிக்கப்போகிறோம். அங்கே 600 பேர்களுக்குத்தான் வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும். இவ்வளவு பெருந்தொகைகளைச் செலவழித்து தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்துகின்ற நேரத்தில், அவசியமான தொழில்களை, தமிழ் நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு முக்கியமான தொழில்களை ஆரம்பிக்கும்போது, அந்தத் தொழில்களுக்குப் பெரும் மூலதனம் போடும்போது, வேலை வாய்ப்புகள் அதிகமான பேர்களுக்குக் கிடைக்கும்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். தொழில்களை ஆரம்பிக்கும்போது, அதிகமான வேலை கொடுப்பதாக இருக்க வேண்டும். உப தொழில்களை பக்கத்திலே உருவாக்க வேண்டும்.

* மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : தலைவரவர்களே, சில தொழில்கள் மூலத் தொழில்களாக இருந்தால், அதிலே உற்பத்தியாகிற பொருள்களைக்கொண்டு பல்வேறு தொழில்கள் இயங்க முடியும். அதே போன்றுதான் டையர் தொழிற்சாலையும், அல்கலி கெமிக்கல் தொழிற்சாலையும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது வேறு மாநிலங்களில் உற்பத்தியாகிற டையர்களைப் பயன்படுத்தி வருகிறோம். தமிழ் நாட்டிலேயே பிற மாநிலங்களுக்குத் தேவையான டையர்களை உற்பத்தி செய்யலாம். அதே போலத்தான் 'கெமிகல்' தொழிற்சாலையும், வேறு பல தொழில்களுக்கு மூலப்பொருளாகப் பயன்படுத்த உதவியாக இருக்கும்.

திரு. கே. ராஜாராம் : வேறு வழியில்லை. பெரும் தொகையைப் போட்டு இந்தத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்க வேண்டியது தான். இதை ஆரம்பிப்பதனால், உப தொழில்களும் வரவிருக்கின்றன. எனவே தாமதமில்லாமல் அந்தத் தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்தால்தான் ஏராளமான பேர்களுக்கு வேலை கிடைக்க வாய்ப்பு ஏற்படுமென்று அரசுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“Scheme for Uneducated” என்ற தலைப்பின்கீழ் 1972-73-வது ஆண்டில்,

Revised Estimate -ல் 33,98 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. படித்தவர்களுக்கு “Trainign”

‘கொடுப்பதற்காக கிட்டத்தட்ட 34 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் வரப்போகிற ஆண்டில் ரூ. 1.8 லட்சமாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மத்திய அரசிலிருந்து மானியம் இல்லையென்பதால் குறைக்கப்பட்டதாவென்று அறிய விரும்புகிறேன்.

“Industries Department Performance Budget”

1973 மார்ச் 27] [திரு. கே. ராஜாராம்]

43-வது பக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. நடப்பு ஆண்டில் 34 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். வரப்போகிற ஆண்டில் 1.8 லட்சம் ரூபாய்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அன்று தொழில் துறைக் கொள்கை விளக்க விவாதத்தில் பேச வேண்டுமென்று இருந்தேன். அன்று வாழ்வுவியலில். முக்கியமான 'Point'-ஐச் சொல்லிவிட்டேன். அரசாங்கம் இதைக் கவனிக்க வேண்டும். இல்லையென்றால், மத்திய அரசுக்கு வலியுறுத்தி வேலையின்மையைப் போக்குவதற்கு வழி வகைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்றும், பணம் ஒதுக்க வேண்டுமென்றும் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மின்சாரத்தைப் பொறுத்த வரையில், நாம் 'Hydro-Electricity'-ஐ நம்பிக்கொண்டிராமல், நீண்ட காலத் திட்டங்களைப் போட வேண்டும். இந்த வருஷம் வானம் பொய்த்துவிட்டதால், மின்சாரப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. எப்போதும் பொய்த்துவிடுமென்று அச்சமுறத் தேவையில்லை. வாளை நம்பியே உலகம் இருக்கிறதென்று வள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறார். அதை நம்பாமல் இருக்க முடியாது. நம்ப வேண்டியதுதான். ஆனால் மழை பொய்த்து விட்டாலும், மின்சார சக்தி குறையாமல் கிடைக்கும்படி, ஒரு நீண்டகாலத் திட்டத்தை வகுத்து, பருவ மழை தவறி விட்டாலும், மின்சாரப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டு, நம்மைப் பாதிக்காமல் இருக்கும் வகையில் அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்களுக்குக் கொடுக்கும் படியைப் பற்றி நண்பர், மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அப்யணன் அம்பலம் அவர்கள் கூறினார்கள். ஆனால் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களுடைய நிலைதான் அதைவிட மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. இரண்டு மாதத்திற்கு ஒரு முறைதான் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களின் ஒன்றியக் கூட்டம் நடைபெறுகிறது. அதற்கு அவர்களுக்கு இரண்டு ரூபாய்தான் படி. பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களுக்கு 2 மாதத்திற்கு ஒரு முறை நடக்கும் கூட்டத்திற்கு வர, 5 மைலுக்கு உட்பட்ட ஊராகயிருந்தால் 2 ரூபாய்; 5 மைல்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஊராக இருந்தால் 4 ரூபாய். ஆனால் அவர்கள் நாள் தவறாமல் பஞ்சாயத்து யூனியன் அலுவலகத்திற்கு வந்து போக வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. எல்லா எக்ஸ்டென்ஷன் ஆபீசர்களும் வட்டார அலுவலகத்தில் இருக்கிறார்கள்.

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1973 மார்ச் 27]

அதனால் அங்கு வந்து போக வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. மீட்டிங் 2 மாதங்களுக்கு ஒரு முறை போடப்படுகிறது. எனவே அவர்களுக்கு 2 மாதத்திற்கு 2 ரூபாய் படியாகக் கொடுக்கப் படுகிறது. அதை மாற்ற வேண்டும். அதை அவசியமான அளவுக்கு அதிகப்படுத்த வேண்டும். பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்களுக்கு தூறு ரூபாய் பிரயாணப்படி ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். தூறு ரூபாயை ஒதுக்கியிருந்தாலும், அதை அப்படியே எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. பிரயாணம் செய்து, டி.ஏ.பில். போட்டுத்தான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அவர்களுக்குக் கீழே இருக்கக்கூடிய பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களுக்கு முதலில் அதிகப்படுத்திவிட்டு இதையும் அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இத்தோடு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவரவர்களே, இந்த இறுதித் துணை மதிப்பீடுகள் மீது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் கருத்துக்கள் பலவற்றை எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார்கள். எனக்கு ஒரு கவலை இருந்தது. இந்த மன்றத்தில் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களைப் பற்றியும், சட்ட மன்ற நிர்வாகத்தினைப் பற்றியும் பேச வேண்டுமென்று ஒரு நாள் ஒதுக்கப்பட்டு, பிறகு அது, அந்த நடவடிக்கைக் குறிப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டு விட்டது. பேரவையினுடைய முன்னவர் நாவலர் அவர்களுக்குக் கிடைத்த அந்த வாய்ப்பு, மேலவையில் முன்னவராக இருக்கிற எனக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்று கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இன்று துணை மதிப்பீடுகளில் பேசுகிற நேரத்தில், ஒரு வேளை அந்த நடவடிக்கைக் குறிப்பு மாற்றப்பட்டு, அதிலே விடப்பட்டது மறுபடியும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு, விவாதிக்கப் படுகிறதோவென்று நினைக்குமளவுக்கு அனைவரும் தங்களுடைய பேச்சில் பெரும்பான்மையாக சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள், அவர்களது வசதிகள், வாய்ப்புகள், ஒழுங்கு முறைகள்—இவைகளைப்பற்றி விரிவாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். அவைகளைப் பற்றியெல்லாம் நான், என்னுடைய பேச்சில் வேறொரு பகுதியில் குறிப்பிடலாமென்று கருதுகிறேன்.

இந்த விவாதத்தைத் தொடங்கிவைத்த மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அய்யணன் அம்பலம் அவர்கள் யூனியன் கூட்டங்களுக்கு

1973 மார்ச் 27] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

வருகின்ற நேரத்தில், ஊராட்சி மன்றங்களுடைய தலைவர்கள், யூனியன் தலைவர்கள் பெறுகின்ற பயணப்படி மிகக் குறைவாக இருக்கிறதென்று குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் சொல்லும்போது, யூனியன் தலைவர்களுக்கு 100 ரூபாய்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொன்னார்கள். நான் கூட வருத்தப்பட்டேன். பிறகு தான் மாதம் ஒன்றுக்கு 100 ரூபாய் அளிப்பதாக விளக்கம் அளித்தார்கள். அப்பொழுது, இவ்வளவு கொடுக்கிறார்களேவென்று ஆச்சரியப்பட்டேன். கொடுத்ததைக் குறைக்கக்கூடாதென்று நானும், உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சரவர்களும் முடிவு எடுத்திருக்கிறோம். (சிரிப்பு.) அந்த முடிவை மகிழ்ச்சியோடு திரு. அய்யனன் அம்பலம் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் ஊராட்சி மன்றத் தலைவர்கள் இந்தக் கூட்டங்களுக்குச் செல்கிற நேரத்தில், அவர்களுக்கு ஒரு நாள் படியாக இரண்டு ரூபாய்தான் தரப்படுகிறதென்று எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் என்னிடத்தில் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அது உள்ளபடியே கொஞ்சம் உயர்த்த வேண்டிய ஒன்றுதான். அவர்கள், அவர்களுக்கென ஒரு 'அசோசியேஷன்' வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லாமல் உயர்த்தி, மறுபடியும் ஒரு போராட்டம் வராமல்—இந்த அரசினுடைய ஜாதகமே நிறைவேற்றினால் போராடுவது என்று இருக்கிற காரணத்தால்—அந்த 'அசோசியேஷன்'-ஐக் கலந்துகொண்டு, அதைப் பற்றி யோசிக்கலாமென்று கருதியிருக்கிறோம்.

திரு. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர் அவர்கள், பூச்சி மருந்து தெளிப்பான கருவிகள், செய்யக்கூடிய விலையிலேயே கிடைப்பதற்கான வசதிகளை அரசு செய்ய வேண்டுமென்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்தத் துணை மதிப்பிட்டிலே நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். 20 லட்ச ரூபாய் செலவில், 2,000-க்கும் மேற்பட்ட பூச்சி மருந்து தெளிப்பான்கள் இப்போது வாங்கப் பட்டிருக்கின்றன. 'ஏரியல் ஸ்பிரே' என்பதை நிறுவி, அதன் மூலமாக விவசாயிகள் அதிகப் பயன் பெறுவதும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அதை அவர்கள் உடனடியாகப் பெறுவதும் சிரமமாக இருக்கிறது. அதுமட்டுமல்லாமல் நாம் தருகின்ற பணத்தை அவர்களிடமிருந்து திரும்பப் பெறுவதும் கஷ்டமாக இருக்கிறதென்பதை எண்ணிப்பார்த்து, அந்தக் கருவிகளை நாமே வாங்கி, ஆங்காங்கு இருக்கிற யூனியன்கள் மூலமாக விவசாயிகளுக்குக்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1973 மார்ச் 27]

குறைந்த வாடகைக்கு அவைகளைத் தருவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அது மாத்திரமல்லாமல், அடிக்கடி அவைகளில் பழுது ஏற்படுகிறது என்கின்ற கருத்தையும் இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவைகளைப் பயன்படுத்துகின்றவர் களுக்கு நல்ல பயிற்சி அளிப்பதற்காகத்தான் ஏற்பாடுகளை யூனியன் பி.ப. வாயிலாகச் செய்வதற்கு நாம் முயற்சிகளை எடுத்துக்கொண்டு இவை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன என்பதையும், மேலும் குறைபாடுகள் இருந்தால் அந்தக் குறபாடுகள் களையப்படும் என்பதையும் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய நண்பர் திரு. காட்டூர் கோபால் 'கேங்க்' கூலிகள் நிரந்தரமாக ஆக்கப்பட்ட நிலையை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றார்கள். கடந்த ஐந்து, ஆறு நாட்களாக மாத்திரம் நாம் அறிவித்திருப்பவை ஏராளமான மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரத்தக்க காரியங்கள் ஆகும். 'கேங்க்' கூலிகள் நிரந்தரமாக்கப்பட வேண்டுமென்ற கருத்தை நீண்ட நெடு நாட்களாக நம்முடைய நண்பர் திரு. பராங்குசம் அவர்களும் மற்றும் அந்தத் தொழில் சங்கத்திலேயுள்ளவர்களும் இந்த அரசுக்கு எடுத்துக்கூறியிருக்கின்றார்கள். அதை ஆசாய்ந்த பின்னர் ஏறத்தாழ ஆறு ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட அந்த 'கேங்க்' கூலிகள் இன்றைக்கு நிரந்தரமாக்கப் பட்டிருக்கின்றார்கள். அது மாத்திரம் அல்ல. நேற்றைய தினம் நம்முடைய அறநிலையத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் தமிழ் நாட்டிலுள்ள 50 ஆயிரம் ஆலயப் பணியாளர்களுக்கான ஊதிய உயர்வு, ஊதிய சீரமைப்பு இவைகளைப்பற்றி அறிவித்திருக்கின்றார்கள். திரு. காட்டூர் கோபால் அவர்கள் பேசும்போதுகூடச் சொன்னார்கள். 50 ஆயிரம் பேர்களுக்கு, ஒவ்வொருவருக்கும் 10 ரூபாய் ஊதிய உயர்வு ஏற்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அவர் அதைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்று கருதுகிறேன். 5 ஆயிரம், 10 ஆயிரம் ரூபாய் வரை வருமானம் உள்ள ஆலயங்களிலே வேலை பார்க்கின்ற பணியாளர்களுக்குத் தான் அந்த 10 ரூபாய் உயர்வு. ரூ. 50 அவர்கள் ஊதியம் பெறுவார்களானால் அது ரூ. 60 ஆக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவர்கள்கூட 'பார்ட் டைம்' ஆகத்தான் பணியாற்றுகின்றார்கள். அவர்கள் 2, 3 கோயில்களிலே பணியாற்றுவார்களானால், ரூ. 150 ஊதியம் பெறுவார்களானால், இனிமேல் ஒவ்வொரு கோயிலிலும் ரூ. 10 வீதம் மூன்று கோயில்களிலும் சேர்த்து ரூ. 30 அதிக

1973 மார்ச் 27] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

மாகப் பெறுவார்கள் ரூ. 5 லட்சம், ரூ. 15 லட்சம் வரையிலே வருமானமுள்ள ஆலயங்களிலே பணியாற்றுகின்ற அர்ச்சகரை உதாரணத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டால், அர்ச்சகர், ஒதுவார் இவர்களெல்லாம் ரூ. 170 சம்பளம் பெறுகின்றவர்கள் என்றால், ரூ. 250 சம்பளம் பெறுகின்ற அளவுக்கு வழிவகைகள் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு ஆண்டும் அவர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு கொடுக்கப்பட்டு ரூ. 250 லிருந்து ரூ. 350 வரையிலே அவர்கள் ஊதியம் பெறுவதற்கான வழிவகைகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. 50 ஆயிரம் ஆலயப் பணியாளர்களுக்கும் அவர் தம் குடும்பத்தினருக்கும் அகமகிழ்ச்சி அடையத்தக்க ஒரு அறிவிப்பு நேற்றையதினம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

நம்முடைய அங்கத்தினர் திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் பகுதியிலே இருக்கின்ற நிலைமைகளை யெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி வழக்கம்போல் பஞ்சப்பாட்டுப் பாடப் போவதாகச் சொன்னார்கள். ஏதாவது ஒரு பாட்டுப் பாடுவார்கள் என்று நினைத்தேன். ஆனால் இன்றைக்கு அப்படிப் பட்ட செய்யுளோ கவிதையோ எதுவும் இல்லாமல், இருக்கின்ற சங்கடங்களையெல்லாம் தொகுத்து, ஊராட்சி மன்றத்தின் தலைவர்கள் எல்லாம் கையெழுத்துப்போட்ட ஒரு நீண்ட அறிக்கையைத் தந்திருக்கின்றார்கள். அந்த அறிக்கையை நானும் ஏனைய தொடர்புடைய மற்ற அமைச்சர்களும் கலந்து ஆலோசித்து அதிகாரிகளிடத்திலே அதன் தொடர்பாக என்னென்ன நடவடிக்கைகளை எடுக்கலாம் என்று ஆலோசிக்கக் கூடும் என்பதை நிச்சயமாக நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மண்ணெண்ணெய் கால் லிட்டர், அரை லிட்டர் வாங்குவதற்குக்கூட நெடுந்தொலைவு செல்லவேண்டிய சங்கடங்களை எடுத்துச்சொன்னார்கள். டீஸல் எண்ணெயைப் பெறுவதிலே உள்ள சங்கடங்களையும் மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் இங்கே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். மண்ணெண்ணெய் வாங்குவதிலே உள்ள சங்கடங்களை எப்படிப் போக்குவது என்பது பற்றி நானும் உணவு அமைச்சர் அவர்களும் மற்றவர்களும் கலந்தாலோசித்து வருகிறோம். அவைகளைப்பற்றி யெல்லாம் உணவு அமைச்சர் அவர்கள் அடுத்த மான்யக்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1973 மார்ச் 27]

குறிப்பிலே பேசுகின்ற நேரத்தில், தக்க பதில்களை அளிப்பார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். டிஸல் எண்ணெயைப் பொறுத்த வரையிலே கூட, அண்மையிலே நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் டெல்லிக்குச் சென்றபோது அங்கேயுள்ள மத்திய அமைச்சரைச் சந்தித்தார். வெகு விரைவிலே போதுமான எண்ணெய் இங்கு அனுப்பி வைக்கப்படும் என்ற நல்ல செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள். அந்த எண்ணெய் வர்ணத்திலே சற்று கறுப்பாக இருந்தாலும் அது தூய்மையானது, நல்ல எண்ணெய் அல்ல என்று கருதிடத் தேவையில்லை, அது பயன்படக்கூடிய எண்ணெய்தான் என்று அவர்கள் கூறி அனுப்பியிருக்கின்றார்கள். விரைவிலே நமக்கு அது கிடைக்குமென்று நம்புகின்றேன்.

நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் பேசுகின்ற நேரத்திலே உள்ளாட்சித் தொகுதியினுடைய இரட்டை உறுப்பினர் தொகுதிகளையெல்லாம் ஒற்றை உறுப்பினர் தொகுதியாக ஆக்க வேண்டுமென்று கூறினார்கள். அது நல்ல யோசனை. அது நல்ல யோசனை என்று சொல்லுகின்ற அடிப்படையிலே, அது பற்றி ஆராயப்பெற்று விரைவிலே ஒரு நல்ல முடிவினை தேர்தல் அதிகாரிகள் மேற்கொள்வதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் அரசின் சார்பில் ஆராயப்பட்டு பரிந்துரை செய்யப்படும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்வேன். திருமங்கலம் முன்சிப் நீதி மன்றக் கட்டிடத்தை மருத்துவ விடுதிக்குக் கொடுத்துவிடலாம் என்ற கருத்தை அவர்கள் சொன்னார்கள். நாங்களும் அதைப்பற்றி எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றோம். இப்போது திருமங்கலம் மருத்துவ மனையை நாங்களாகவே அனுமதிக்கின்றோம் என்று சொன்னால், ஏதோ தேர்தல் நேரத்திலே விடுத்த அறிவிப்பாக ஆகிவிடுமோ என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்.

திரு. கே. ராஜாராம்: பத்து ஆண்டுகளாகப் 'பெண்டிங்' ஆக இருந்துகொண்டிருக்கின்றது. போன பொதுத் தேர்தலிலேயே 1970-லேயே, அமைச்சர் திரு. மாதவன் அவர்கள் அந்த ஊரிலேயே நேரே பார்த்து முடித்ததுதான். பழைய சமாசாரமே தவிர, புதிய சமாசாரம் அல்ல.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: ஆகவே பாதுகாப்போடு நான் அறிவிக்கின்றேன். அங்கு நீதி மன்றத்திற்கென ஒரு

1973 மார்ச் 27] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

தனிக்கட்டிடம் கட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்படும் என்றும், திருமங்கலம் நீதி மன்றக் கட்டிடத்தை மருத்துவமனைக்குக் கொடுத்துவிடவும் அரசு தீர்மானித்திருக்கின்றது என்றும் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். அதற்கு நல்ல பீடிகையெல்லாம் போட்டுச் சொன்னதற்குக் காரணம் இது பத்து ஆண்டுக்காலமாக இருக்கின்றது. தேர்தல் காரணமாக வந்த அறிவிப்பு அல்ல அது என்று அவர்களே ஒப்புக்கொண்டதற்கு நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

சட்ட சபையினுடைய ரிப்போர்ட்டிங் (குறிப்புகள்) இன்னும் செம்மையாக இருக்க வேண்டுமென்று என்னிடத்திலே எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதைப் பற்றி நம்முடைய செயலர்களிடத்தே, பேரவைச் செயலர் அவர்களிடத்திலேயும், மேலவைச் செயலர் அவர்களிடத்திலேயும், நானும், பேரவையினுடைய முன்னவர் அவர்களும் அடிக்கடி வலியுறுத்தி வருகின்றோம். அதற்கு நிரந்தரமான குறிப்பு எழுதுபவர்கள் தேவை என்கின்ற ஒரு குறைபாடும் இருந்து வருகின்றது. அவைகளெல்லாம் விரைவிலே ஒழுங்கு செய்யப்படும். நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் அங்கலாய்த்துக்கொண்டார்கள். திருத்திக்கொடுப்பதற்கே ரொம்ப சிரமமாக இருக்கின்றது என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். சில நேரங்களில் வார்த்தைகளே கூட அல்ல, வாக்கியங்களே கூட மாறிவிடுகின்ற நிலைமையைப் பார்க்கின்றோம். ஏதற்கும் விழிப்பாக குறிப்பு எழுதுபவர்கள் இப்போது இருந்துவருகின்றார்கள். மேலும் நல்ல முறையிலே செம்மைப்படுத்துவதற்கு ஆவன செய்யப்படும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மேலவையினுடைய கட்டடத்தை மாற்றி விரிவுபடுத்த வேண்டுமென்று எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். தலைவரவர்களே, எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய யோசனையை ஒத்துக்கொள்வதாக இருந்தால், உங்களுடைய அறையைத்தான் பாதிக்கும் என்று நான் கருதுகின்றேன். ஏனென்றால் ஏற்கெனவே அவர்கள் அந்த அறையோடு நீட்டி இணைத்து விடலாம் என்ற ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். உங்களிடத்திலே அவர்களுக்கு என்ன கோபமோ தெரியாது. அவர்கள் அப்படிச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். உள்ளபடியே மேலவையின் நடவடிக்கைகளைப் பார்ப்பதற்கு பார்வையாளர்கள் மிகவும் விரும்புகின்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1973 மார்ச் 27]

ரூர்கள். ஆனால் தற்போது 10 அல்லது 15 பேர்களைத்தான் அனுமதிக்கின்ற சூழ்நிலையிருக்கின்றது. அதிலே பத்திரிகை நிருபர்களுக்கும் அமரவேண்டிய சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. அந்தச் சங்கடத்தினைக் குறைப்பதற்கு இந்த அவையை எப்படி விரிவுபடுத்தலாம்—உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கையை அல்ல—கட்டிட அமைப்பை எப்படி விரிவுபடுத்தலாம் என்பதைப்பற்றி யோசித்தல்ண்டும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

டையர் தொழிற்சாலை 18 கோடி ரூபாயிலே வருகிறது. 500 பேர்களுக்குத்தான் வேலை கிடைக்கின்றது என்ற கருத்தைச் சொன்னார்கள். டையர் தொழிற்சாலை இல்லாவிட்டால், டையர் கிடைக்காமல் பல பஸ்கள், அதன் தொடர்பாக ஓடுவதற்கு வழியில்லாமல்—இங்கு மக்கள் நல் வாழ்வுத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் குறுக்கிட்டுச் சொன்னதைப்போல,—வேளி மாநிலங்களின் டையர்களுக்குக் காத்திருக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படும். ஆகவே 500 பேர்களுக்குத்தானே இந்த டையர் தொழிற்சாலையால் வேலை கிடைக்கின்றது என்று நிறுத்திவிட முடியாது. டையர் இல்லாவிட்டால் அதனால் ஓடுகின்ற பஸ்களில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்கள் பலருக்கு வேலையில்லாமல் போய்விடும். ஆகவே ஒவ்வொன்றுக்கும் சங்கிலித் தொடர்போல விவரம் இருக்கின்றது என்று எண்ணி, ஒரு பெரிய தொழிற்சாலையை உருவாக்குகின்ற முயற்சிகள் நடைபெறுகின்ற காரணத்தால்தான், 500 பேருக்கு மாத்திரமல்ல, மேலும் நூற்றுக்கணக்கானவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக்களை அளிப்பதற்கு நம்மால் இயலும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

படித்தவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு மிகவும் குறைந்துவிட்டது என்று சொன்னார்கள். அது தொழில் பற்றியதாக இருக்கின்றது. தொழிற்குறிப்பிலே இருக்கின்ற அதைச் சுட்டிக்காட்டினார்கள். நான் அதை விரிவாக ஆராயவில்லை. ஆனாலும் இந்த ஆண்டு இன்னும் ஏழு கோடிக்குமேல் செலவு செய்து படித்தவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பை அளிப்பதற்கு நாங்கள் முயற்சிகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது என்பதையும் நான் தெரிவித்துக்கொள்வேன்.

6-10 சட்டமன்ற விடுதியில் இருக்கின்ற சங்கடங்களைப் பற்றி பி. ப. எல்லாம் பெரியவர் திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள்

1973 மார்ச் 27] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். இதில் ஒரு வேடிக்கை என்ன வென்றால், காலையில் பேசிய சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் தங்களுக்கு இருக்கிற சங்கடங்களையே எடுத்துச் சொன்னார்கள். பேசியவர்கள் அனைவரும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் சார்பாகவே பேசினார்கள். நான் எதிர்பார்த்தபடி திரு. ரா. கிருஷ்ண சாமி நாயுடு அவர்கள் பேசியதற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால் நம்முடைய வசதிகளை மட்டும் பேசிக் கொண்டிருாமல், நம்மால் மற்றவர்களுக்கு துன்பம் ஏற்படாமல் நடந்து கொள்ள வேண்டும், நாம் இருக்கும் இடங்களைத் தூய்மையாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும், செம்மையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும், மற்றவர்கள் பார்த்துப் பாராட்டத்தக்க வகையில் நம் பண்பாடு இருந்திட வேண்டும் என்ற கருத்தை சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், பேரவையில் உள்ளவர்களானாலும் மேலவையில் உள்ளவர்களானாலும், பெறுவது மிகமிக சிலாக்கியமானதாகும். ஆகவே அந்தக் கருத்துக்கு முன்னோடியாக திரு. ரா. கிருஷ்ண சாமி நாயுடு அவர்கள் எடுத்துச் சொன்ன கருத்துக்களை நான் வரவேற்கிறேன். அவர்கள் கார் நிறுத்துவதிலிருந்து, அதிகாரம் செய்வதிலிருந்து, அங்கே நடைபெறுகிற பல நிகழ்ச்சிகளை சங்கடத்தோடு எடுத்துச் சொன்னார்கள். நான் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், மேலவை உறுப்பினர்கள் அனைவருமே, இப்போது ஹவுஸ் கமிட்டி அவர்கள் தேவைகளை, வசதிகளை ஆராய்வதைப் போல, ஒரு யூனியனாக, கட்சி சார்பற்ற முறையில் இருந்து அவர்களுக்குள்ளாக எப்படி எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்கிற அறிவுரைகளைச் சொல்லுவார்களேயானால், சட்டமன்ற விடுதியில் நாம் போற்றிக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்கிற தூய்மை, இடத் தூய்மை என்பது மட்டுமல்ல, எல்லா வகையிலும் தூய்மை நிச்சயமாகக் காப்பாற்றப்படும். அதற்கான நடவடிக்கைகளை நிறைவேற்ற யாராவது முன்நின்று “சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் சங்கம்” என்ற ஒரு சங்கத்தை அமைக்கலாம். அதில் சம்பளப் போராட்டம் நிச்சயம் வராது என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால் ஜூனியர் பாய் அப்துல் வஹாப் அவர்கள் எங்கள் வசதிகளைக் கேட்பதற்கு இங்கே வரவில்லை, மக்கள் அதிகக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, ரயில்வே பாஸ் வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதைப்போல உறுப்பினர்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1973 மார்ச் 27]

களுடைய வசதிகளைக் கேட்பதற்காக அந்தச் சங்கத்தை அமைக்காமல், உள்ளும் புறமும் சுத்தமாக இருப்பதற்கு அந்தச் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுடைய சங்கம் பயன்பட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுவேன். அதுவன்னியில் நானும் பேரவை முன்னவரும் கல்வி அமைச்சருமான நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்களும் அந்தக் காரியங்களையெல்லாம் இன்றைக்கு கவனிக்கிறோம் என்றாலும், எங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு அங்கிருக்கிற உறுப்பினர்கள் மாத்திரம் அறியத்தக்க நிகழ்ச்சிகள் பல நடைபெறலாம். அதைக் கண்காணிக்க, கட்டுப்படுத்த, ஒழுங்குப்படுத்த நீங்கள் உருவாக்குகிற அமைப்பு பெரிதும் பயன்படும் என்று நான் கருதுகிறேன். அதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுவேன்.

நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் அங்கிருக்கிற கட்டிடத்தைத் தனியாக பிரித்து மேலவை உறுப்பினர்கள் கட்டிடம் 'எம்.எல்.சி. ஹாஸ்டல்' என்று ஆக்கிவிட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இப்போதே நாம் அவையை இரு பிரிவாக நடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். இரண்டுபேரும் கலந்து இருந்தால்தான், பேரவையில் என்ன நடந்தது என்பதைப்பற்றி மேலவை உறுப்பினர்கள் தெரிந்துகொள்ளலாம். மேலவையில் நடந்ததைப்பற்றிப் பேரவை உறுப்பினர்கள் தெரிந்துகொள்ள வசதி ஏற்படும். அப்படியில்லாமல் பிரிவினையை இந்த விஷயத்தில் நிச்சயமாக நான் ஆதரிக்கத் தயாராயில்லை. இந்த விஷயத்தில் என்றால், வேறு விஷயங்களில் ஆதரிப்பதாக அர்த்தமில்லை. இந்த விஷயத்தில் ஆதரிக்கத் தயாராயில்லை. ஏனென்றால் மேலவை உறுப்பினர்கள், பேரவை உறுப்பினர்கள் இடையே உலவிடும் நல்லுறவும் நட்பும் இதன் மூலம் தடைப்பட்டுவிடும், விரோதமாகிவிடும் என்பதால் அதைப்பற்றிச் சொல்ல விரும்பவில்லை. அதனால், இருவரும் கலந்து பேசக்கூடிய நல்ல வாய்ப்புகளை நாம் இழந்து விட நேரிடும் என்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன்.

வழக்குகளைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அதிலும் குறிப்பாக திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் வீட்டில் நடைபெற்ற ஒரு சம்பவத்தைக் குறித்து, கொடுக்கப்பட்ட புகாரில் குற்றவாளி

1973 மார்ச் 27] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

கண்டுபிடிக்கப்படவில்லையென்று ஆறு மாதம் கழித்து அவருக்குத் தகவல் வந்ததாகச் சொன்னார்கள். அதிலிருந்து ஒன்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். உடனடியாக குற்றவாளியை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையென்று யாரும் சொல்லவில்லை. ஆறு மாதம் தேடிப் பார்த்து, புலன் விசாரித்து, பல்வேறு சிரமத்தை எடுத்துக் கொண்டு, கிடைக்காத காரணத்தால்தான், கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையென்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இதில் ஆளும் கட்சி, எதிர்க்கட்சி என்ற வித்தியாசமில்லாமல், அரசோ அல்லது காவலர்களோ நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு நான் பேரவையில்கூட காவல் துறை மானியத்தில் பேசும்போது ஒன்றைக் குறிப்பிட்டேன். மதுரை மாவட்டத்தில் சின்னா பட்டியில் ரமணி என்கிற முன்னேற்றக் கழக நண்பர் ஒருவர் கொல்லப்பட்டார். பத்திரிகையில் அந்தச் செய்தி வந்தது. அதைச் சார்ந்தவர்கள் புகார் கொடுத்தார்கள். ஒரு எதிர்க்கட்சிக்காரர் கொன்று விட்டார், அடித்து மிதித்து பலாத்காரமாக வாயில் விஷத்தை ஊற்றிக் கொன்றுவிட்டார் என்று புகார் கொடுத்தார்கள். பயங்கரமாகத்தான் செய்தி இருந்தது. ஆனால், போலீசார் விசாரித்துப் பார்த்து, கழகத்துக்காரன் கொல்லப்பட்டானே, ஆகவே யாரையாவது கைது செய்ய வேண்டுமென்று இல்லாமல், அந்தப் புகாரை மிதித்து எதிர்க்கட்சிக்காரர்களை கைது செய்ய வேண்டுமென்ற அவசியமில்லாமல், அவர்கள் நியாயமாக நடந்துகொண்டு, அந்தப் புகார் சரியானதல்லவென்று தள்ளிவிட்டார்கள். ஆளும் கட்சிக்காரர் கொலை செய்யப் பட்டார், ஆகவே ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று இல்லாமல் நேர்மையாக உண்மை நிலைமைக்கேற்ப நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்தத் தகராறில் கூட்டமாக வந்து கலவரம் செய்த காரணத்தால், புலன் கிடைக்காமல் போயிருக்கலாம் என்பதைத் தவிர, வேண்டுமென்றே திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் வீட்டில் நடைபெற்ற தாக்குதலில் சம்பந்தப்பட்டவர்களை எப்படியாவது விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்று அவர்கள் மீது வழக்குப் போடக்கூடாது என்ற குறுகிய மனப் பான்மையில் இது நடந்திருக்க முடியாது என்று கருதுகிறேன். மேலும் அவர்கள் ஏதாவது விவரங்கள் தருவார்களேயானால், அதுபற்றி நிச்சயமாக விசாரிக்க முடியும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1973 மார்ச் 27]

ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் உணவுக்கு நல்ல பணியாற்றுகின்றன என்பதை திரு. தங்கப்பாண்டியன் பாராட்டிவிட்டு, அரசாங்க அலுவலகங்கள் வாடகைக் கட்டிடங்களில் இருப்பதற்கு பதிலாக, எல்லாக் கட்டிடங்களும் சொந்தக் கட்டிடங்களாக வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அப்படிப்பட்ட ஒரு எண்ணம் அரசுக்கு இருந்தாலும், நிதி ஆதாரங்கள் அடிப்படையில்தான் அவைகளைச் செய்ய முடியும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுவேன். பட்டாக் கொடுத்தால் மட்டும் போதாது. நீண்ட காலத் தவணையில் வீடு கட்டுவதற்கு கிராம மக்களுக்குப் பணம் தரவேண்டும், அந்தத் தொகையில் ஒரு பகுதி மானியமாகவும் ஒரு பகுதி கடனாகவும் இருக்க வேண்டுமென்று திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். இவைகளெல்லாம் உடனடியாகக் கவனிக்கக்கூடிய காரியம் அல்ல. எப்படி சென்னையிலே குடிசை மாற்று வாரியம் இருக்கிறதோ, அதைப் போல இன்னும் கிராமங்களில் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். சென்னை நகரத்திலுள்ள நெருக்கடி, கிராமங்களில் உள்ள நெருக்கடி, இவைகளிலே உள்ள வேறுபாடுகளை நாம் நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறோம். ஆகவே கிராமங்களில் இந்தக் காரியங்களைச் செய்வதற்கு அரசாங்கத்தினுடைய நிதிநிலைமைகள் இன்றைக்கு இடம் தரவில்லை என்பதையும், ஆனாலும் ஹரிஜன மக்களுக்கு இதுவரையில் வாங்கித் தரப்பட்டிருக்கிற 86 ஆயிரம் மனைகளில் இந்த ஆண்டு பத்தாயிரம் வீடு கட்டுவதற்கு அரசு ஏற்பாடு செய்து அதற்காக ஒரு தனி வாரியத்தை அமைக்கிறது என்ற அறிவிப்பை நிதிநிலை அறிக்கையில் நான் வெளியிட்டிருக்கிறேன். அந்த அடிப்படையிலே அந்தக் காரியங்கள் நடைபெறும் என்று நான் கூறிக் கொள்வேன்.

நம்முடைய திரு. அப்துல் வகாப் அவர்கள் காலையில் சட்டமன்றத்தில் கிளப்பிய அதே பிரச்சினையை இங்கும் சொன்னார்கள். அவர்கள் எல்லோருக்கும் ரயில்வே பாஸ் வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். 2, 3 மாநிலங்களில் தரப்படுவதாகவும் சொன்னார்கள். இந்தியாவிலே இருக்கிற கிட்டத்தட்ட 17 அல்லது 18-க்கு மேலுள்ள மாநிலங்களில் 2, 3, மாநிலங்களில்தான் அந்த ரயில்வே பாஸ் தரப்படுகிறது. தென் மாநிலத்தில் கேரளாவில்

1973 மார்ச் 27] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

தரப்படுவதாகச் சொன்னார்கள். அது உண்மைதான். கோளாவில் இருப்பதைப் போல எல்லாம் இருந்தால் இங்கும் ரயில்வே பாஸ் தரலாம். கோளாவில் ரூ. 200 தான் மாதத்திற்கு அலவன்ஸ் தருகிறார்கள். கோளாவில் Traveling Allowance—One First Class Fare plus 12 paise paper mile towards incidental expenses என்று இருக்கிறது. இது எப்படி இருக்கிறது. என்றால், இங்கு மேலவைக்கு வருகிற நேரத்தில் கொடுப்பதைப் போலத்தான், அங்கும் தரப்படுவதாக பேரவை முன்னவர் எடுத்துச் சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே அதை ஒத்துக் கொண்டதும் தவறாகவிட்டது.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: ஒரு வருஷத்திற்கு, ஒரு குவார்ட்டருக்கு இத்தனை மைலுக்கு ஒரு பாஸ் என்று கொடுத்து விடுகிறார்கள். எங்கு வேண்டுமானாலும் தங்கள் மாநிலத்தில் போய்க்கொள்ளலாம். சட்டசபைக்கு வருவதற்கும் போவதற்கும் மட்டுமல்ல. ஒரு உறுப்பினருக்கு இத்தனை மைலுக்கு என்று நிர்ணயம் பண்ணிக் கொடுக்கிறார்கள். பெங்காலிலும் 'பிரி பாஸ்' கொடுத்திருக்கிறார்கள். இத்தனை மாதம் இத்தனை மைல்கள் என்று கணக்கிருக்கிறது.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: எங்களுக்குத் தரப்பட்ட தகவலின்படி ரயில்வே பாஸ் தருவதாக இல்லை. அது மட்டுமல்ல. படி கூட கோளாவில் ரூ. 10 தரப்படுவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஒருவேளை அதில் ஆர்வம் இருந்தால், அதையும், திரு. அப்துல் வகாப் அவர்கள் விசாரித்துத் தெரிவிப்பார்களேயானால், நாங்களும் தெரிந்துகொள்ள வசதியாக இருக்கும். இன்றைக்கு காலை யில் பேரவையின் முன்னவர் பேரவையில் அறிவித்திருக்கிறார்கள்.. பல கோரிக்கைகள் இப்படி மாண்புமிகு உறுப்பினர்களால் அங்கு எழுப்பப்பட்டு, எதையும் நிறைவேற்றவில்லை என்கிற பழிக்கு ஆளாகக்கூடாது என்று—ஏனென்றால் பலருக்காக வாதாடி அவர்களுக்கெல்லாம் பெற்றுத் தந்திருக்கிற மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுடைய ஒரு கோரிக்கையைக்கூட நிறைவேற்றாமல் இருப்பது கூடாது என்ற முறையில்—ரூ. 20 ஆக இருந்த படியை ரூ. 25 ஆக ஆக்கியிருக்கிறோம். கை தட்டுவீர்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். (கை தட்டல்.) அதுவும் இந்தச் சட்டமன்றத் தொடர் ஆரம்பித்த தேதியிலிருந்து

ரெட்ராஸ்பெக்டிவ் எஃபெக்ட்' உடன் தரப்படவிருக்கிறது என்பதை மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பெரும்பாலும் நிதி ஒதுக்கீட்டில் பேச வேண்டிய பல்வேறு விஷயங்கள் இங்கே பேசப்பட்டிருக்கின்றன. தனித்தனியாக எல்லா உறுப்பினர்களுடைய கோரிக்கைகளுக்கும் நான் பதில் சொல்லியிருப்பதாக அறிகிறேன். மேலும் சொல்வதற்கு ஏதாவது விடப்பட்டிருந்தால், அவைகளைப் பற்றியும் நான் பிறகு நிதி ஒதுக்கீட்டிலே ஞாபகப்படுத்தவிருக்கிறேன் என்று எடுத்துக் கூறி, நல்ல கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கும் மற்ற உறுப்பினர்களுக்கும் என்னுடைய அன்பார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு இந்த அளவில் அமைகிறேன்.

5. அரசினர் தீர்மானம்.

6 20 உணவுக் கொள்கை பற்றிய விளக்கக் குறிப்பு மீது விவாதம்.
பி.ப.

மாண்புமிகு திரு. மன்னே ப. நாராயணசாமி: தலைவரவர்களே, “சட்ட மன்றத்தின் முன் வைக்கப்பட்ட ‘உணவுக் கொள்கை பற்றிய விளக்கக் குறிப்பு’ @ பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்” என்று முன் மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர்: முன் மொழியப்பட்ட தீர்மானம்—

“சட்ட மன்றத்தின் முன் வைக்கப்பட்ட ‘உணவுக் கொள்கை பற்றிய விளக்கக் குறிப்பு’ பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்”.

திரு. எம். எம். பக்கர்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இந்த உணவுக் கொள்கை மீதான விவாதத்தில் சில வார்த்தைகள் சொல்வதற்கு எனக்கு வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். சென்ற சில ஆண்டுகளிலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வந்தபிறகு தமிழகத்தினுடைய உணவுத் துறையில் எப்படிப்பட்ட விரிவான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது

@ 299-317 ஆம் பக்கங்களில் இணைப்பு ஆக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

1973 மார்ச் 27]

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

என்பதை புள்ளிவிவரத்திலிருந்து மட்டுமல்ல, மக்களுடைய முகத்திலே ஏற்பட்டிருக்கின்ற மலர்ச்சியிலே இருந்தம்கூட தெரிந்து கொள்ளலாம். தஞ்சை மாவட்டத்திலேகூட திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன்னாலே சராசரியாக மக்கள் கூட்டம் கடைகளிலே நின்று அரிசி கிடைக்கவில்லை என்று திரும்பி செல்கின்ற பரிதாப நிலையெல்லாம் இருந்த காலம் மாற்றப்பட்டு, இன்று தமிழகம் உணவுத் துறையிலே தன்னிறைவு பெற்றிருப்பது மட்டுமல்லாமல், ஓரளவுக்கு பிற மாநிலங்களுக்குக்கூட உதவி அளிக்கின்ற ஒரு நிலைக்கு வந்திருப்பதற்காக இந்த அரசையும், உணவுத் துறையையும் நான் முதலில் பாராட்டுகிறேன். உணவு உற்பத்தியிலே தஞ்சை மாவட்டம் தமிழகத்திலே முன்னணியிலே நிற்கின்றது என்று எல்லோருமே பெருமையாகச் சொல்வார்கள். சோழநாடு சோறுடைத்து, என்றெல்லாம் சொல்லி தஞ்சை மாவட்டக்காரர்களைப் பாராட்டுவது தமிழகத்திலே சாதாரணமாக நடந்துவருகிற ஒரு நிகழ்ச்சிதான். ஆனால், தஞ்சை மாவட்டம் உணவுத் துறையிலே சாதித்திருக்கின்ற இந்த நல்ல காரியத்தைப் பாராட்டுவதோடு மட்டும் நிறுத்திக்கொள்ளாமல், உணவுத் துறையிலே இவ்வளவு தூரம் சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டு உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குகிற தஞ்சை மாவட்டத்தில் பொதுவாக அரிசி மாத்திரந்தான் 'சீப்' பாகக் கிடைக்கிறதே தவிர, மற்றப் பொருள்களுடைய விலையெல்லாம் தினசரி விஷம்போல் ஏறிக்கொண்டிருப்பதை நாம் எல்லோருமே அங்கே உணர்ந்து வருகின்றோம். உற்பத்தியாகும் அரிசி, நெல் முதலியவற்றுக்கு அதிகமான விலை மத்திய சர்க்காருடைய அனுமதியில்லாமல் தரமுடியாது என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியுமானாலும், அந்த மாவட்டத்திலேயுள்ள சுஷ்டத்தை சொல்லாமலிருப்பது என்னால் முடியாது. ஏனென்றால், பொதுவாக நான் சென்ற முறை ஊர் சென்றிருந்தபோது—தஞ்சை மாவட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது—என்னுடைய நண்பர்கள் பரிதாபமாகக் கேட்டார்கள். பொதுவாக மாட்டுத் தீவனமாகப் பயன்படும் புண்ணாக்கு ஒரு கிலோ 2¾ ரூபாய் விற்கிறது. ஆனால், மனிதத் தீவனமாகிற அரிசி ஒரு கிலோ 1¼ ரூபாய்க்குக்கூட போகவில்லையே, இப்படி இருக்கும்போது எப்படிக்காலம் கழிப்பது என்றெல்லாம் கேட்டார்கள். உணவுத்துறையிலே, அரிசி நெல்லுக்கு மாத்திரம் விலைவாசிக் கட்டுப்பாடு கொண்டு வந்து, அதைக் கட்டுப்படுத்தி விட்டோம். மக்களுக்கெல்லாம் அரிசி தாராளமாகக் கொடுக்கிறோம் என்பது பெருமைப்படக்கூடிய

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

[1973 மார்ச் 27]

விஷயந்தான். அதே சமயத்திலே உற்பத்தித் துறையிலே ஈடுபட்டிருக்கின்ற தஞ்சை மாவட்ட விவசாயிகளுக்கு மற்றப் பொருள்கள்—மற்றப் பொருள்கள் என்றால் எல்லாப் பொருள்களும்கூட அல்ல—அத்தியாவசியமான, அன்றாடத் தேவைக்கான பொருள்கள், எண்ணெய், மற்றும் சில தானியங்களெல்லாம் ஓரளவு சலபமாகக் கிடைப்பதற்கு அரசு தீவிரமாக வழி செய்ய வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன். ஒரு விசித்திரமான திட்டம் போடுவது உண்டு. அறுவடைக்காலங்களிலே கொள்ளிடக்கரையிலே பார்ப்போமானால், கொள்ளிடத்தினுடைய தெற்குக் கரையிலே ஒரு மூட்டை நெல் 30 ரூபாய்க்கு விற்கும். ஆனால் வடக்குக் கரையிலே ஒரு மூட்டை நெல் 40 ரூபாய்க்கு விற்கும். இந்த லாபம் தஞ்சை மாவட்டத்திற்கு இருப்பதில்லை. பொதுவாக அங்கே ஒரு கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவந்து, சுங்கச் சாவடிகளையும் ஏற்படுத்தி, வெளியே போக வேண்டாம் என்று நெல்லை அங்கே இருத்திக்கொள்வதனாலே இந்த லாபத்தை தஞ்சை விவசாயிகளால் பெற முடிவதில்லை. மற்ற மாவட்டங்களிலே போய்ப் பார்த்தால், பொதுவாக கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திற்குப் போய் அங்கே ஒரு மூட்டை நெல் என்ன விலை என்று கேட்டால், 45 ரூபாய்க்குக் குறைவாகக் கிடைக்காது. ஆனால் தஞ்சை மாவட்டத்திலே 32 ரூபாய்க்கு வாங்குவதற்கு ஆள் இருக்காது. இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைக்கு தஞ்சை மாவட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. நான் ஒன்றைச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பாராட்டுவார்கள். தஞ்சை மாவட்டம் அதிர்ஷ்டம் செய்த மாவட்டம். காரணம், இந்த அமைச்சரவையிலே உள்ள நான்கு முக்கியமான அமைச்சர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், நாவலர் அவர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், பேராசிரியர் அவர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், உணவுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்வார்கள். நல்லவேளை, இந்த நான்கு பேரும் இங்கே இல்லை. இந்தப் பெருமை எங்களுக்கு உண்டு.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : சோழநாடுதான் இன்னும்.

திரு. எம். எம். பக்கர் : இந்த நிலைமையில் தஞ்சை மாவட்டம் பொருளாதாரத் துறையில் ரொம்பவும் சீரழிந்து விட்டது.

1973 மார்ச் 27]

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

என்பது எல்லோருக்கும் தெரிகின்ற ஒன்றுதான். 1944-க்கு முன்னாலே தமிழ் மாநிலத்திலே வருமானத்திலேயும் வசதியிலேயும் முதலாவதாக இருந்த தஞ்சை மாவட்டம் 1973-லே கடைக் கோடிக்கு வந்துவிட்டது. ஏனென்றால் மற்ற மாவட்டங்களிலே தொழில் துறைகள் ஏற்பட்டுவிட்டன. தஞ்சை மாவட்டத்திலே தொழில் துறை என்றே இல்லை. நண்பர் திரு. இராமநாதன் விளக்கம் சொல்வார். “எங்கள் மாவட்டத்திலே எத்தனையோ பஞ்சாலைகள் இருக்கின்றன, உங்கள் மாவட்டத்திலே ரைஸ் மில்தான் இருக்கின்றது” என்று சொல்வார்கள். எனவே வேறு தொழில் துறைகள் அங்கே இல்லை. இப்படி இருப்பதற்குக் காரணமே தொழில் துறை வளராததுதான், “சோழநாடு சோறுடைத்து” என்று பாராட்டி எங்களிடமிருந்து உணவு உற்பத்தியை எதிர்பார்க்கின்ற இந்த அரசு, இந்த உணவு உற்பத்தியை மகிழ்ச்சியோடு தருகின்ற எங்களுக்கு மற்ற அன்றாட தேவைகளுக்கான சில சாமான்கள் நல்ல முறையிலே கிடைப்பதற்கு வழி செய்தால், அது நன்றாக இருக்கும் என்று நம் அரசுக்கு பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மற்றொன்று, இப்பொழுது திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள்கூட இங்கே பேசினார்கள். திரு. தேவராஜ் அர்ஸ், மைசூர் முதலமைச்சர் மிரட்டத் தொடங்கியிருக்கிறார். மறுபடியும் காவிரித் தண்ணீரை, ஹேமாவதி அணைக்கட்டு போன்ற அணைக்கட்டுத் திட்டங்களையெல்லாம் போட்டு, தேக்கிவிடப் போவதாக எல்லாம் பேசுகிறார்கள். மத்திய அரசு இது சம்பந்தமாக ஒரு கமிட்டியைப் போட்டு ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கின்ற இந்த வேளையிலே இவர்கள் இப்படிப் பேசுவது சரியல்ல என்று சரியான நேரத்திலே முதலமைச்சர் அவர்கள் எச்சரித்திருக்கிறார்கள். அதற்காக அவர்களுக்கு நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும். ஆனால் ஒன்று சோல் வேன். ஆயிரம் அண்டுகளாக கரிகாலன் காலத்திலேயிருந்து தஞ்சை மாவட்டத்திலே நடைபெறுகின்ற உணவு உற்பத்திக்கு மூலகாரணமாக இருக்கின்ற காவிரித் தண்ணீரை மற்ற இடத்திற்குத் திருப்புவதற்கோ அல்லது அணை கட்டித் தடுப்பதற்கோ மைசூர் அரசு முயலுமானால், இப்பொழுது வாய் வேதாந்தம் பேசுகிறார்களே, இந்தியாவின் ஒருமைப்பாடு என்று, அது கேலிக் கூத்தாகிவிடும் என்று மைசூர் அரசுக்கு மட்டுமல்ல, மத்திய

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

[1973 மார்ச் 27]

அரசுக்கும் எச்சரிக்கை விடவேண்டியது நம்முடைய கடமை என்று எண்ணுகிறேன். வெறும் வாய் வேதாந்தமாக “ஒருமைப் பாடு, எல்லோரும் சகோதரர்கள்” என்றெல்லாம் பேசப்படுகிறது. சர்வ தேச சட்டத்திலேகூட ஒரு நாட்டுக்கு இன்னொரு நாட்டிலிருந்து போகிற தண்ணீரை அவ்வளவு சுலபமாகத் தழுத்துவிட முடியாது என்று சொல்கிறார்கள். அந்த நிலைமையிலே ஒரே நாட்டைச் சேர்ந்த, ஒரு மாநிலத்திலேயிருந்து இன்னொரு மாநிலத்திற்குப் போகிற தண்ணீரைத் தடுப்பதற்கு அந்த மாநிலம் முயற்சி செய்யுமானால், அது விரோதமான செயல், பாதகமான செயல் என்பதை மைசூர் அரசுக்கும், மத்திய அரசுக்கும் கண்டிப்பாகத் தெரிவிக்க வேண்டியது நம் அரசினுடைய கடமை என்று நான் பணிவன்போடு சொல்லிக் கொள்வதற்கு ஆசைப்படுகிறேன். உணவுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் எங்கள் மாவட்டக்காரர், உணவு உற்பத்தியிலே எங்களுடைய மாவட்டம் நிறைய இன்னும் செய்ய வேண்டும் என்று அவர்கள் அனுதினமும் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியும். இருந்தாலும் இன்றைய தினம் நான் கேட்டுக்கொள்வேன், அன்றாடம் தேவைப்படும் சாதாரண சாமான்கள் விலை குறைவதற்கு—அது நம் கையிலே இல்லை என்பதுகூட நன்கு தெரியும். மத்திய அரசின் நடவடிக்கை இல்லை என்றால், அதைச் செய்ய முடியாது என்பது உண்மைதான்.

(மாற்றுத்தலைவர் திரு. க. அறிவழகன் தலைமை)

தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள மக்கள் தினசரி கஷ்டப்படுகிற போது இதற்கு இந்த அரசு ஏதாவது வழி வகை செய்ய வேண்டும். இது, எங்கள் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த அமைச்சர் அவர்களுடைய கடமை என்று கூறி, இந்த விவாதத்திலே பங்கு பெறுவதற்கு வாய்ப்புக் கொடுத்தமைக்கு நன்றியைக் கூறிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்: மேலவைத் தற்காலிகத் தலைவரவர்களே, அரசின் உணவு தானியக் கொள்கை குறித்துப் பேசுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தமைக்கு மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

தமிழக அரசு பொறுப்பேற்று, ஆறு ஆண்டுகளில்—1965-66-இல் அரிசி உற்பத்தி 35¼ லட்சம் டன்னாக இருந்ததை 1972-73-இல் 55 லட்சம் டன் என்ற அளவுக்கு—20 லட்சம் டன் உற்பத்தியை

1973 மார்ச் 27] [திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்]

அதிகரித்ததற்கு எனது பாராட்டுகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நமது அரசு விவசாயிகளுக்குத் தேவையான எல்லா விதமான உதவிகளையும் செய்து, உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கி, நடப்பு ஆண்டில் 1 லட்சம் டன் அரிசி மத்திய அரசின் சேமிப்புக்கும் வரட்சியால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள மாநிலங்களுக்கு கம்பு, மக்காச்சோளம் போன்ற தானியங்களை, ஆயிரக்கணக்கான டன்களையும் அனுப்புகின்ற அளவிற்கு, உற்பத்தியைப் பெருக்கியதற்கு எனது பாராட்டுகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, 1970 ஆம் ஆண்டு முதற்கொண்டு அரசாங்கம் பின்பற்றி வருகின்ற உணவுக்கொள்கை—அதாவது தனியார் துறைவாணிபமும் நடைபெற வாய்ப்பளித்து, மூட்டை இருப்புவைத்துக் கொண்டு மிகக் குறைந்த அளவில் கட்டுப்பாடுகள் விதித்து வருகின்ற உணவுக்கொள்கை வெற்றி பெற்று வருகிறது என்பது கொள்கைக் குறிப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த நடைமுறையைத் தொடர்ந்து நமது அரசு பின்பற்ற வேண்டுமென்று நான் பணிவன்போடு வேண்டுகிறேன். இப்போதுள்ள நடைமுறையில் எந்தவிதமான சிக்கலும் இல்லை. எந்தவிதமான குறைபாடும் இல்லை. ஆகவே, இப்போதுள்ள நடைமுறையே சிறந்ததாக இருக்கிறது. அதையே தொடர்ந்து பின்பற்ற வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் நான் வேண்டுகிறேன்.

கள்ளக்கடத்தலைத் தடுக்கும்பொருட்டு, எல்லையோர கிராமங்களில் குடும்பக் கார்டு முறையை நீக்கி சட்டபூர்வமான பங்கீட்டு முறையைக் கொண்டு வருவது கள்ளக்கடத்தலைத் தடுப்பதற்கு வாய்ப்பாக அமையும். இந்தப் பிரச்சினையிலும் அரசு கவனம் செலுத்த வேண்டும். தற்போது கோவை நகருக்குக் கொண்டு வரப்படும் அரிசி கோட்டா முறை—பெர்மிட் முறை—வரவேற்கக்கூடியதென்றாலும், கோவை, பல்லடம், அவனாசி தாலுக்காக்கள் முற்றிலும் நெல் விவையாத பகுதிகளாக இருப்பதால்—இந்தப் பகுதியில் கிட்டத்தட்ட 20 லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மக்கள் வாழ்கிறார்கள்—இவர்களுக்குத் தேவையான அரிசியை முழுமையாகக் கொண்டுவருவதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்போது கோட்டா முறையில் கொடுக்கப்படுகிறது என்றாலும்கூட, அங்கே உள்ள தேவையை முழுமையாகப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய அளவுக்கு, குறிப்பாக, 16

[திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்] [1973 மார்ச் 27]

அவுன்ஸ், நபர் ஒன்றுக்கு என்ற அளவிலே மொத்தத் தேவையைக் கணக்கிட்டு, அந்த அளவுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு ஏற்பாடுகளை இந்த மூன்று தாலுக்காக்களுக்கும் செய்து கொடுத்தால், ஓரளவுக்கு கள்ளக்கடத்தலைத் தடுப்பதற்கு வசதியாக அமையும் என்று நான் கருதுகிறேன். மேலும், கோவை மாவட்டம் என்றாலே கள்ளக்கடத்தல் மாவட்டம் என்று பொதுவாகப் பேசப்பட்டு வருகின்ற இந்த நேரத்திலே, கோவை மாவட்டத்தில்—முன்பு பாண்டிச்சேரியை பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஆண்ட நேரத்தில் முள் வேலி போட்டது போல—முள் வேலி அமைத்து தலைச்சமையாக அரிசி கடத்தப்படுவதை நிறுத்துவதற்கு அரசு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஏனென்றால், தற்போதுள்ள நிலைமையில், இப்படிப்பட்ட தலைச் சமை அரிசிக் கடத்தலைத் தடுப்பது என்பது கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. எனவே, இந்த முறையில் அரிசியை எடுத்துப்போக முடியாத அளவுக்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்து தரவேண்டுமென்று பணிவன்போடு வேண்டுகிறேன்.

கோதுமைப் பொருட்களான மைதா, ரவை, கோதுமைத் தவிடு ஆகியவற்றின் விநியோகத்தைப் பொறுத்த வரையில், அரசாங்கம் இன்றைய தினம் கடைப்பிடிக்கும் நடைமுறையே மிகச் சிறப்பானதாகவும், எந்த விதமான புகாருமற்ற நிலையில் அமைந்துள்ளது. ஆனால் இந்த கோதுமைப் பொருள்களுடைய பிரச்சினையிலே நான்காண்டு, ஐந்தாண்டுக்கொருமுறை, பற்றுக்குறை ஏற்பட்டு ஒன்றுக்கு இரண்டாக விலை ஏறக்கூடிய சூழ்நிலை அடிக்கடி ஏற்பட்டு வருகிறது. எனவே, கோதுமைப் பொருள்களை தயாரிக்கக் கூடிய ரோலர் பிளவர் மில்கள் அனைத்தையும் அரசாங்கமே ஏற்று நடத்துவது மிகவும் சிலாக்கியமானதாக இருக்கும். நமது வாணிபக் கழகத்திற்கு எப்படி ரைஸ் மில்கள் சொந்தமாக இருக்கின்றனவோ, அதே போல கோதுமைப் பொருட்களைத் தயாரிக்கும் ரோலர் பிளவர் மில்கள் அனைத்தையும் அரசாங்கமே ஏற்றுக் கொண்டு, அந்த கோதுமைப் பொருள்களைத் தயாரிக்குமேயானால், விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

சர்க்கரை விநியோகத்தைப் பொறுத்தவரை, நமது அரசு சாதாரணமான குக்கிராமங்கள் உட்பட எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஆங்காங்கே வியாபாரிகளை நியமித்து, சர்க்கரை கிடைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகின்றது. பெரும்பாலான குக்கிராமங்

1973 மார்ச் 27] [திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்]

களில் சர்க்கரை விவியோகிக்கின்ற முறையில் சிறு சிறு தவறுகள் ஆங்காங்கே ஏற்பட்டு விடுகின்றன. பொதுவாக, நகரங்களுக்கும் நகரப் பஞ்சாயத்துகளுக்கும் மட்டுமே சர்க்கரைக் கார்டுகளைக் கொடுத்து, குக்கிராமங்களிலே மொத்தமாக உபயோகிப்பவர்களுக்கு பர்மிட் முறையில் கொடுத்தால், அந்தத் தவறுகள் நடைபெறாமல் தடுப்பதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

அடுத்து, சென்ற ஆண்டு ஜூலை முதல் தமிழ் நாடு உணவுப் பொருள் வழங்கல் கழகத்திலிருந்து, அரிசி, சர்க்கரை, கோதுமை போன்ற பொருள்களை வழங்குகின்ற முயற்சியினால் மக்களிடையே எந்தவிதமான பிரச்சினைகளும் ஏற்படாமல் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. மேற்கண்ட கழகம் குஜராத் போன்ற மாநிலங்களுக்கு மக்காச் சோளம், கம்பு போன்றவற்றை அனுப்புவதுபோல, மாநிலங்களுக்கிடையே நடைபெறும் எல்லா வியாபாரமும் இதன் மூலமே நடைபெறுவதற்கு அரசு முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதனால், விற்பனை வரி ஏய்ப்புகளைக் கூடத் தவிர்க்க முடியும். முதல் முறையாக, மத்திய சர்க்காரிலே கோதுமை அரிசி, வியாபாரத்தை அரசே மேற்கொள்ள வேண்டுமென சமீபத்தில் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். கோதுமை வியாபாரத்தை இந்த ஆண்டிலேயே மேற்கொள்வது என்றும், அரிசி வியாபாரத்தை அடுத்த ஆண்டு மேற்கொள்வது என்றும் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். இந்த முடிவு வரவேற்கக் கூடியது என்றாலும் கூட, தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையிலும், கிட்டத்தட்ட 3 லட்சத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள் இந்தத் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு அற்ற நிலைமையை அரசாங்கம் உருவாக்காமல், அவர்களுக்கும் வேலைவாய்ப்பை அளிக்கக்கூடிய நிலைமையை உருவாக்கிக் கொடுக்க வேண்டும். அரசாங்கம் இந்த வியாபாரத்தை ஏற்று நடத்துகின்ற நேரத்தில், இந்தத் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு அரசாங்கத்திலே வேலை கொடுக்க வேண்டுமானால், சில தகுதிகள் அவர்களுக்கு இருக்காது. அனுபவரீதியாக இந்தத் தொழிலைச் செய்து கொண்டிருக்கக் கூடியவர்கள் என்ற முறையில் கல்வி, வயது போன்ற யோக்கியதாம்சங்களை நிர்ணயித்து அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு இல்லாத நிலைமையை உருவாக்காமல், 3 லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட அனைவருக்கும் வேலைவாய்ப்பு கொடுக்க அரசு முன்வர வேண்டும்.

[திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்] [1973 மார்ச் 27]

அடுத்து, உணவுப் பொருள் வழங்கு கழகத்தில் தனிப் பிரிவு ஒன்றை ஏற்படுத்தி, தமிழகத்தில் மின்வெட்டின் காரணமாக நூற்பாலைகளில் பஞ்சை வாங்க முடியாத சூழ்நிலைகள் ஏற்பட்டிருப்பதால், அந்தப் பிரிவுக்கு விவசாயிகளிடையே உள்ள பருத்தியை அரசு பில்களுக்கும் கூட்டுறவு மில்களுக்கும் வாங்கக்கூடிய பொறுப்பைக் கொடுத்து, விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற என்னுடைய கருத்தைக் கூறி, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தந்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி, விடை பெறுகிறேன்.

திரு. எம். கே. டி. நடராசன் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே,

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. க. அறிவழகன்) : மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஐந்து நிமிடத்திற்குள் முடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

6-40
பி.ப. * திரு. எம். கே. டி. நடராசன் : உணவுக் கொள்கைக் குறிப்பின் அடிப்படையில் இங்கே என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூற விழைகின்றேன். தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையிலே, உணவுப் பகுதியில் மிக அதிகமான முன்னேற்றங்களை நாம் பெற்றிருக்கிறோம்.

குறிப்பாக, உணவு உற்பத்தி ஆண்டுக்கு ஆண்டு கூடுதலாகும் முறையில், நல்ல முறையிலே விவசாயத் துறையிலே ஈடுபட்ட காரணத்தினாலே, நல்ல விளைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் கூட, கரும்பு உற்பத்தியைப் பொறுத்த வரையிலே, நம்முடைய மாநிலத்திற்கும், வடக்கில் உள்ள மாநிலங்களுக்கும் மிக அதிகமான மாறுபாடுகள் இருக்கின்றன. கரும்பு ஒரு ஏக்கராவிற்கு 15 டன், 16 டன்தான் அங்கே உற்பத்தி செய்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில், ஏக்கருக்கு சராசரி 36 டன் விளைவிகின்றார்கள். நமக்குக் கிடைக்கின்ற விலையையும், அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற விலையையும் பார்க்கின்ற நேரத்தில், ஏறத்தாழ 30, 35 ரூபாய் வித்தியாசம் இருக்கின்றது. வட மாநிலங்களில் ஒரு டன்னுக்கு 125 ரூபாய் கொடுக்கின்றார்கள். நம்முடைய மாநிலத்திலே டன்னுக்கு 90 ரூபாய்தான் கொடுக்கின்றார்கள். கிழக்கு உத்திரப் பிரதேசத்தில் ஒரு குவிண்டாவுக்கு 12¼ ரூபாய் கொடுக்கின்றார்கள். மேற்கு உத்திரப் பிரதேசத்தில் ஒரு குவிண்டாவுக்கு 13¼ ரூபாய் கொடுக்கின்றார்கள். வாரணாசி மாவட்டத்தில் கூட்டுறவு ஆலையில் 14 ரூபாய் கொடுக்கின்றார்கள். அரியானாவில்

1973 மார்ச் 27] [திரு. எம். கே. டி. நடராசன்]

12½ ரூபாய் கொடுக்கின்றார்கள். ஆனால் நம்முடைய மாநிலத்திலே சக்தி ஆலையிலே சிறப்பு ரக கரும்பிற்கு 120 ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள். சாதாரண ரகத்திற்கு 97 ரூபாய் கொடுக்கின்றார்கள். ஆனால் வடக்கு மாநிலங்களிலே கரும்பினுடைய சத்துக்களை நாம் பார்த்தால் கிட்டத்தட்ட 6½ சதவிகிதம், 7 சதவிகிதம் அளவிற்குத் தான் அவர்கள் அங்கே சர்க்கரை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய கரும்பைப் பயிரிடுகிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்திலே திட்டத்தட்ட 9 சதவிகிதம், 9¼ சதவிகிதம் சர்க்கரை வரக்கூடிய கரும்பை உற்பத்தி செய்தாலும்கூட, விலைகளைப் பார்க்கின்ற நேரத்தில், ஏறத்தாழ 30 ரூபாய் அளவிற்குக் குறைவாகக் கொடுக்கின்றார்கள். இந்த மாதிரி கரும்புக்குப் பணம் அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்திலேதான் எக்ஸைஸ் வரியைப் கூட்டக் குறைத்திருக்கிறார்கள். அப்படிக் குறைத்திருந்தாலும்கூட அவர்கள் கரும்பிற்கு அதிக விலை தருவதில்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் சர்க்கரையைப் பார்த்தால் 380 ரூபாய் வரையில் விற்கிறார்கள். சர்க்கார் நிர்ணயித்த விலை 133 முதல் 153 ரூபாய் வரை. ஆனால் அவர்கள் விற்கிற விலை 380 ரூபாய். இப்படி ஆலைகளிலிருந்து சர்க்கரையை விற்கிற விலை அவர்களுக்கு அதிகமாக இருந்தாலும் குடியானவர்களுக்கு விலை கொடுக்கின்ற நேரத்திலே குறைக்கக் கொடுக்கிறார்கள். இந்தப் பாசுபாடுகளையெல்லாம் நீக்க சென்ற அண்டுகூட அமைச்சர் பெருமக்கள் எல்லோரும் நல்ல மறையிலே கூறினார்கள். சரப்ப ஆலையாளர்களையும், அதே நேரத்தில் கரும்பு உற்பத்தியாளர்களையும் இங்கே அழைத்து வரங்கிணைத்துப் பேசி 10, 15 ரூபாயைக் கூட்டி வாங்கிக் கொடுக்கிறார்களார்கள். அதற்காக அந்த உற்பத்தியாளர்கள் சார்பாக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதே போல இந்த ஆண்டும் அவர்களை அமைத்து விவசாயிகளுக்கு 110 ரூபாய் முதல் 115 ரூபாய் வரையில் கிடைக்கக் கூடிய அளவிற்குச் செய்தால், விவசாயிகள் மிகவும் நன்றி உடையவர்களாக இருப்பார்கள். அதே போல கரும்பு அராய்ச்சிக்கு என்று இந்த அரசாங்கத்தின் சார்பில் 5 லட்ச ரூபாயும், ஆலையாளர்களின் சார்பில் 5 லட்ச ரூபாயும் சேர்த்து ஒரு அலோசனைப் பிரிவை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்த அலோசனைப் பிரிவு மிக அதிகமாக சர்க்கரை ஆலையினரைக் கொண்டுவரப்படால், நம் பக்கி திருச்சியில் அமைத்துக்கொடுத்தால், மிக நன்றாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

[திரு. எம். கே. டி. நடராசன்] [1973 மார்ச் 27]

அதே போல சர்க்கரை விநியோகத்தைப் பொறுத்த வரையில், விவசாயிகளும் பொது மக்களைப் போல சர்க்கரையை வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. அதை மாற்றி, கரும்பு உற்பத்தி செய்கின்ற வர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அந்த ஆலையிலிருந்து நேரடியாக இந்த அளவிற்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசு உத்தரவு போட்டால் நலமாக இருக்கும். சர்க்கரை உற்பத்தியிலே, கரும்பு உற்பத்தி செய்கின்ற எங்களுக்குக் குறைந்த விலை கொடுப்பதை மாற்றி, மிக அதிகமான விலை வாங்கித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்குப் பேச சந்தர்ப்பம் அளித்தமைக்குத் தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி விடை பெறுகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : துணைத் தலைவரவர்களே, உணவுக் கொள்கை மீது பேசுகிற வாய்ப்பினைத் தந்த தங்களுக்கு நன்றியை முதன் முதலாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தமிழ் நாட்டில் வாழ்கிற தமிழ் மக்களுக்குத் தயாராகச் சாப்பாடு வேண்டுமென்ற காரணத்திற்காக நம்முடைய ஆட்சியாளர்கள் மிக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு 4 ஆண்டுக் காலமாக 35 லட்சம் டன்(க) இருந்த அரிசி உற்பத்தியை 55 லட்சம் டன்(க) அதிகமாக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் மூலம் ஏற்படுத்தப் பட்ட இந்த அரசு மக்களுக்குச் சாப்பாடு போட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் மிகச் சிரமப்பட்டு உணவு உற்பத்தியை அதிகமாக்கியிருக்கிறது. இந்த எண்ணத்தினால்தான் நம்முடைய பெரியவர்களுக்கும் பாடியிருக்கிறார்கள்.

“கனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில் ஐகத்தினை அழித்திடுவோம்” என்று.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : பாரதியார் அவர்கள் பாடினார்கள்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : “இறத்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பறந்து கெடுக உலகியற்றியான்” என்றார் வள்ளுவர் பெருமானார். எனவேதான் நம்முடைய அரசு இந்தப் பொறுப்பை எடுத்துக்கொண்டு, நல்ல முறையிலே உணவு எல்லோருக்கும் கிடைக்க வழிவகைகளைச் செய்திருக்கிறது. உணவு இல்லாமல் ஒருவன் இறந்து போகக் கூடிய நிலை ஏற்படுமானால், உலகத்தைப் படைத்த ஆண்டவனேகூட இறந்து போகட்டும் என்றார் வள்ளுவர். இப்படிப் பேரறிஞர்கள் எல்லாம் சொன்ன

1973 மார்ச் 27] [திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

காரணத்தினால், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்குப் பாடுபட்டார்கள். பேரறிஞர்கள் எல்லாம் பாடின கருத்தின் அடிப்படையில் “பார் முழுதும் ஏர் முனையிலே உழவன் பாட்டிலே கொண்டாட்டம் போடுது” என்றார்கள் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள். இந்த உலகம் ஏர்முனையிலே இருக்கிறது என்று எடுத்துக் காட்டினார்கள். உணவு இல்லாத காரணத்தினாலே வறுமை ஏற்படுகிறது என்ற கருத்திற்கு ஏற்ப முதன் முதலில் அதை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்பதற்காக, பசுமைப் புரட்சியிலே அவர்கள் ஈடுபட்டி. இந்த நாட்டில் இருக்கக் கூடியவர்கள் எல்லாம் மூன்று வேளை வயிற்றைச் சாப்பிட்டு வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு விவசாயத்திற்கு முதலிடம் கொடுக்கார்கள். பாட்டாளி மக்கள் எவ்வளவுதான் பாடுபட்டு உற்பத்தியைப் பெருக்கினாலும், மக்கள் அதிகமாக வாங்கித் கொண்டிருக்கிறார்கள், ஆகவே உற்பத்தியை இன்னும் அதிகமாக்க வேண்டுமென்று பாடுபட்டார்கள். உற்பத்தி அதிகமானாலும், விலை கொஞ்சம் அதிகமாகியிருக்கிறது. உணவு இந்த நாட்டி மக்களுக்குக் கிடைக்கிற வகையிலே இருந்தாலும், விலை கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கிறது.

[மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் தலைமை]

பூரியா ஒரு மட்டை 50 ரூபாயென்றால், 70 ரூபாய் கொடுத்து 650 விவசாயி வாங்குகிறான். பூச்சி மருந்தும் அப்படித்தான். அதற்குச் பி.ப. செலவு ஏராளமாகிறது. நான் அதுபற்றி மாண்புமிகு உணவு அமைச்சரவர்களிடத்திலே சொன்னேன். இந்த பூரியாவை கள்ள மார்க்கெட்டில் வியாபாரம் செய்கிறார்கள். அதைத் தடுக்க முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கூறினேன். அவர்கள் அதை மாவட்டக் கலெக்டரிடம் சொல்லி தகவல் நடவடிக்கை எடுத்தார்கள். 2 நாட்கள் பொறுத்து, “கண்டுபிடித்துவிட்டேன்: 50,000 ரூபாய் அளவுக்குக் கண்டு பிடித்தானிட்டேன்; நன்றி உண்டா” என்று அவர்கள் என்னிடம் கேட்டார்கள். ஆனால், அதிலே இன்னும் சில பேர்கள் சிக்கியிருக்கிறார்கள். அந்த மலகர்க்காக்கள் இதிலே காரணப்பாடவில்லையென்று நான் சொன்னேன். ‘அது யார் என்று சொல், நான் பிடித்து விடுகிறேன்’ என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். தயவுசெய்து, தலைவரவர்களே, ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். யார் யார் கள்ள மார்க்கெட் விற்பனையில் ஈடுபட்டுள்ளார்களோ,

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்] [1973 மார்ச் 27]

அவர்களெல்லாம் முக்கியஸ்தர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களை என் பிடிக்கவில்லையென்று கேட்டால், அந்த முக்கியஸ்தர்கள் விஷயத்தில் “பாலிடிக்ஸ்” கூட கலந்திருக்கிறதென்று சொல்கிறார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, ‘பாலிடிக்ஸ்’ என்றால் என்னவென்று விளக்கக் கொடுக்கிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : திரு. சுவாமிநாதனையும், என்னையும் போன்றவர்கள் ஈடுபடுகிறார்கள் என்பதுதான் அதன் பொருள். தயவுசுரந்து அதற்கெல்லாம் விளக்கம் கேட்க வேண்டாம். அப்படி இருக்கிறதென்ற உண்மையை நான் அறிந்தாலும், ஜாடையாகச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. உமைச்சரவர்களே இவைகளை ஆராய்ந்து அப்படி இருக்குமானால், எதிர்காலத்தில். . .

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாசாயணசாமி : தலைவரவர்களே, உறுப்பினரவர்கள் முன்பு ரகசியமாகச் சொன்னார்கள். பிடித்து விட்டேன். இப்போது ரகசியமாகச் சொன்னால் தவறு செய்யவர்களைக் கண்டுபிடித்துவிடலாம். அவர் சொல்வது பத்திரிகையில் செய்கிறாக வருமானால், தவறு செய்தவர்கள் தப்பித் துக்கொள்ள நேரிடும். தனியாகச் சொன்னால், அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : இப்போது எல்லா வகையிலும், எல்லா மக்களும் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பத்திரிகையில் வந்தாகான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற துர்பாக்கியமான நிலையில் மக்கள் இல்லை. (கிரிப்பு)

நமது தமிழகத்திற்குத் தேவையான பருப்பு வகைகள் ஏறக்குறைய 4½ டன்களாகும்—4½ லட்சம் டன்களாகும். அதில் நாம் பயிரிடுவது, உற்பத்தி செய்வது 1½ லட்சம் டன்களாகும்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : கல்யாணத்திற்குத்தான் கேட்கிறீர்களாவென்று பார்த்தேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : துவரம் பருப்பு, உளுத்தம் பருப்பு ஆகியவைகளை வேண்டிய அளவுக்கு உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். அதிலே நாம் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அரிசி

1973 மார்ச் 27] [திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

ஒன்றைத்தான் நாம் மக்களுக்குத் தருகிறோம். மக்கள் பருப்பு வகைகளைப் பெறுவதற்கு மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டிற்கு 6 லட்சம் டன் எண்ணெய் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் இங்கு கிடைப்பது 2 லட்சம் தான். மேற்கொண்டு நமக்கு 4 லட்சம் டன் அளவுக்கு எண்ணெய் வேண்டும். இங்கு மணிலாகக் கொட்டை ஏராளமாகப் பயிராகிறது. இந்த வருஷம் மழை இல்லாததால் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது. இப்படி விளைகிற மணிலாக்கொட்டையெல்லாம் எங்கே போகிறதென்று தெரியவில்லை. குஜராத், பம்பாய் போன்ற மாநிலங்களுக்குச் செல்வதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்படியே போவதை தயவுகூர்ந்து தடுக்க வேண்டும். எண்ணெய் விலை அதிகமாக இருப்பதைக் குறைக்க வேண்டும்.

இப்போது ராட்சஸ மில்கள் என்று ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு ஏறக்கூடிய 2 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு 75 கிலோ கொண்ட ஒரு மூட்டை - நெல்லை அரைத்துத் தருவதற்கு செலவு ரூபாய் 6. அரைப்புக்கூலி 6 ரூபாய் ஆகிறது. அனால் பல இடங்களில் இருக்கிற சின்ன ரைஸ் மில்களிலே, அதே 75 கிலோ கொண்ட ஒரு நெல் மூட்டைக்கு அரவைக் கூலி 1½ ரூபாய்தான். இந்த நிலையிலே இடையிலே யிருக்கிற வித்தியாசத்தை தயவுகூர்ந்து பார்க்க வேண்டும். 6 ரூபாய் நாம் அங்கே கொடுக்கிறோம். 2 கோடி ரூபாய் செலவு செய்து ஏற்படுத்திய ராட்சஸ மில்களிலே கொடுக்கிறோம். ஒரு மூட்டை - நெல்லை அரைப்பதற்கு 6 ரூபாய் கொடுக்கிறோம். அனால் இங்கு, அங்காங்குள்ள சின்ன ரைஸ் மில்களிலே 1½ ரூபாய் கொடுக்கிறோம். இதையில் 4½ ரூபாய் ஒரு மூட்டைக்கு வித்தியாசம் வருகிறது. எனவே இந்தமாகிரி சின்னச் சின்ன ரைஸ் மில்கள் கிராமங்களிலும், பட்டணங்களிலும் இருக்க வேண்டும். வேலையில்லாத் சிண்டாட்டம் என்று எங்கும் சொல்லக்கூடிய இந்தக் காலத்தில், அங்கு 10 மடங்களுக்காவது வேலை கிடைக்குமென்று சொல்லி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* THIRU A. R. DAMODARAN: Hon. Chairman, Sir, I am glad that this House has been given an opportunity to discuss the policy note on food and civil supplies and in view of the very brief time that is available, I would like to highlight three or four points that I have in mind.

[Thiru A. R. Damodaran] [1973 மார்ச் 27]

The first is the distribution of sugar and kerosene being undertaken on the basis of family cards in Tamil Nadu and in the distribution of kerosene I have noted that many of the people from the rural parts have surrendered or have given away, in an unauthorised manner, their family cards to certain grocery merchants in their respective villages and those merchants have utilised those cards for selling sugar in the black market or in whatever market that exists in the village as a result of which many people in the village have not been able to purchase kerosene. The long queues which we see in the villages have swollen as in the urban centres. There are a very few villagers who have confessed that they do not have family cards and they are unable to purchase kerosene. Of course, sugar they do not want, but kerosene is an absolutely essential commodity. I would, therefore, request the Hon. the Minister for Food, just as he has recalled many ghost cards in the Madras City.....

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவரவர்களே, அங்கத்தினர் திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் பேசும்போதே, ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லிவிடலாமென்று நினைக்கிறேன். ஏழை மக்கள், தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட குடும்பக் கார்டுகளை, சர்க்கரைக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட குடும்பக் கார்டுகளை விற்று விட்டார்கள். அடகு வைத்திருக்கிறார்களென்று சொல்கிறார்கள். அதற்குப் பதிலாக மாற்றுக் கார்டுகள் கொடுக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யலாமென்றால், அது முடியாது. ஏனென்றால் 'டியூப்ளிகேட் கார்டு' வந்துவிடும். அரசு சார்பில் தெரிவிப்பது என்னவென்றால், எந்த இடத்திலே கொடுக்கிறார்களென்ற விவரத்தை ஏழை, எளிய மக்கள் சொல்வார்களேயானால், அந்தக் கார்டுகளை வாங்கி, உரியவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடலாம். எனவே, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நாட்டு மக்களுக்குத் தெரிவிப்பது என்னவென்றால், கார்டைக் கொடுத்துள்ள இடத்தைச் சொன்னாலும்கூட அதைப் பெற்றுக் கொடுக்க அரசு ஆவன செய்யும்.

திரு. வி. சுவாமிநாதன் : விவ்ணம்பேட்டை என்ற ஊரில் வீட்டக்கட்ட ரி கார்டுகளை அடகு வைத்திருப்பதாக என்னிடம் சொன்னார்கள். விவ்ணம்பேட்டை என்பது திருக்காட்டுப் பள்ளியில், தஞ்சை மாவட்டக்கிலே இருக்கிறது. கெமாகிரி பல இடங்களில் நடந்திருக்கிறதென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1973 மார்ச் 27]

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவரவர்களே, இல்லையென்று சொல்லவில்லை. உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிந்து தகவல் கொடுத்தாலும் சரி. கார்டுகளை அடகு வைத்துள்ள கிராம மக்களே தகவல் கொடுத்தாலும் சரி. யாரிடம் அப்படி அடகு வைத்திருக்கிறார்களோ அவர்கள் மீது கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். தகவல் கொடுத்தால், அவர்களிடமிருந்து அப்படிப்பட்ட கார்டுகளைக் கைப்பற்றிவிடலாம். அதற்கு உறுப்பினர்கள் உதவியாக இருக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

* THIRU A. R. DAMODARAN: Sir, my intention in mentioning this was not to find fault with the Government. The Government are not responsible, I agree. They have voluntarily surrendered the cards. Both the complainants and the persons against whom they have complained, have been involved in this transaction and, therefore, villagers will not come forward to say. They have voluntarily sold or mortgaged these cards to the merchants. This is the problem that is facing us in the rural areas. Generally speaking, whenever there is scarcity of kerosene, it is the urban area which is thought of in the first instance and even the civil supplies service authorities have taken the view that the urban section, being the most vociferous, should be taken care of first and a person who wants to purchase half a litre of kerosene or one litre of kerosene without a family card is put to great difficulty. This is purely an administrative matter. Instructions may be issued, perhaps warning may be issued by the Government that those who are in possession of so many sugar cards will be guilty of an offence. Some sort of corrective action is necessary. Sir, that was the only reason for which I wanted to mention this. At least 20 to 25 per cent of the rural population in South Arcot District who purchase $1\frac{1}{2}$ or 2 litres of kerosene per month are not able to get that because of the lack of family cards. I hope that something will be done. If it is not possible to issue fresh cards, then some way must be found either by arranging for distribution in those parts through authorised retail dealers without cards if necessary or it may be done under the supervision of village officials and the Panchayat President, if necessary.

Honourable Members have also referred to the terrible shortage in cattle feed and poultry feed that exists in Tamil Nadu at the

[Thiru A. R. Damodaran] [1973 மார்ச் 27]

present time. When I say this, it may draw the attention of the people in other parts of India, where due to severe drought conditions, even food for human beings is not available. I accept this fact. I do not say that we should reserve maize or other millets that may be available including groundnut cake for cattle feed in Tamil Nadu because there are numerous other products which we are importing into Tamil Nadu. But I would like the Government to investigate what kind of substitute food can be made available in view of the fact that the farmers are unable to purchase ready-made cattle food.

One further point, Sir, that I wanted to mention and which I have stressed in the past is about State Trading and State Civil Supplies Corporation which has been formed. Even in the supplementary demands, a sum of Rs. 50 lakhs has been given as capital to the Civil Supplies Corporation.

MR. CHAIRMAN: Time is extended till the discussion is over.

THIRU A. R. DAMODARAN: I realise, Sir, that all over India, today, there is a climate of opinion which is being built on the hope that the entire distribution of foodgrains and essential commodities and every commodity that is in short supply, will somehow be made available by magic to the people if the State steps in and takes over distribution. In fact, I have a definite feeling that Government have a vested interest in creating shortages in essential commodities whereby this can be taken over from the private trade, and, Sir, hitherto we have been thinking that Government would step into heavy industry or core industry requiring Rs. 50 crores and Rs. 100 crores as capital. If we come to the unfortunate and destitute stage of the Government entering into trading activities, I am positive that nothing has any future in our country. This is a dangerous concept that Government should play a dominant part in trade and business, as has been pointed out by the Food Minister, and I hope he will consistently hold this view although I have no such hopes in view of the extreme pressure that is brought to bear upon him and also because of his fear of departing from the path of socialism if he does not follow the ideology that is being propagated by the Centre, namely, that the entire wholesale trading in grains should be taken over by the State authorities. This is a very dangerous

1973 மார்ச் 27]

[Thiru A. R. Damodaran]

concept. I am fully in agreement with the view that the weaker sections of society have to be protected and, if necessary, we may have to distribute certain essential commodities at subsidised rates. Here again I would suggest that the only limited control that the State should exercise is in acquiring certain buffer stocks and in having fair price shops and during the period of need or emergency when prices rise above a certain normal level, the Government may step in and release the stock so that it could act as an effective control. Taking over wholesale trade in food-grains, does not mean only taking over the business of 3,000 or 2,000 wholesalers. You must have a permit system for retailers and once you have the permit system, then all the necessary corruption in the bureaucratic apparatus in the distribution of permits and licences will come in. You have to go a stage further. When the State procures paddy or any other essential commodity, it has to fix a definite price at which its procurement agents, the Government officers, can procure. Sir, therefore, the greatest danger will be the danger to the producers who will not be able to get better price for their produce. As against procurement price of Rs. 54 per quintal for paddy in the villages, the price is about 1/3 above the Government procurement price. What is happening is that whereas the farmer surrenders 15 to 20 per cent of his produce at a slightly lesser rate, he is given an opportunity of selling 75 to 80 per cent of the balance of his produce at a higher price. My feeling, therefore, is that if State trading in paddy, wheat and any other commodity that have been announced is taken over as the responsibility of the State, then the Government will have no other business except to purchase and sell them. Their entire time and resources will be taken up in this way. Only the other day the Finance Minister of the Government of India announced that Rs. 160 crores would be required to trade in 2 million tons of wheat that must be imported into India to cover up the temporary shortage in wheat supply. I shudder to think what amount of resources would be required both by the State Government and by the Central Government in taking over the wholesale trade in foodgrains. It would necessarily mean diversion of resources and although they may say that they have the nationalised banks and L.I.C. resources at hand, I am certain that the diversion of such resources to such an unnecessary facet of the Nation's activity as retail or wholesale trade is totally unnecessary, and I

[Thiru A. R. Damodaran] [1973 மார்ச் 27]

hope that the State Government will resolutely resolve to stand against this proposal although they may be the only one amongst the 14 who are prepared to stand against, because ultimately the fate of the State Government itself depends on the successful implementation of such a scheme and I do not think, Sir, we have either the expertise or the organisation or even the resources to take up wholesale State trading in grains. I hope, Sir, that this idea will not be countenanced by this Government. Thank you.

7-00 திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, இந்த உணவுத்
பி.ப. துறைக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பினைப் பற்றிய புத்தகத்தில் முதன்முதலிலே கொள்முதல் பற்றி விளக்கியிருக்கின்றார்கள். அந்த முதல் பக்கத்தில், எவ்வளவு முறைகள் இந்த லெவி முறையானது தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலே குறிப்பாகக் கொண்டு வரப்பட்டது, எத்தனை சதவிகிதம் கொண்டுவரப்பட்டது, எத்தனை சதவிகிதம் மாற்றப்பட்டது, குறுவையின்போது அந்த லெவி மாற்றப்பட்டு மறுபடியும் லெவி கொண்டுவரப்பட்டது என்ற விவரங்களையெல்லாம் போட்டிருக்கின்றார்கள். இதிலிருந்து கொள்முதல் விஷயத்தில் அரசாங்கத்திற்கு ஒரு நிலையான, உறுதியான திட்டம் இல்லை என்பது என்னுடைய கருத்தாகும். ஏதாவது ஒரு நிரந்தரமான திட்டம் இருக்க வேண்டும். ஆண்டுக்கு ஆண்டு சம்பாவுக்கு ஒரு லெவி, குறுவைக்கு ஒரு லெவி என்று இருக்கின்றது. ஒரு சமயத்தில் குறைவாக இருக்கின்றது. நெல் தேக்கமாக இருந்தால், அந்த விலை குறைவாக இருந்தால், அந்த லெவியை எடுப்பது அல்லது விடுப்பது—இதுபோன்ற நிலைமைகள் எல்லாம் மாறி மாறி வருகின்றபோது தஞ்சை மாவட்டக்காரர்களில் ஒருவனான என்னைப் போன்றவர்களுக்கும்—அமைச்சர் அவர்களும் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான்,—அவர்களுக்கும் தெரியும்—அரசாங்கம் அடுத்த முறை என்ன செய்யப் போகின்றது என்ற நிலைமையிலிருக்கின்றது. அதை எல்லாரும் பார்த்துக் காத்துக் கிடக்க வேண்டியதாக இருக்கின்றது.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி : தலைவரவர்களே, இதுபற்றி நானும் அவரும் தனியாகக் கூடப் பேசியிருக்கின்றோம். லெவி போடுவது அப்போதைக்கப்போது நமக்கு எவ்வளவு

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

தேவையுள்ளதோ அவ்வளவு சர்க்கார் கொள்முதல் செய்வதற்காகச் செய்யப்படுவது. கொள்கையில்லை என்பதல்ல. லெவி போடுவதே ஒரு கொள்கை என்று சொல்லிக்கொள்கின்றேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : இந்த மாதிரி ஒரு நிலைமையைக் கொண்டுவரும்போது, அந்த நிலை என்ன நிலைமையிலே வரப் போகிறது என்று தெரியாத, புரியாத நிலைமையிலே தஞ்சை விவசாயிகள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமையை மாற்றுவதற்காக, கொள்கையாகவே அந்த லெவி முறையைக் கொண்டு வந்துவிட்டோம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையிலே, இந்தக் கொள்முதல் காரணமாக மிகுந்த துயரத்தை அனுபவிக்கின்றவர்கள் தஞ்சை மாவட்டக்காரர்கள். மற்ற மாவட்டங்களிலே மூட்டைக்கு 15, 20, 25 ரூபாயிலிருந்து 40 வரையிலே விற்றுக் கொண்டிருந்தது. ரூ. 40-க்குக் குறைவாக விற்க வேண்டிய அவசியத்தினால் தஞ்சை மாவட்டக்காரர்கள் அப்போதே நஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அதற்குக் காரணம் தஞ்சையில் அதிகமாக விளைகிறது. விளைகின்ற நெல்லிலிருந்து தான் நாம் நிதி எடுக்க வேண்டும். அதிலிருந்துதான் அரசாங்கத்திற்கு 'பப்பர் ஸ்டாக்' வரவேண்டுமென்ற காரணத்திற்காக லெவி கொண்டுவருகின்றோம். சென்னையிலே உள்ளவர்களுக்குப் படி அரிசித் திட்டத்திற்கும் அல்லது மலிவு விலையிலே சென்னையிலே இருப்பவர்களுக்கும் கோவையிலே இருப்பவர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டுமென்பதற்காக, தஞ்சை மாவட்டத்திலே இருப்பவர்கள் இதுகாறும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தஞ்சை மாவட்டத்தில் லெவி போடுகிறபோது நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் வருத்தப்படுகிறார்கள். இந்தமாதிரிக் குறுவை உற்பத்தியை அரசாங்கம் வாங்கத் தவறிவிட்டாலும், வருத்தப்படுகின்றார்கள். சில நேரங்களில் அரசாங்கம்தான் வாங்க வேண்டுமென்று தஞ்சை மாவட்டத்திலேயிருந்து கோரிக்கை வருகின்றது. ஆனால் தேவையில்லாத நேரத்தில் அரசாங்கம் வாங்க வேண்டும், வாங்குவதற்கு தேவையான நேரத்தில் அரசாங்கம் வாங்கக்கூடாது என்று சொல்லக்கூடாது.

[1973 மார்ச் 27]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, மாநிலம் ஒரே 'ஸோன்' ஆக இருக்கின்ற காரணத்தினாலேதான் இந்த வம்பெல்லாம் வருகிறது என்று நான் சொல்வேன். இதை மாநில அளவிலே நீங்கள் வைத்திருக்கின்ற காரணத்தினால் . . .

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : மாநிலம் ஒரு 'ஸோன்' ஆக இருக்கின்ற காரணத்தினாலேதான், தமிழ் நாட்டிலே விலையை ஓரளவுக்குக் கட்டுப்படுத்த முடிகிறது. பொதுவாக தமிழ் நாடு முழுவதும் நாம் பார்க்கும்போது, தமிழ் நாடு முழுவதும் விலையைக் கட்டுப்படுத்த முடிகிறது என்று சொன்னால், மாநிலம் முழுவதும் ஒரே 'ஸோன்' ஆக இருப்பதாலேதான். இல்லை என்று சொன்னால் தமிழ் நாட்டில் விலை ஏறிவிடும். இங்கே இருக்கின்ற மோட்டா அரிசி, விலை குறைவாக இருக்கின்றபோது கோளத்திற்குப் போகும். ஆந்திரத்திலிருந்து விலை அதிகமான அரிசி தமிழ் நாட்டிற்கு வரும். அதனால் விலை ஏறிவிடும். விலையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிடும். எனவே தயவுசெய்து இந்த யோசனையைச் சொல்ல வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : கட்டுப்படுத்துகின்ற நிலைமைக்காக சில மாவட்டங்கள் பாதிக்கப்பட்டனவாக இருக்கின்றன என்று கூறுகிறேன். இதை ஏன் சொல்கின்றேன்? இதனால் தஞ்சாவூர்க்காரர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். கொள்முதல் நிலைமை சீராக இருக்க வேண்டும். எல்லா விலைகளையும் அனுசரித்து இருக்க வேண்டும். அந்த ஸோனுக்கு ரிலாக்சேசன் வந்தால், உண்மையாக அந்த நெல்லுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய விலை என்ன என்பது தெரியும். கொள்முதலைப் பொறுத்தவரையிலே, லெவியை எடுப்பதும் விடுப்பதும் இல்லாமல், வேறு என்ன செய்வது என்று கேட்கின்றார்கள். இப்போது லெவி விதித்திருக்கின்றபோது, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட மாதிரி, ஒரு 'பேர் பிளாஸ்' கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஒரு நிலையில் விலை இறங்கி விடுகின்றது. இது அரசாங்கத்தினுடைய கட்டுதிட்டத்தால் தான் ஏற்படுகின்றது. இந்த மாநிலத்தை ஒரு அளவாக வைத்

1973 மார்ச் 27] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

மான விலை தஞ்சை ஜில்லாவினருக்குக் கிடைக்கக்கூடிய வசதி வாய்ப்புகள் உண்டாகும். இந்த லெவியின் காரணமாக அரசாங்கத்திற்குத் தேவைப்படுகிற பப்பர் ஸ்டாக் கிடைக்கின்றது என்பதை நான் மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் வாங்குகிறபொழுது என்ன விலையிலே தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலே மற்ற மாவட்டங்களிலே விற்கப்படுகிறதோ 'ஓப்பன் மார்க்கட்' டில் எந்த அளவில் 7-10 என்ன விலைக்கு விற்கப்படுகிறதோ அந்த விலைக்கு அரசாங்கம் பிற வாங்கினால் உண்மையாகவே உற்பத்தியாளருக்குப் பயன்படும். லெவி முறை மூலம் வாங்கினால், ஒரு மூட்டைக்கு ரூ. 7 அல்லது 8 குறைகிறது. அது விவசாயிகளுக்கு இழைக்கும் அநீதி என்பதைத்தான் சொல்லுகிறேன். ஆகவே அரசாங்கம் வாங்கும் போது ஒரு சில லட்சமோ கோடியோ நஷ்டம் கூட வரலாம்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : லெவி சம்பந்தமாக இரண்டு கொள்கை இருக்கிறது. ஒன்று புரொடியூசர் லெவி, இன்னொன்று டிரேடர் லெவி. ஆந்திரா மாநிலத்தில் இன்னொரு முறை வைத்திருக்கிறார்கள்—மில்லர்ஸ் லெவி; ஹல்லிங் மெஷின் காரர்கள் எவ்வளவு அரைக்கிறார்களோ அதன் மீது லெவி விதிக்கிறார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அமைச்சர் அவர்கள் பிரச்சினையைக் குழப்புகிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால் புரொடியூசர் லெவியானாலும் டிரேடர் லெவியானாலும் பாதிக்கப்படுவது புரொடியூசர் தான். அரசு அரசியல் ரீதியாக புரொடியூசரிடமிருந்து வாங்குகிறது. லெவியாக இருந்தால், அவர்கள் சத்தம் போடு வார்கள். மில்லிலிருந்து வாங்கும்போது, அந்த பிரச்சனை ஏற்படாமல் வாங்கிவிடலாம் என்பதைத் தவிர, அதனால் விவசாயிகளுக்குப் பாதகம் ஏற்படுகிறது என்பதைப்பற்றி எந்தவித ஆட்சேபணையும் இருக்கக் காரணம் இல்லை. ஆகவே அரசாங்கம் முடிந்தால், குறைந்தபட்சத் தேவைக்கு ஓப்பன் மார்க்கட் விலைக்கு வாங்கலாம். அதனால் ஏற்படக்கூடிய நஷ்டத்தை எல்லாமக்களும் பங்கிட்டுக்கொள்ளச் செய்ய வேண்டும். மாநிலத்திலுள்ள அந்த விவசாயிகள் மட்டும் நஷ்டத்திற்கு பொறுப்பேற்றாக்கொள்ள வேண்டுமென்பது சரியான நிலை இல்லையென்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1973 மார்ச் 27]

அடுத்தபடியாக, தமிழ் நாடு உணவு வழங்குக் கழகம் ஒன்றை தஞ்சையில் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் ஆரம்பித்து வைத்தார்கள். உறுப்பினர் திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் சொன்னது போல், மத்திய சர்க்கார் எல்லாத் துறையிலும் அரிசி, மற்ற உணவு தானிய வியாபாரத்தை அரசாங்கமே நடத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இதனால் இந்தப் பொருள்களின் விற்பனையாளர்களுக்குப் பரிந்து பேசவில்லை. அரசாங்கத் துறையில் வாணிபத்தை எடுத்துக்கொண்டால், என்னுடைய கவலையெல்லாம் இதுதான். இப்போது விவசாயிகளுக்கு லேனி முறையில், 'புளோர் பிரைஸ்' என்ற முறையில், ஓரளவுக்கு விலை கொடுக்கிறார்கள், சில சமயம் மூட்டை விலை ரூ. 29.70. அது ரூ. 34, 37, 40 வரையில் விற்கக்கூடிய வசதிகள் இருந்தன. வெளி மார்க்கெட்டில் அந்த விலைக்குப் போகும் பொழுது, சில சமயங்களில் நெல் உச்ச விலையில் இருந்தபோது அதிகப்படியாக விவசாயிகளுக்கு ரூ. 10 லாபம் கிடைக்கக்கூடிய தரக இருந்தது. தானை அரசாங்கம் உணவுக் கொள்முதலை எடுத்துக்கொண்டால்—இப்போதே விலை போதாது என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்—என்னதான் அரசாங்கம் கொடுத்தாலும், மூட்டைக்கு ரூ. 2 அல்லது 3 கொடுத்தாலும் மூட்டைக்கு ரூ. 8 அல்லது 10 கிடைக்க வாய்ப்பு இருந்தும், அரசாங்கத்தைத் தவிர வேறு யாருக்கும் விவசாயி நெல்லைப் போடமுடியாத ஒரு தூர்பாக்கிய நிலைமை ஏற்பட்டால், இன்னும் கஷ்டமான நிலை விவசாயிகளுக்கு ஏற்படும் என்ற கருத்தைச் சொல்லுகிறேன். மொத்த வியாபாரிகளுக்காகச் சொல்லவில்லை. விவசாயிகளின் சார்பாக இந்தக் கருத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி: தலைவர் அவர்களே, பின்னாடிச் சொல்லுவார்கள் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தேன். இந்தக் குறுவை நெல்லுக்கு அரசாங்கம் நெல் கொள்முதல் ஆரம்பித்த பிறகு தான், விலை ஏறவில்லை என்று சொன்னார். 100க்கு 90 விவசாயிகள் குறுவை நெல்லை அதிகமாக விற்பதே கிடையாது. ஆயிரம் ஏக்கர், ஐநூறு ஏக்கர் வைத்திருக்கிற பெரிய மிராசுதார்கள் வேண்டுமானால், பணமுடை இல்லாமல் விற்ப்பிருக்கிறார்களே தவிர, சர்க்கார் கொள்முதல் செய்யும் காலத்துக்கு முன்னாடி வரையில் அதை விற்பது கிடையாது. குறுவை அறுவடையானவுடன், மழை பெய்யும்.

1973 மார்ச் 27] 'திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

இந்த ஆண்டு இவ்வளவு கட்டு திட்டம் இருந்தும் கூட, இரண்டு நாளைக்கு சிவில் சப்ளை எஸ்.டி.சி. கொள்முதலில் தாமதம் ஏற்பட்டது. இரண்டு நாளில் மூட்டை விலையைக் குறைத்து விடுகிறார்கள். நானும் ஒரு விவசாயி என்ற முறையில் சொல்லுகிறேன். இதற்கு முன்பு அறுக்கிறபோது தை மாதமானாலும் சரி, கார்த்திகை மாதமானாலும் சரி, மூட்டைக்கு ரூ. 5 அல்லது 10 அளவில் வியாபாரிகள் கொள்முதல் செய்திருக்கிறார்கள். திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சொன்னது போல், அவர் விற்பனை பார்த்திருக்கலாம், எனக்குத் தெரியாது—எல்லா மக்களுக்கும் இன்றைக்கு சர்க்கார் கொள்முதல் வந்த பிறகு, குறுவை நெல்லுக்கு நியாயமான விலை கிடைக்கிறது. விலை குறையாமல் பாதுகாத்துக்கொள்ளுகிறோம். இப்போது தெரியும். அன்றைக்கு சர்க்காருக்கு பருதியில் ஒரு விவரம் சொன்னார்கள். வேண்டுமென்றால் டி.ஆர்.ஓவைக் கேட்கலாம். இரண்டு நாட்கள் திடீரென்று கொள்முதல் செய்யும்பொழுது, யாரோ ஒரு வியாபாரி ஒரு மூட்டைக்கு ரூ. 3 கூடக் கொடுக்கிறேன் என்று கொள்முதல் செய்திருக்கிறார்.

வருவது கொள்முதல் செய்த பிறகு, அதைத் தைக்கப்பட்டது. திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களிடம் ரிப்போர்ட் செய்திருக்கிறார்கள். அதிகாரிகள் வருகிறபோது கேட்டால், ரூ. 5 மூட்டைக்குக் கேட்கிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவே வியாபாரிகளிடம் விட்ட பொழுது, அங்கே இருக்கிற ஏழை விவசாயிகள் குறுவையில், மழை காலத்தில், விற்பனை பார்த்ததே கிடையாது. 1967-ல் இந்த சர்க்கார் வந்து கொள்முதல் ஆரம்பித்த பிறகு, நல்ல விலையை பார்த்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: 'புளோர் பிரைஸ்' முறை வேறு. அதிகப்படியாக வரக்கூடிய லாபம் வேறு. ஒரு மூட்டை குறைந்த விலையில் தஞ்சாவூரில் விற்பனைக் கொண்டிருந்தது. நான் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் அடிப்படையான விலை விவசாயிகளுக்கு வேண்டுமென்ற நிலைமையில் தான் அடிப்படை விலையை நிர்ணயம் செய்கிறோம். ஒரு சமயத்தில் வெளியில் வியாபாரி ஒரு மூட்டைக்கு ரூ. 3, 4 அல்லது 5 அதிகப்படியாகக் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னால், ஒரு விவசாயி என்ற முறையில்

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1973 மார்ச் 27]

அமைச்சர் அவர்கள் கையில் மூட்டைகள் இருந்தாலும், ரூ. 3 அல்லது 4 மேலே வருகிறது என்ற நிலைமையில் அங்கே போடுவார்களே தவிர அரசாங்க விலைக்குப் போடவேண்டுமென்ற எண்ணம் யாருக்கும் வராது. ஏனென்றால் அதிக விலை வருகிற போது அதை விரும்புவது தான் யாருக்கும் இயல்பாக இருக்கும். ஆனால் தஞ்சையைப் பொறுத்த வரையில், அதிகாரிகளை விசாரிக்கிறபோது, எங்குவிடத்தில் மூட்டைகள் இருக்கின்றன. இன்னும் 1 மாதம், 2 மாதம் வைத்துக்கொள்ள வசதி இருக்கிறது. இன்னும் ரூ. 3 அல்லது 4 அதிகமாகக் கிடைக்கும்", என்று சொன்னார்கள். அதே சமயத்தில் பல இடங்களில் பரவலாக மூட்டைகள் இருக்கின்றன, ஆனால் அவர்கள் விற்க முடியாது இருக்கிறார்கள் என்ற கருத்தைச் சொன்னார்கள். என்னிடத்தில் அவர் சொல்லுகிறபோது, "அமைச்சரிடத்தில் இந்தக் கருத்து எட்டுகிறதோ இல்லையோ. என்னிடத்தில் கேட்டுவிட்டு நான் மூட்டைகளைப் போடவில்லை என்று சொன்னவுடன் எல்லோரும் போடவில்லை என்ற கருத்தைச் சொன்னாலும் சொல்வார்கள்"

கிடைக்க வசதியிருக்கிறது. அந்த நிலைமை இனிமேல் வாராதோ என்ற பயம் விவசாயிகளுக்கு ஏற்படும். ஏனென்றால் இன்றைய தினம் ரூ. 29½க்கு பதில் ரூ. 31 கொடுத்தாலும்கூட மேற்கொண்டு விலை ஏறக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. அரசாங்கம் வாணிபத்தை எடுத்தால், அதனால் சரிவர நடைபெறாத நிலைமை ஏற்படக்கூடும் என்ற பயம் எல்லோருக்கும் இருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, நண்பர் திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம் ஓரளவுக்கு இதைத் தெரிவித்தார்கள். கோவை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், ஒரு அரசு ஆணையின் மூலம் மொத்த வியாபாரிகள் இவ்வளவு ஸ்டாக் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அரசாங்கம் உத்தரவிட்டிருப்பதாக என்னிடத்தில் தெரிவித்தார்கள். அதன் காரணம் என்ன என்று பார்க்கிற போது, அண்மையில் கேரளாவுக்குக் கடத்தல் செய்கிறார்கள் என்பதற்காக, இம்மாதிரி முறை கொண்டுவந்தால் கடத்தலாகப் போகாது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அப்படிக் கடத்தலாகப்

1973 மார்ச் 27]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

கொள்ளுகிறேன். கடத்தல் கூடாது என்பதற்காக அங்கிருக்கிற மக்கள் எல்லாம் அகலிலைக்கு வாங்கவேண்டுமென்ற நிலைமையை அமைச்சர் அவர்கள் உருவாக்கக்கூடாது. அதைப்பற்றி உடனே பரிசீலிக்க வேண்டும் என்பதை மக்களுடைய சார்பாக இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நான் இந்த பட்ஜெட்டின் மீது பேசும்போது சொன்னேன். மலிவு விலை அரிசித் திட்டம் என்பது சென்னைக்கும் கோவைக்கும் என்று நம்முடைய அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. இன்றையதினம் நாட்டிலே மக்கள் விலைவாசியின் உயர்வால் மிகவும் பாதிக்கப் பட்டிருக்கிற நிலைமையில், மற்ற மாவட்டத் தலைநகரங்களிலும் ஓரளவுக்கு இந்த மலிவு அரிசித் திட்டத்தை கொண்டு வர வேண்டுமென்று நான் அரசைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்தபடியாக தஞ்சை பிரதேசத்திற்காவது கொடுக்கக் கூடாது என்று மாண்புமிகு அங்கத்தினர் கேட்கிறார்கள். அதற்கும் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

கடைசியாக, ஒன்றை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். சர்க்கரை கார்டைக் கொண்டு சர்க்கரை கொடுக்கிற அளவை வைத்து, மண்ணெண்ணெய் கொடுப்பது என்றால், சர்க்கரை கார்டு கொடுக்கிறபோது வருமானத்திற்குத் தகுந்தவாறு கார்டு கொடுத்தார்கள். சாதாரணமாக ஏழை மக்களுக்கு சர்க்கரை அவ்வளவு தேவையில்லை என்ற நிலைமையில் அவர்களுக்கு ஒரு கிலோவும் வசதி உள்ளவர்களுக்கு 6 கிலோவும் கொடுத்தார்கள். இந்த மண்ணெண்ணெய் கொடுப்பது அந்த சர்க்கரை கார்டு அடிப்படையில் என்று இருக்கிற காரணத்தால், ஒரு கிலோ சர்க்கரை கார்டு உள்ளவனுக்கு இவ்வளவு மண்ணெண்ணெய், 6 கிலோ சர்க்கரை கார்டு உள்ளவனுக்கு இவ்வளவு மண்ணெண்ணெய் என்று வைத்தால் சரியாக இருக்காது. ஏழையாக இருப்பவர் சளுக்கு மண்ணெண்ணெய் அதிகமாகச் செலவாகும். ஆகவே சர்க்கரையையும் மண்ணெண்ணெய்யையும் சேர்த்து இணைந்து ஒரு கார்டு கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையை மாற்ற வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களிடம் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1973 மார்ச் 27]

முடிவாக நான் சொல்ல வேண்டியது இந்த சர்க்கரையைப் பொறுத்தவரையில் கிட்டத்தட்ட ஒரு கிலோ ரூ. 2.15க்கு விற்கிறோம் என்று சொன்னாலும்கூட ரூ. 4 வரை விற்கக்கூடிய நிலைமைகளையெல்லாம் இந்தச் சமயத்தில் பார்க்கிறோம். பல இடங்களில் சர்க்கரை மூட்டைகள் கிராம அலுவலர்களுக்கும் அங்கே இருக்கிற கூட்டுறவு யூனியன்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டு, வட ஆற்காடு மாவட்டம் போன்ற இடங்களில், அந்த மூட்டைகள் மக்களுக்குப் போய்ச் சேராத நிலைமையில் விற்கப்பட்டு, பல கம்பெனெப்பிண்டுகள் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக நான் அறிகிறேன். அந்த மாதிரி முறைகளை மாற்றி மக்களுக்கு நல்ல முறையில் சர்க்கரை கிடைக்கக்கூடிய வசதியைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உணவு வழங்கும் கார்ப்ப ரேஷனைப் பொறுத்தமட்டில், அரசாங்கம் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். உணவுத் துறையை அரசு எடுத்துக் கொண்டால் பல கோடி ரூபாய் மாநில அரசு அதிகல் போட வேண்டியிருக்கும்.

7-20
பி.ப.

இந்த உணவுத் துறையில் வியாபாரம் செய்வதற்காக 'புட் கார்ப்பரேஷன் ஆப் இண்டியா' வேண்டிய அளவு பணத்தை மூட்டைகட்டி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு உபரி வேண்டுமோ அதையும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களை வைத்தே வாங்கச் சொல்லி இந்த அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலைமை போக, நீங்களாக ஒரு வர்த்தகக் கார்ப்பரேஷனை ஆரம்பிப்பீர்களானால், அதற்கு கோடிக்கணக்கான பணம் தேவைப்படும். அது மாநில அரசுக்கு இருக்கிறதா? இது மாதிரி போட்டியிலே இறங்க வேண்டிய அவசியம் என்ன என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் கருத்தூன்றி கவனிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே. ராஜாராம்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, உணவுப் பொருள்கள் சம்பந்தமாக சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகின்றேன். பொதுவாக உணவுப் பொருள்களுடைய விலைகள், குறிப்பாக அத்தியாவசியப் பண்டங்களாக இருப்பவைகளின் விலைகள், மனிதனுடைய வாங்கும் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட நிலைமைக்கு உயர்ந்துகொண்டு போய்க்கொண்டிருக்கின்றன.

1973 மார்ச் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

அவசியத்தை முன்னிட்டு, சாமான் கிடைக்கவில்லை என்ற நிலைமையில் ஒரு நாளைக்கு ஏதாவது ஒரு பொருளின் விலை ஏறி விட்டால், மறுநாள் அந்தச் சரக்கு ஏராளமாகக் கிடைத்தாலும் கூட, விலை குறைவதில்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன என்றே புரியவில்லை. இந்த விலைகளைக் குறைப்பதற்கு நமது மாநில அரசு மட்டும் நடவடிக்கை எடுப்பதனால் முடிவதில்லை என்று சொல்வதை, ஓரளவில் வேண்டுமானால் நாம் ஒப்புக்கொள்ளலாம். மத்திய அரசு மற்ற மாநிலங்களிலிருந்து சரக்குப் போக்கு வரத்துகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான அதிகாரம் பெற்றிருக்கிறது. ஆகையினால் நாமே அதைச் செய்துவிட முடியாது என்று சொல்வதை ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஆனால் சில சாமான்கள், சில விஷயங்களில் நாமே கட்டுப்படுத்தக்கூடிய அளவில் இருக்கக் கூடியதை அரசாங்கம் கவனிக்காமல் இருப்பது நல்லதல்ல. மக்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய கஷ்டம் அளவுக்கு மீறிப் போய்க் கொண்டே இருக்கிறது. சில பொருள்களின் விலை வாங்கும் சக்திக்கு மேல் அதிகமாகிக்கொண்டிருப்பதைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அதற்காக உணவுக் கொள்கை சம்பந்தமாக அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கும் இந்த அறிக்கையில் சில யோசனைகளைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அரசாங்கமே கடைகளை வைத்து அத்தியாவசியப் பண்டங்களைக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது வரவேற்கத் தகுந்த ஒரு விஷயந்தான். இதிலே இந்த அரசாங்கத்திற்கு இருக்கும் பழைய அனுபவத்தையும், இதற்கு முந்திய அரசாங்கம்-- காங்கிரஸ் அரசாங்கம்--இருந்த காலத்திலிருந்த அனுபவத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மிகவும் உஷாராக நாம் நடக்கவேண்டியிருக்கிறது. உதாரணமாக, யோக்கியப் பொறுப்புள்ள நபர்கள், மேலேயிருந்து கீழே வரை இருந்தாலொழிய, இது சரிவர நடைபெறுவதில்லை. மதுரையிலே ஆயிரக்கணக்கான மூட்டை கோதுமை, அரிசி, இவைகளுக்கு வியாபாரிகள் (Chalan) சல்லான் கட்டியதாகப் போய்ச் சலானைக் கொண்டுவந்து காட்டி சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அந்தக் கேஸ் நடந்து தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விடவில்லை. அரசாங்கம் சரியான நடவடிக்கை எடுத்துத் தண்டித்துவிட்டார்கள். சர்க்காருடைய கோடவுனில் இருக்கும் மூட்டைகளை எடுத்துக் கொண்டு போவதற்கு வண்டிகள், லாரிகள் வந்து, ஏற்றிக்

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1973 மார்ச் 27]

கொண்டு போயிருக்கின்றன. கஜானாவில் பணம் கட்டிவிட்டு வந்துவிட்டோம் என்று பொய்ச் சலாங்கை சமர்ப்பித்துவிட்டு மூட்டைகளை எடுத்துப் போய்விட்டார்கள். இதை ஒரு வருஷம், கழிந்ததுதான் கண்டுபிடிக்க முடிந்திருக்கிறது. பணம் கட்டியதாக சலான் வந்தவுடனேயே ஏன் மூட்டைகளைக் கொடுக்க வேண்டும்? மறுநாள் உண்மையாக பணம் கட்டியிருக்கிறார்களா என்று சரி பார்த்துக்கொண்டு ஏற்றினால் என்ன? இன்று சரக்கை ஏற்ற வேண்டுமென்றால், இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பே பணம் கட்ட வேண்டும் என்ற முறையைக் கொண்டு வந்தால், இந்தக் கஷ்டம் ஏற்படாது என்று அரசாங்கத்திற்கு நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சர்க்கார் கொள்முதல் செய்கிற நெல்லை கூலிக்கு அரைத்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்று லைஸ் மில்களுக்கு அனுப்புகிறார்கள். அப்படி அனுப்புகிற நெல்லுக்கு அரிசி வருவதில்லை. இப்படி சர்க்காருடைய நெல்லை, அரிசி மில்களிலே கொடுத்து அரைத்துக்கொடு என்று சொன்ன நெல்லை, அவர்கள் விற்றுவிடுகிறார்கள். ஒரு லட்சம், இரண்டு லட்சமல்ல. பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் பெறும்படியான நெல்லை விற்றுவிட்டார்கள். நான்கைந்து ஆண்டுகளாக அந்தப் பணத்தை வசூல் செய்ய முடியவில்லை என்றால், எப்படி இந்தத் தொழிலை நடத்துவது அரசாங்கம்? ஆகவே இதில் ரொம்பக் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும். தினிக்கல்லில் ஒரு மில்காரரிடம் இரண்டு மூன்று லட்ச ரூபாய் பாக்கியிருக்கிறது. இன்னும் பழனியிலே சில மில்காரர்கள் இம்மாதிரி இருக்கிறார்கள். பணம் வரவேண்டியிருக்கிறது. மூன்று நான்கு வருஷங்களாக வசூலிக்க முடியாமல் இருக்கிறது. இதற்கு பஞ்சாயத்து வேறு. கலெக்டர் கூப்பிட்டு சமரசம். ஏனென்றால் சொத்துக்களையெல்லாம் மறைத்து விட்டார்கள். மில்லர்கள் அரசாங்கத்தை மோசம் செய்து விட்டார்கள். இதுமாதிரி மதுரையில் நடந்திருக்கிறது. பப்ளிக் அக்கவுண்ட்ஸ் கமிட்டியிலே போனவாரம் விவாதித்தோம். இதை யெல்லாம் பார்க்கும்போது, அரசாங்கம் மக்களுடைய பணத்தை வியாபாரத்தில் ஈடுபடுத்தும்போது மிகவும் உஷராக இருக்க வேண்டும். சோஷலிசக் கொள்கையை நாம் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றால், அரசாங்கம் சில முக்கிய பொருள்களின் வியாபாரத்தைச் செய்துதான் ஆகவேண்டும். இதைத் தவிர்க்க

1973 மார்ச் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

முடியாது. அப்படி வியாபாரம் செய்வதை நான் குறை சொல்ல வில்லை. ஆனால் அதற்குத் தகுந்த சாதனங்களை, இயந்திரங்களை நாம் சிருஷ்டித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சென்னை நகரத்திலே துறைமுகத் திலிருந்து லாரிகளில் ஏற்றிவிட்ட கோதுமை மூட்டைகள் குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப் போய்ச் சேரவில்லை. வருஷம் நான்கு ஆகிறது. இன்னும் அந்த லாரிகளைப் பிடிக்கவில்லை. சரக்கையும் பிடிக்கவில்லை. கோதுமை மூட்டைகள் என்ன ஆயிற்று என்றே தெரியவில்லை. ஹார்பரிலேயிருந்து கோடவுனுக்கு அனுப்பிய மூட்டைகள், 15 லாரி லோடு என்ன ஆயிற்று என்று தெரிய வில்லை. இன்னும் பிடிக்கவில்லை. மூன்று நான்கு வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. இம்மாதிரி காரியங்கள் நடக்கும்போது, இம்மாதிரி மீண்டும் மீண்டும் செய்வதென்றால், நம்முடைய நிர்வாக இயந்திரத்தை மிகவும் கச்சிதமாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும். மக்களுடைய பணம் அவ்வளவு லேசாக, விரயமாகவிடக்கூடாது என்பதை உணவுத் துறைப் பொறுப்பை புதிதாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் எனது பழைய நண்பர் அவர்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

மலிவு விலைக் கடைகள் மூலம் கோவையிலும் சென்னையிலும் மட்டும் அரிசி கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இந்தக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில், நான் அதை வரவேற் கிறேன். மாதம் ஒன்றுக்கு 300 ரூபாயும், அதற்குக் குறைந்த வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு மலிவு விலையில் அரிசி வழங்கும் திட்டம் சென்னையிலும் கோவையிலும் மட்டும் செயல்படுத்தப் படுகிறது. இந்த இரண்டு நகரங்களைத் தவிர, அடுத்தபடியாக தொழிலாளர்கள் ஏராளமாக இருக்கக்கூடிய நகரங்கள், மதுரை, திருச்சி. ஆகவே இந்தத் திட்டத்தை இந்த நகரங்களிலும் பின்னர் மற்ற பகுதிகட்கும் விஸ்தரிக்க வேண்டும். ரூ. 300-க்குக் குறைவாக மாத வருவாய் வரக்கூடியவர்கள் யாராக இருந்தாலும், குறிப்பாக தொழிலாளர்களுக்காகவாவது இந்த வசதியை விஸ்தரிக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு: அப்பொழுது கிராமங்களுக் கெல்லாம் வேண்டாமா? எல்லாம் நகரங்களுக்குத்தானா?

[1973 மார்ச் 27]

திரு. கே. ராஜாராம்: முதலில் இதுவரட்டும். நீங்கள்தான் சொல்லிவிட்டீர்களே. அதை நான் மீண்டும் சொல்ல வேண்டுமா?

அடுத்தபடியாக, சர்க்கரை விநியோகம் சம்பந்தமாக ஜூனறைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்னை நகரத்திலே கூட அரசாங்கம் நிர்ணயித்திருக்கிற அளவு—6 கிலோகிராம்—மாதா மாதம் கிடைப்பதில்லை. 5 கிலோகிராம் கொடுத்துவிட்டு, இந்த மாதம் இவ்வளவுதான் வந்தது என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். இது வேறு யாரும் சொல்வதில்லை. செக்ரடேரியட்டிலே வேலை செய்கிற குமாஸ்தாக்களே என்னிடம் வந்து இந்தக் குறையைச் சொல்கிறார்கள், மாதம் 5 கிலோவிற்கு மேல் இல்லை என்று சொல்லி விட்டார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே சொன்ன 6 கிலோவாவது கிடைக்கும்படியாகச் செய்யவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக, கொசின் கண்டிப்பாக கிராமங்களில் கிடைக்கும்படியாகச் செய்ய வேண்டும். ஏனென்றால் பல கிராமங்களில் தெருவிளக்குகள்தான் இருக்கின்றனவே தவிர, வீடுகளுக்கு விளக்கு இல்லை. நகரங்களில் எல்லா வீடுகளுக்கும் 'லைட்' கொடுத்திருக்கிறோம். கிராமங்களில் கொசின் இல்லையென்றால், அவர்களால் தாங்க முடியாது. ஆகவே அவசியமாக கிராமங்களில் தாராளமாக கொசின் கிடைப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, பருப்பு வியாபாரம் சம்பந்தமாக அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். மத்திய மாகாணம் போன்ற பிற மாகாணங்களிலேயிருந்து பருப்பு தருவிப்பது பற்றிச் சொன்னார்கள். இதிலும் நான் சிறு எச்சரிக்கைவிட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். துவரம் பருப்பிலே கலர் ஏற்றுகிறார்கள்.

7:30 பி.பு
கேசரி பவுடர் கலரை ஏற்றுகிறார்கள். மஞ்சள் கலரில் 'லெட்' நயத்தைக் கலந்து செய்யப்பட்டதால்—பத்திரிகையில் கூட செய்தி வந்தது—பலர் விஷ உணவை உட்கொண்டு வைத்தியம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது, என்று. அதற்குக் காரணம் இருந்தப் பருப்புதான். ஆகவே, கொள்முதல் செய்யும் பருப்பில் கலர் ஏற்றிய பருப்பைத் தருவிக்க வேண்டாமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1973 மார்ச் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

இப்போது அரிசி எடையிலே வியாபாரம் நடப்பதால் அமோனியம் போன்ற பல உப்புகளை அதிலே கலக்கிறார்கள், கனத்தை அதிகரிப்பதற்காக. இதிலும் அரசு கொள்முதல் செய்யும்போது கலப்படம் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

உணவுப் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கின்ற அமைச்சரவர்களுக்கு, பொதுவாக இந்த வருஷம் கஷ்டம் ஏற்படவில்லை. இனிமேல், தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் கஷ்டம் வராமலிருந்தால் நல்லதுதான். கொள்முதல் செய்யும்போது அதிகமாக கிராமப் படுத்தாமல், சில பகுதிகளைப் பிரித்து வைத்து, லெவி கொள்முதல் வசூலிக்கலாம். இந்த முறை கிராமத்தைக் கொடுக்காது. யாரிடம் இருக்கிறதோ அவர்களிடமிடமிருந்து வாங்கவேண்டும். கொள்முதல் பண்ணி வெளியிலே கொண்டுபோகிற சரக்குகளுக்கு மட்டும் லெவி என்று வைத்துவிட்டால், விலை தாளை ஏலுகிறது. உதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், 100 மூட்டையில் 15 மூட்டையை அரசு குறைந்த விலைக்குக் கொள்முதல் செய்து விட்டால், அதனால் ஏற்படக்கூடிய நஷ்டத்தை ஈடுகட்ட மீதமுள்ள 85 மூட்டைக்கு அதிகமாக விலை வைத்து விற்கிறார்கள். ஆகவே, அரிசி விலை ஏறிக்கொண்டே போகிறது. குறைவதாகத் தெரியவில்லை. அரசாங்கம், உணவுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டு விடாமல் பாதுகாப்பதற்காகத்தான் லெவி கொள்முதல் நடத்தி இருப்பு வைத்திருக்கிறார்கள். புதிதாக ஒரு வார்த்தை— ‘முடை’ என்ற வார்த்தையைப் பார்க்கிறேன். அதனுடைய பொருள், “மொத்த ஸ்டாக்” என்று நினைக்கிறேன். பெரிய அளவு ஸ்டாக் செய்வதற்கு முடை இருப்பு என்று போட்டிருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரி ஸ்டாக் செய்வதில் தனிப்பட்ட வியாபாரிகள் அடிக்கடி குத்துசி போட்டு எடுத்துப் பார்த்து, கெடாமலிருக்கிறதா என்று பார்ப்பது வழக்கம். அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், பத்து ஆண்டு களுக்கு முன்னால் ஏற்பட்ட ஒரு அனுபவத்தை இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆயிரக்கணக்கான மூட்டை அரிசியை குப்பையிலே கொட்டக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டது. “மக்கிப் போய் விட்டது—மனித உபயோகத்திற்குத் தகுதி அற்றப்போய்விட்டது” அந்தக் கெட்டுப்போன அரிசியின் மாதிரியை இங்கே கொண்டு வந்து 1963-64-வது ஆண்டு டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் இந்தப் பகுதியில் எதிர்க் கட்சி வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்த போது,

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1973 மார்ச் 27]

காண்பித்தார். எவ்வளவு பயங்கரமான நிலைமையில் அது கெட்டுப் போயிற்று என்பதைப் பார்த்தோம். ஆகவே, சர்க்கார் வாங்கி ஸ்டாக் வைக்கும் அரிசியை ஒவ்வொரு மூட்டையையும் 15 நாட்களுக்கு ஒரு முறை சரி பார்த்துவிட வேண்டும். கெட்டுப் போயிற்று என்று பார்க்க வேண்டும். இதை எதற்காகக் கூறுகிறேன் என்றால், இதை அமைச்சரோ, செக்ரடரியோ, அல்லது இலாக்கா டைரக்டரோ போய்ப் பார்த்துவிட முடியாது. ஸ்டாக் இருக்கிற அரிசி கெட்டுப் போயிற்று என்று ஒவ்வொரு மாதமும் பரிசீலனை செய்வதற்காக தனியாக இன்ஸ்பெக்டர்களைப் போட வேண்டும். கெட்டுப்போன அரிசியைக்கூட விற்றுவிட வேண்டும் என்று தான் மனிதனின் இயற்கை சுபாவம் விரும்பும். கழிவுப் பொருளாகக் கழித்துவிட மனம் வராது. அதனால், இன்ஸ்பெக்டர்களை நியமித்து, அதிக ஸ்டாக் இருக்கிறபோது பரிசீலனை பண்ண வேண்டுமென்று கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி: தலைவரவர்களே, உணவு மானியம் மிக முக்கியமானது என்றாலும்கூட, உறுப்பினர்கள் அதிகம் பேர்கள் சென்றுவிட்டார்கள். அமைச்சர்களிலே கூட நான் ஒருவன் தான் இருக்கிறேன். ஆகவே, உணவுத் துறை கொஞ்சம் கஷ்டமான துறையாக இருக்கிறது என்பதை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் ஒப்புக்கொள்வார் என்று நினைக்கிறேன்.

(குறுக்கீடு)

உறுப்பினர்கள் எல்லாம் கூடியவரையிலும் என்னுடைய உணவுத் துறைக்கு எந்த அளவுக்கு ஆதரவாகப் பேச வேண்டுமோ அந்த அளவுக்குச் சிறப்பாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். அதிலேயும் குறிப்பாக, நம்முடைய மேலவையைப் பொறுத்தவரையிலும், மேல் சபையிலிருந்து அமைச்சரானவர் என்ற முறையிலே நமது உறுப்பினர்கள் எல்லாம் எனக்கு எந்த அளவுக்கு யோசனைகளை யெல்லாம் கூறி இந்த உணவுத் துறையை சிறப்பிக்க வேண்டுமோ, அந்த ஆற்றலை எல்லாம் எனக்குத் தந்தமைக்கு உள்ளபடியே மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஏதாவது ஒருசில குறைகள் இருந்தாலும்கூட, மீண்டும் மீண்டும் உங்கள் யோசனைகளைக் கேட்டு நான் செயல்படுவேன் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் தம்முடைய எண்ணங்களையெல்லாம் எந்த அளவுக்குச் சொல்ல முடியுமோ, அந்த அளவுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பொதுவாக 10 நாட்களாக நம்முடைய பத்திரிகைகளைப் பார்த்தபோது, நம் உணவு மானியம் விவாதத் திற்கு வருகின்றபோது, மத்திய அரசின் முடிவைப்பற்றி திரு. தாமோதரன் அவர்களும் என்னுடைய மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களும் மிகவும் காரசாரமாகப் பேசுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். அவர்கள் காரமாக வார்த்தைகளை உபயோகிக்காவிட்டாலும் எந்த அளவுக்கு என்னைப் பயமுறுத்த வேண்டுமோ, எந்த அளவுக்கு கிளி செய்ய வேண்டுமோ, அதைச் செய்திருக்கிறார்கள். தனியார் துறையில் செய்யப்படுகிற காரியம் எவ்வளவு சிறப்புடையது என்றும், அதே நேரத்திலே பொதுத் துறையிலே வருகின்ற போது, மொத்தக் கொள்முதலை சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டால், எதிர்காலத்தில் என்னென்ன சங்கடங்கள் எல்லாம் வரும் என்பதையும் எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் திரு. இராச மானிக்கம் முன்னதாகப் பேசியதை வைத்துக்கொண்டு, அதை ஆமோதிக்கின்ற விதத்திலே, பேசியிருக்கிறார்கள். உள்ளபடியே, இதிலே கஷ்டங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. நானும் தெரிந்திருக்கிறேன். இருந்தாலும் எப்படியெல்லாம் செய்ய வேண்டுமென்று நீங்கள் எல்லாம் தயவு செய்து மீண்டும் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது அரிசி ஒன்றுக்கு மட்டும் தமிழ்நாடு தனி மண்டலமாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று திரு. சுவாமிநாதன் சொன்னார். மற்றவைகள் எல்லாம் சர்க்காருடைய கட்டுப்பாட்டில் இல்லை. அரிசி, ஜீனி ஆகிய இரண்டும் கூடியவரையில் மத்திய சர்க்காருடைய கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்கின்றன. ஜீனியைப் பொறுத்தவரையில், நாங்கள் இங்கே செயல்படுகிறோம். அரிசியைப் பொறுத்தவரையில், தனி மண்டலமாக ஆக்கிச் செயல்படுகிறோம். என்ன இருந்தாலும் திரு. சுவாமிநாதன் தன்னுடைய முழுப் பேச்சிலும் அரிசி விலை ஏறவில்லை, அரிசி விலை ஏறவில்லை அரிசி விலை ஏறவில்லை என்ற ஒன்றையேதான் பேசி வந்தார். இதற்குக் காரணம் என்ன என்று ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். அரிசித்தாக தனி மண்டலமாக ஆக்கியிருப்பதால், ஆண்டொன்றிற்கு 1 லட்சத்து 10 ஆயிரம் என்ற அளவுக்குக் கொள்முதல்

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

செய்து வைத்திருக்கிற காரணத்தால், எங்கெங்கே வியாபாரிகள் கொடுமை செய்கிறார்களோ, ஏழைகளிடம் அதிக விலைக்கு விற்கிறார்களோ, அந்த இடத்தில் அரிசியைக் கொண்டு சென்று உணவு விலையை ஓரளவுக்குச் சமாளிக்கின்ற காரணத்தால், அரிசியைப் பொறுத்தவரையிலும், ஒகோ என்ற அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும், ஓரளவுக்குச் சமாளிக்க முடிகிறது. விலையைக் கட்டுப்படுத்த முடிகிறது.

7-40
பி. ப.

திரு. இராசகோபால் அவர்கள் அரிசி அதிகமாகச் சாப்பிடாதவர். அரிசி வாங்குகிறாரோ, என்னவோ, தெரியாது. யார் சொல்வதை வைத்துக்கொண்டோ, என்னவோ, அரிசி விலை ஏறியிருக்கிறது என்று அவரும் சொன்னார். ஆனால், அரிசி விலை ஏறிவிட்டது என்று யாரும் சொல்லமுடியாது. அடுத்து, அப்படி எங்கேயாவது ஒரு இடத்திலிருந்தாலும் கூட, அதை நிச்சயமாக நாமே சமாளிக்கிற அளவிற்கு நம்முடைய துறை அரிசியைப் பொறுத்த அளவிற்கு செயல்பட்டு வருகிறது. மற்றவைகளைப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரியும். பருப்பு விலை ஏன் உயர்ந்திருக்கிறது? எண்ணெய் விலை ஏன் உயர்ந்திருக்கிறது? இதையெல்லாம் சர்க்கார் தலையிட்டுச் செய்திருக்கிறதா? ஏன் விலை உயர்ந்திருக்கிறது? இஷ்டப்படி வியாபாரிகள் விலை வைத்து விற்பதால் இது ஏற்படுகிறது. ஏழை விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்கின்ற பொருளைக் கொண்டுவருகிறபோது மார்க்கெட்டிலே என்ன விலை வைத்திருக்கிறார்கள்? நம்முடைய திரு. சுவாமி நாதன் முன்னே சொன்னதுபோல, படு அடி அடித்துக் குறைத்து வாங்குகிறார்கள். முதல் மாதத்திலே 80 ரூபாய் விற்பது. அடுத்த மாதம், அறுத்து எடுத்த உடனே 50, 40 என்று கொள்முதல் செய்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டு பார்த்தோம். விவசாயிகள் எல்லாம் கொடுத்த பிறகு, திடீரென்று 15 நாள், 20 நாள், ஒரு மாதத்திற்குப் பின்னே துறு ரூபாய்க்கு மேலே விலை ஏறுகிற நிலைமை வந்துவிட்டது. இதை யார் செய்கிறார்கள்? இப்படி ஏறிய விலைக்கு யார் காரணம்? எண்ணெய் விலை ஏறியதற்கு யார் காரணம்? இன்னும் மற்ற விலைவாசிகளெல்லாம் ஏறியதற்கு யார் காரணம்? நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் இந்தக் கொடும் பாவிகள் அரிசியிலே கலப்படம் செய்கிறார்கள் என்று சொன்னார். அரிசி வியாபாரத்தை எடுத்திருக்கிற காரணமே அதிலே அவர்கள் கலப்படம் செய்கிறார்கள் என்பதுதான். இந்த வியாபாரிகள்தான் உண்ணும் உணவில் கொடுமை செய்கிறார்கள்.

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

இப்படி கொடுமை செய்கிறவர்கள் கையிலே இன்றைக்கு வியாபாரத் துறை மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறது என்று சொன்னால், இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அவ்வளவையும் செய்கிறார்கள். யார் இதற்கு ஜவாப்தாரி? யார் இதற்குப் பதில் சொல்வது? மொத்தக் கொள்முதலையும் சர்க்காரே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று பெரிய அளவிலே சொல்கிறார்கள். நானும் சரி என்று ஒத்துக்கொள்கிறேன். நான் அரிசியைப் பொறுத்தவரைக்கும் கியாண்டி தருகிறேன். ஜீனியைப் பொறுத்த வரைக்கும், நம்முடைய நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் சொன்னதுபோல, இப்போது பிளாக் மார்க்கெட்டிலே விற்கப்படுகிறது. ஏழை எளியவர்கள் வாங்கவில்லை. அவர்களுக்குக் கொடுத்ததையே அவர்கள் வாங்கவில்லை. அவர்கள் தங்களுடைய காட்டுகளை விற்று விடுகிறார்கள். இது தான் நடைபெறுகிறதே தவிர, வாங்குகிறவர்கள் வலிவு உள்ளவர்கள் வாங்குகிறார்கள். பிளாக் மார்க்கெட்டில் வாங்குகிற அளவிற்குத் தகுதி உள்ளவர்கள் வாங்குகிறார்கள். ஆனால் ஏழை எளியவர்களுக்கு கிட்டத்தட்ட 89 ஆயிரம் மக்களுக்கு காட்டு கொடுத்திருக்கிறோம். அவர்களுக்கு ஒரு கிலோவிலிருந்து 6 கிலோ அளவிற்கு மேல் போகாமல் நாங்கள் ஜீனி கொடுக்கிறோம். கொடுப்பதிலே அவர்களுக்கு ஒன்றும் குறையவில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு வாங்கும் சக்தி இல்லை. இப்படி விலை ஏறுகிறது. தயவு செய்து நீங்கள் அந்த நிலைமைகளை எடுத்துப் பார்த்தீர்களானால், அதிலே தவறு நடந்திருப்பது தெரியும்.

ஆனால் துவரம் பருப்பைப் பொறுத்த வரைக்கும் உங்களுக்குத் தெரியும்; மற்ற பருப்பு வகைகளின் நிலைமையும் உங்களுக்குத் தெரியும். அந்த அளவிற்கு நாட்டு நிலைமை இருக்கிறது. இதை இன்னும் கொள்ளை லாபக்காரர்கள் கையிலே விட்டுவைத்திருப்பதா? அதிலிருந்து நாம் டக்கனைக் காப்பாற்றுவதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து, தயவு செய்து செயல்பட வேண்டும் என்று நீங்கள் சொல்லீர்கள் என்று நான் எதிர்பார்த்தேன். இங்கு அரிசிக் கொள்முதல் முழுவதையும் நீங்களே செய்கிற காரணத்தினால், நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள், —விராசதார்கள் சார்பில் பேசினார், — விலை ஏறவில்லை, விலை ஏறவில்லை, அதிகமான ரூபாய் மிராசதார்கள் களுக்குக் கிடைக்கவில்லை என்று சொன்னார்களே தவிர....

[1973 மார்ச் 27]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : விவசாயிகள் தான் இருக்கிறார்களே தவிர, மிராசுதார் என்று யாரும் கிடையாது. 15 ஏக்கரா என்று நீங்கள் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். 15 ஏக்கரா உள்ளவர்களுக்கு அதனாலே வருமானம் வந்தால்தான் இன்னும் உற்பத்தியில் ஈடுபடுவார்கள், இன்னும் அரிசி விலை குறையும் என்ற கருத்தை யொட்டிச் சொன்னேனே தவிர, மிராசுதார்கள் என்று யாரும் கிடையாது.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி : எங்கள் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும், 2 ஏக்கரா இருந்தாலும் பத்திரிக்கையில் மிராசுதார்கள் என்று தான் போட்டுக்கொள்வோம். அந்த முறையிலே தான் சொன்னேன். மிராசுதார் என்று வடபாதி மங்கலத்தைச் சொல்லவில்லை. சாதாரண சிறு விவசாயிகளுக்காகத் தான் இந்தத் திட்டமே போடப்பட்டது. இன்றைக்கு நாட்டில் ஒன்றுக்கு நூறுக விலை ஏறுகிறதென்றெல்லாம் பலர் பேசியிருக்கிறார்கள். “பணவீக்கமே முக்கிய காரணம். விலைவாசி உயர்வு மிகவும் மகத்தான பிசச்சினை. இன்றைக்கு ஏறும் விலைவாசியைக் கண்டு அரசாங்கம் மிகவும் கவலையடைந்திருக்கிறது. இந்தச் சுவாலை சமாளிக்க அரசாங்கம் இயன்ற அளவிலே முயன்று வருகிறது”, என்று மத்திய அமைச்சர் திரு. மோகன் தாரியா பதிலளித்திருக்கிறார். அங்குள்ள மத்திய அரசாங்கமே இதிலே ரொம்பவும் கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படி மத்திய அரசாங்கம் பல முயற்சிகளைச் செய்தும்கூட, இந்த வியாபாரிகளுடைய நிலைமைகளை அடக்க முடியவில்லை. அதற்காக இரண்டொரு பொருளைக் கூட நாம் எடுத்துப் பார்த்திருக்கிறோம். எடுத்தவற்றில் சர்க்கார் இதுவரையிலே வெற்றி கண்டிருக்கிறது. நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர், அவர்கள் இந்தக் கொள்முதலிலே மூட்டை ஸ்டாக் வைப்பதனால் ஏற்படுகின்ற சங்கடங்களைச் சொன்னார்கள். 5 ஆண்டுகளுக்குள்ளே ஓரளவிற்குச் சீராக்க முடியும். வேண்டிய அளவிற்கு அப்போதெல்லாம் கோடவுன் வசதி கிடையாது. இந்த அளவிற்கு கோடவுன் வசதி யெல்லாம் இருக்கிற காரணத்தினால். இதன் மூலம் ‘ஸ்டாக்’ செய்து அதற்கான மருந்துகளைப் போட்டு வைக்கிற நிலைமை இருக்கிறது. இதற்கான முயற்சிகளை எல்லாம் சர்க்காரிலே எடுத்திருக்கிறோம் என்கின்ற நிலையில் அந்த யோசனைகளை யெல்லாம் நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன்.

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

அதே போல இன்றைக்கு நாம் 25 லட்சம் டன் உற்பத்தி என்று சாதாரணமாகச் சொல்கிறோம். உற்பத்தி எந்த அளவிற்குப் பெருக வேண்டுமென்று நாம் பணம் அதிகமாகக் கொடுத்தோமோ அந்த அளவிற்கு உற்பத்தி பெருகவில்லை. ஆனால் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரைக்கும், 1967-லேயிருந்து 1972-க்குள் 20 லட்சம் டன் நெல், அரிசி உற்பத்தி செய்திருக்கிறோம். அது குறைவானதல்ல. மற்றபடி பருப்பு வகையருக்களெல்லாம் அங்கேயிருந்து வர வேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலைமையெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும். அவர்கள் அதைச் சரியான முறையிலே அங்கெல்லாம் செய்யாத காரணத்தினால், இப்படி ஒரு தட்டுப்பாடு இதுவரையிலே வந்திருக்கிறது. அதிலே இந்த ஆண்டு ஒரு 60 ஆயிரம் டன் தான் கொள்முதல் செய்திருக்கிறோம். மேலும் ஒரு 50 ஆயிரம் டன் கொள்முதல் செய்வதற்கு இருக்கிறோம். அதோடு மட்டுமல்ல. ஒரு லட்சம் டன் அரிசி கோளாவிற்கு மத்திய அரசாங்கத்தின் மூலம் தமிழ் நாட்டிலிருந்து கொடுத்திருக்கிறோம் என்பதைப் பெருமையோடு உங்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மற்றும் லெவி முறையைப்பற்றி நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சொன்னார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்திலே லெவி போட்ட உடனே 25%, 30% லேவி போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது நாம் எல்லா இடங்களிலும் 20% லெவி போட்டிருக்கிறோம். அது மாதிரி ஒரு நிலைமை இருந்தது. பக்கத்தில் இருக்கிற திருச்சியில் ஒன்றமேயில்லை. தஞ்சாவூரிலே இருக்கிற விவசாயிகள் 25 ரூபாய்க்கு சர்க்காருக்குக் கொடுத்து விட்டு சாதாரணமாகப் போகின்ற நிலைமை இருந்தது. இப்போது திருச்சியிலும் அதே நிலைமை. திருச்சி மாவட்டம் பூராவும் போட்டிருக்கிறோம். தஞ்சை மாவட்டம், தென் அற்காடு, வட அற்காடு, செங்கற்பட்டு மாவட்டம் பூராவும், திருநெல்வேலி, கோயம்புத்தூர், கன்னியாகுமரி, மதுரை மாவட்டங்களில் உத்தம பாளையம், பெரியகுளம் நீங்கலாக, போட்டிருக்கிறோம். இவைகளிலே கள்ளக் கடத்தல் இருப்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இந்த இரண்டு தாலுகா தவிர மற்ற தாலுகாக்களிலே அந்த அளவிற்கு டெபிசிட்டாக உள்ளது. மற்ற தாலுகாக்கள் சர்பிளஸ் தாலுகாக்கள். எல்லை லாங்களில் பாதுகாப்புப் போட வேண்டியிருக்கிறது. அதுவும் கோவை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

வரையில், நமது அருமை நண்பர் திரு. ராஜமாணிக்கம் ரொம்ப அங்கலாய்த்துக்கொண்டார். அவர்கள், அரிசி விலையெல்லாம் ஏறுகிறது, குறைகிறது என்று சொல்கிற அதே நேரத்தில் “அங்கிருந்து கள்ளக் கடத்தல் நடக்கிறது அல்லவா? ‘பஸ்டிலே ரேஷன்’ கொடுக்கவேண்டும். 16 அவுன்சு கொடுத்து விட்டுத் தான் நீங்கள் லெவி போடவேண்டும்” என்று சொல்கிறார்கள். முந்தானாள் 50 பேரைப் பிடித்திருக்கிறார்கள், நேற்று இரவு ஒரு டிராக்டரைப் பிடித்திருக்கிறார்கள். இன்னும் பல ஆயிரக் கணக்கான மூட்டைகள் தலைச்சுமையாகப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. நான் எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், இப்படி லெவி போட்டு ஒரு நிலைமை ஏற்பட்ட பிறகும், நம்முடைய அதிகாரிகள் இரவு பகல் என்று தூங்காமல் செயல்பட்டாலும் கூட, கோயம் புத்தூரிலிருந்து அந்தக் கள்ள வாணிபம், இப்படி எல்லை கடந்துபோகின்ற நிலைமை இருக்கிறது. நாகர்கோவில் பகுதிக்கு நான் நேராகப் போயிருந்தேன். அப்படியே கேரளாவிற்குக் கூட நான் போனேன். ஒரு பகுதியில் நான் போய்க் கொண்டிருக்கும் போதே, திடீரென்று அங்கேயிருந்து ஒரு லாரியை அப்படியே நகர்த்திக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். என் கார் போடுகிற சத்தம் கேட்டவுடனே நகர்த்தி விட்டார்கள். அது ஏன் என்று கேட்டால், அது கேரளா பார்டர். என்னுடைய அதிகாரிகள் போய் அதைப் பிடிக்க முடியவில்லை. முதலில் ஒரு லாரியைப் பிடித்து விட்டார்கள் என்று அந்தச் சர்க்கார் நம்மிடம் கோபித்துக்கொண்டார்கள் என்பதனால், நம்முடைய அதிகாரிகள் கிட்டேயே போகமாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டார்கள். நான், ஒரு அமைச்சரே, அன்றைக்கு நின்ற பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். நம்முடைய மாநிலத்திலிருந்து அந்த அளவிற்குக் கடத்தல் செய்கிற நிலைமை இருப்பதாலே, நாம் அவ்வளவு விழிப்பாக இருந்து செயல்பட வேண்டும் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறோம். கள்ளக்கடத்தல் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே இருந்தாலும், கோவை மாவட்டத்திலிருந்து கள்ள வாணிபம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

அடுத்து, தமிழ் நாட்டில் எங்கேயாவது தட்டுப்பாடு இருக்குமானால், இப்போது “பெர்மிட்” கொடுக்கிறோம். கோவை மாவட்டத்திற்கு “பெர்மிட்” கொடுக்கிறோம். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திற்கு ‘பெர்மிட்’ கொடுக்கிறோம் சரப்பளஸ் மாவட்டங்கள் என்று எடுத்துக்கொண்டு, அந்த மாவட்டங்களிலே லெவி

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

போட்டிருக்கிறோம். இப்போது தஞ்சாவூரிலிருந்து திருச்சிக்கு அரிசி, நெல் போகாது. தஞ்சாவூரிலிருந்து தென் ஆற்காட்டிற்கு நெல் போகக் கூடாது. தஞ்சாவூரிலிருந்து வட ஆற்காட்டிற்கு நெல் போகக் கூடாது. தஞ்சாவூரிலிருந்து கோயம்புத்தூருக்கு நெல் கொடுக்கிறோம். வியாபாரிகள் 20% லெவி கொடுத்துவிட்டு, எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் 'பெர்மிட்' வாங்கிக்கொண்டு அங்கிருந்து நெல் எடுத்துக்கொண்டுபோய் வேண்டிய அளவிற்கு விற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் அதிகமான அளவிற்கு விற்கிறார்கள் என்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது என்றால், கொஞ்சம் அங்கே தடம் மாறுகின்றார்கள், கள்ள வாணிபம் செய்கிறார்கள் என்றால், அதைத் தடுப்பதற்கான ஒத்துழைப்பை போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கும் சிவில் சப்ளை அதிகாரிகளுக்கும் கொடுப்பீர்களானால், நிச்சயமாக இந்த நிலைமைகளை நாம் சீர்படுத்த முடியுமென்று இந்த நேரத்திலே நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இப்போது லெவி போட்டிருக்கிற முறைகளிலே, நம்முடைய நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் சொன்னது போல, கொள்கையற்ற தன்மையில்தான் அவர்கள் அதைக் குற்ற மென்று சொன்னார்கள். கோயம்புத்தூரிலிருந்து நாம் ஓரளவிற்குக் கொடுக்கிறோம். இப்படிக் கட்டுப்படுத்தவில்லையென்றால், ஒரு தாலுகாவிலிருந்து வரக்கூடிய அரிசியை எப்படி வாங்குவது? அப்படி லெவி போட்டால் தானே, கட்டுப்படுத்தினால் தானே, வாங்க முடியும்? அவர்கள் மொத்தக் கொள்முதலை, கொள்முதல் பூராவும் சர்க்காரே செய்ய வேண்டுமென்ற நிலையை எதிர்க்கிறார்கள். அரசாங்க அளவில் நாம் ஒரு கட்டுப்பாட்டை வைத்து, அதிகமான அளவுக்கு கடத்தல் இல்லாமல், இந்த லெவியைப் போட்டு வாங்குகிறோம். இந்த முறையை நீங்கள் பரிகாசம் செய்வீர்களானால், அது அவ்வளவு நன்றாக இருக்காது. எந்தப் பொருளும் மக்களை, ஏழை மக்களைத் தாண்டி, கள்ள வாணிபம் போன்ற காரியங்களுக்குப் பயன்படாமல் பாதுகாப்பதற்குத் தான் தமிழ் நாட்டைத் தனி உணவு மண்டலமாக ஆக்கியிருக்கிறோம். தனியாக ஆக்கியிருக்கிற காரணத்தினாலேயே, நாம் கொள்முதல் செய்து அதை நாம் நம்முடைய மாநிலத்தில் பற்றாக்குறைப் பகுதிகளுக்குக் கொடுக்கலாம். கிட்டத்தட்ட சென்னைக்கும், கோயம்புத்தூருக்கும் 80 ஆயிரம் டன் வேண்டியிருக்கிறது. மற்ற மாவட்டங்களுக்கும் பரவலாகக் கொடுப்பதற்கு கிட்டத்தட்ட 30 ஆயிரம் டன், ஆக மொத்தம் 109 ஆயிரம் டன் வேண்டியிருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு ஒரு லட்சத்து 9 ஆயிரம்

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

டன் கொள்முதல் செய்திருக்கிறோம் என்பதை நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன். லெவி போடுவதே தவறு என்பது சரியல்ல. சர்க்காருடைய நடைமுறையை நாம் சர்செய்து கொள்வதற்கு லெவி போடுகிறோம். திடீரென்று விலை குறைந்துவிட்டால், லெவியை எடுத்து விடுகிறோம். 4, 5 நாட்கள் கழித்துப் பார்த்தால், விலை ஏறி விடும். ஒரு மாதம் நாங்கள் “மெயின்டெயின்” பண்ணுகிறோம், ரொம்ப அதிகமாக ஏறும்போது. விலை குறைந்தால் லெவியை எடுத்து விடுகிறோம். லெவியை எடுத்தால், விலை மறுபடியும் ஏறுகிறது. ஆகவே உற்பத்தியாளர்களுக்கு விலை குறையாமலும், சர்க்கார் கொள்முதலுக்கு சாதகமாகவும் இருப்பதற்காக நாங்கள் இந்த லெவி முறையைப் போட்டிருக்கிறோம். ஆகையினாலே லெவி முறை நிச்சயமாக கொள்கை அற்றது என்ற ரீதியில் இல்லை. இப்படி எல்லை ஓரங்களில் 5 மைலுக்கு அங்கே “செக் போஸ்ட்”களை வைத்திருக்கிறோம். அதிலே கூட சில வேறுபாடுகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி எல்லைப் புறங்களில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் அதில் இன்னும் அதிகமான ஒத்துழைப்பை எல்லோரும் தர வேண்டும். நாட்டுக்குத் தேவையானது இது. நண்பர் திரு. ராஜகோபால் அவர்கள் சொன்னது போல, சிறு கள்ள மார்க்கெட்காரர்களைக் கண்டுபிடிக்கவே இந்த நாட்டிலே முடியவில்லை. இப்படிச் சில வியாபாரிகளைப் பார்த்தால், கள்ளக் கணக்கு எழுதுகிறவர்களைப் பார்த்தால், பெரிய ஆஷாட பூதிகளாக இருப்பார்கள். அவர்களைப் பார்த்தால் அதிக லாபம், கள்ள வியாபாரம் செய்யக்கூடியவர்கள் என்ற தோற்றமில்லாமல், அவர்களைப் பார்த்தவுடனே மனம் இரங்குவதாக இருக்கும். அவர்கள் வைதீகர்களாக இருப்பார்கள். ஆனால் அவர்கள் அப்படிக் கள்ள வியாபாரம் பண்ணுகிற இடத்தில் பி. ப. சாம்பிராணி புகைந்துகொண்டேயிருக்கும். ஆண்டவனின் படைங்களை அங்கேதான் வைத்திருப்பார்கள். பக்கத்தில் உள்ளவர்களைக் கேட்டால்தான் அங்கே என்ன வியாபாரம் நடக்கிறதென்பது தெரியும். ஆண்டவன் பெயரைச் சொல்லி கள்ள வியாபாரம் செய்கிறார்கள். தவறு செய்பவர்களைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு பொது மக்களுடைய ஒத்தாசை நிரம்பத் தேவையென்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

விலைவாசிகளைப் பற்றியெல்லாம் சொல்லிவிட்டேன். 52—49—46 என்று இருந்ததை 54—51—47 என்று விலையை உயர்த்தித் தந்திருக்கிறோம். இப்போது மறுபடியும் 4 ரூபாய் உயர்த்த வேண்டுமென்று

1973 மார்ச் 27]. [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

மத்திய அரசுக்கு எழுதியிருக்கிறோம். அந்த ஒப்பந்தம் அவர்களிடமிருந்து வந்துவிட்டால், 4 ரூபாயைக் கூட்டிக் கொடுப்பதற்கான முயற்சி மாநில சர்க்காரிடம் இருக்கிறதென்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அரிசி விலையெல்லாம் உயர்ந்துவிட்டதென்று சொன்னார்கள். அரிசி முதல் ரகம் 1 ரூபாய் 10 பைசா; இரண்டாவது ரகம் ரூ. 1.04. பச்சை அரிசி முதல் ரகம் ரூ. 1.14; இரண்டாவது ரகம் ரூ. 1.10. இப்படித்தான் விலை இருக்கிறது. ஒரிரு இடங்களில் இதைவிட அதிகமாக விற்கிறதென்ற தகவல் வந்தவுடன், உடனடியாக நம்முடைய சிவில் சப்ளைஸ் துறையில் இருக்கின்ற அதிகாரிகளுக்கும், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களுக்கும் எங்களிடம் இருக்கிற 30,000 டன் அரிசியிலிருந்து, தேவையான அளவுக்கு அங்கு அனுப்பி அதிகமாக விற்கிற கடைகளுக்கும் பக்கத்தில் வைத்து, சரியான விலைக்குக் கொடுத்து, அந்த அதிக விலையைக் குறைத்திருக்கிறோம். அரிசி ஆலையைப் பற்றி திரு. ராஜ கோபால் அவர்கள் சொன்னார்கள். அரிசி ஆலை வந்ததற்குக் காரணம் உங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். அதைப்பற்றி நான் இங்கே சொல்லியிருக்கிறேன். அரிசி ஆலைகளிலே எல்லாம் கஷ்டங்கள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. அது கூட்டுறவுத் துறையில் இருந்தது. என்ன கஷ்டங்கள் என்றால், நெல் வாங்குபவர் ஒருவர்—அதாவது கொள்முதல் செய்பவர் ஒருவர், அதைக் கொண்டு கொடுத்து 'டர்ன்-அவுட்' கேட்பது இன்னொருவர். அரிசி வாங்குவதென்ற நிலைமை வரும்போது, வாங்குபவர்களுக்கும், அரிசிக்கும் சம்பந்தம் கிடையாது. கொண்டு கொடுக்கும்போது ஒருவரின் பொறுப்பாக இருக்கிறது. மறுபடியும் சிவில் சப்ளைஸ் டிபார்ட்மெண்டிலே வாங்குகிறபோது குவாலிடியைப் பார்க்கிறார்கள். எனவே பல மில்களுக்கு நஷ்டம் வந்தது. நானேகூட, தலைவனாக இருந்து ஒரு மில்லை நடத்தினேன். வாங்கிய நெல்லை அப்படியே அரைத்துக் கொடுத்தோம். ஒரு வருஷத்தில் 50,000 ரூபாய், 60,000 ரூபாய் 'லாஸ்' வந்தது. காரணம் வந்த நெல்லை அப்படியே வாங்கி, அரைத்துக் கொடுத்தோம். ஆகையினாலே குவாலிடி இன்ஸ்பெக்டர்கள் எல்லாம் அவைகளைப் பார்க்கிறபோது, சர்க்காரிலிருந்து சர்க்காருக்கு என்கிறபோது, அதிகமான 'கட்' விழுந்து விடுகிறது. தனியார்களுக்கு அவ்வளவு 'கட்' இருக்காது. அந்தக் கஷ்டங்களையெல்லாம் தனியார்கள் கெட்டிக்காரத்தனமாக, எந்த அரிசியாக இருந்தாலும், 'கட்' இல்லாமல் வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறார்கள். இது கூட்டுறவு

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

ஸ்தாபனம் அல்லவா? ஆகையினாலே குவாலிடி 'கட்' பார்த்து சரியான முறையில் திருப்பி வாங்கிக்கொள்ள முடியாத அளவுக்குக் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அந்த ஒரு காரணமும் உண்டு. நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்களும் சொன்னார்கள். பல வியாபாரிகளுக்கு நெல் கொடுத்து, வாங்கிய அந்த நெல்லையெல்லாம் ஸ்டாக் இல்லாமல் பண்ணிய கதைகளை யெல்லாம் நான் சொல்லியிருக்கிறேன். அந்த வகையில் லட்சக் கணக்கான ரூபாய் பாக்கி இருக்கிறது. அதற்காக 13 மில்கள் கட்டிடுவது துறையிலும், புட் கார்ப்பரேஷனில் 4 மில்களும் ஆகமொத்தம் 17 மில்கள், நாம் வாங்குகிற லெவி நெல்லை அரைக் கலாமென்று எடுத்திருக்கிறோம். இதற்கு எவ்வளவு 'கெபாசிடி' வேண்டுமென்றால், 1,20,000 டன் நெல் தேவைப்படுகிறது. அது அரைத்ததுபோக, மீதியை, தேவைப்பட்டால் மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கலாமென்று இருந்தோம். புதிய மெகானிசம் காரணமாக சில ஆலைகள் சரியாக ஓடுகின்றன. சில ஆலைகள் இன்னும் சரியான முறையில் வேலை செய்யாமலிருக்கின்றன. அதில் சில கஷ்டங் களெல்லாம் இருக்கிற காரணத்தால்—முன்னால்கூட நான் சொன்னேன், பிரைவேட்டு ஆலைகளுக்கெல்லாம் கொடுப்பதில்லை பென்று—பிரைவேட்டு ஆலைகளுக்குக் கொடுக்காமல் அதில் அரைத்தால் நமக்குத் தேவையுள்ள அரிசி கிடைக்குமாவென்ற நிலைமைகள் வந்துவிட்டதால், தஞ்சை மாவட்டத்தில் கிட்டத்தட்ட 44 பேர்களுக்கு மறுபடியும் அரைப்பதற்காக நெல் கொடுத்திருக்கிறோம். நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் சொன்னது போல, முன்னால் நமக்குக் கடன் பாக்கி இல்லாதவர்களாகப் பார்த்தும், வழக்கு ஏதும் போடாதவர்களாகப் பார்த்தும், கூடிய வரையில் நாணயமானவர்களைப் பார்த்தும் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. அதை எந்த அளவுக்கு தவிர்க்க முடியும், அதை எந்த அளவுக்குக் குறைக்க முடியுமென்பதற்காக ஏற்பாடு நடக்கிறது. அடுத்த ஆண்டு கொள்முதல் செய்வதை, எந்த அளவுக்குக் குறைக்க முடியுமோ, அந்த அளவுக்குக் குறைத்துக் கொண்டு, பிரைவேட்டாக சரியான முறையில் நடக்கின்ற மில் களுக்குக் கொடுக்கும், யோசனை இருக்கிறதென்பதைக் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

கோதுமையைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். முதலில் 35,000 டன் நமக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். 1972-லிருந்து போத வில்லை, போதவில்லையென்று சொன்னவுடன், அதை 15,000

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

டன்களாக்கி இருக்கிறார்கள். 35,000 டன் வந்த இடத்திலே, இப்போது 15,000 டன்தான் கிடைக்கிறது. அதிலே 500 டன்னைத் தனியாக, கோதுமையாகத் தருகிறோம். மீதமுள்ளதை மில்களுக்குக் கொடுத்து, அரைத்து, அது பேக்டீரிகள், ஓட்டல்கள் எல்லாவற்றிற்கும் கொடுக்கப்படுகிறது. அதனுடைய விவரத்தைக் கூற விரும்புகிறேன். அரிசிக் கார்டுக்குத் திங்கள் ஒன்றுக்கு 4 கிலோ கொடுக்கப்படுகிறது. அரிசி, கோதுமை சேர்த்து 20 கிலோ கொடுக்கிறோம். ஒரு கிலோ ரவை ரூ. 1.20; ஒரு கிலோ மைதா ரூ. 1.16. ஆக மொத்தத்தில் 2 கிலோ மைதாவும், 2 கிலோ ரவையும் அரிசிக் கார்டுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. சென்னையைப் பொறுத்தவரைக்கும் இவ்வாறு கொடுக்கிறோம். ரொட்டிக் கடை வைத்திருப்பவர்கள் ரொம்பப் பேர்கள் தொல்லை கொடுக்கிறார்கள். மொத்தத்தில் 25,000 ரூபாய்க்கு குறைவாக வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு விற்பனை வரி கிடையாது. 25,000 ரூபாய்க்கு மேலே, 'டர்ன்-ஓவர்' உள்ளவர்களுக்கு, அதற்குத் தகுந்தாற்போல கொடுக்கப்படுகிறது. 10,000 ரூபாய் வரை விபாபாரம் செய்பவர்களுக்கு 5 மூட்டை மைதா கொடுக்கப்படுகிறது. உணவு விநிதிகளுக்கு, 20,000 ரூபாய் 'டர்ன்-ஓவர்' செய்பவர்களுக்கு ஒரு மூட்டை மைதாவும், ஒரு மூட்டை ரவையும் கொடுக்கிறோம். சேமியா விற்பனையாளர்களுக்கு 11/10 பங்கு என்ற அளவுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. ஏனென்றால் மாவைப் பிசைந்து, அடித்து தயார் செய்வதால் அவர்களுக்கு அந்த அளவுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. தெருவில் ரொட்டி விற்கிறவர்களுக்கு 50 கிலோவும், ஸ்டால் வைத்திருப்பவர்களுக்கு 15 நாளைக்கு 50 கிலோ மைதாவும் கொடுக்கிறோம். குடும்ப கார்டுகளுக்காக ஏஜன்சி கொடுத்துள்ள சில வியாபாரிகளுக்கு 250 கார்டுகளுக்கு 2 மூட்டை ரவையும், 2 மூட்டை மைதாவும் கொடுக்கப்படுகிறது. 250-லிருந்து 400 கார்டுகள் வரை 3 மூட்டை ரவையும், 3 மூட்டை மைதாவும் கொடுக்கப்படுகிறது. 401-லிருந்து 500 கார்டுகள் வரை 4 மூட்டை மைதாவும், 4 மூட்டை ரவையும் கொடுக்கப்படுகிறது. 501-லிருந்து 700 கார்டுவரை 6 மூட்டை மைதாவும், 6 மூட்டை ரவையும் கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த அளவுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற தென்னாலும், இல்லை, இல்லை என்ற பிரச்சினை வருகிறது. மைதா யாருக்குத் தேவையென்று உங்களுக்குத் தெரியும். நம்முடைய குடும்பங்களில் மைதாவையும், ரவையையும் அதிகமாகப் பயன்படுத்துவதில்லை. கோதுமைப் பொருள்கள், மைதா போன்ற

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

வைகளெல்லாம் கூடியவரையிலும் நமது மாநிலத்தில் அதிகமாகத் தேவையில்லாத காரணத்தாலே, இவையும் வெளி மாநிலங்களுக்குப் போகின்றன. கேரளா, ஆந்திரா போன்ற மாநிலங்களுக்குப் போகின்றன. மேலும் அங்கெல்லாம் மாவு அரைக்கின்ற மில்கள் அதிகமாக இல்லாத அவர்களெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு போகிறார்கள். இதனால், “நான் 10 வருஷத்திற்கு முன்பு ரொட்டிக் கடை வைத்திருந்தேன், 5 வருஷத்திற்கு முன்பு ரொட்டிக் கடை வைத்திருந்தேன், என்னுடைய தாத்தா ரொட்டிக் கடை வைத்திருந்தார். ஆகவே கொடு” என்கின்ற புதிய கடிதங்கள் எல்லாம் வருகின்றன. இந்த மூட்டையை வாங்கி, ரொட்டி போட்டால் அவர்களுக்கு லாபம் வராது. இந்த மூட்டையைக் கேரளாவுக்கு அனுப்பினால் லாபம் கிடைக்கும். இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளில், ‘இல்லை, இல்லை’ என்ற பிரச்சினை வருகிறது. உள்ளபடியே ஏழை மக்கள், சீனி இல்லை என்று சத்தம் போடுவதில்லை. இந்த மூட்டையை வாங்கி வெளியே விற்கிறவர்கள்தான் ‘இல்லை’ என்று சத்தம் போடுபவர்கள். எப்படி ‘சீனி’யை வாங்கி விற்கிறார்களோ, அப்படி உரத்தை வாங்கி விற்கிறார்கள். நம்முடைய திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களுக்குத் தெரியும். ஐ.எம்.எஸ். லோனில் உரத்தை வாங்குகிறார்கள். கூட்டுறவுத் துறையிலிருந்தும் உரத்தை வாங்குகிறார்கள். இரண்டிலும் வாங்கி அதை விற்கிறார்கள். சாதாரண விவசாயி 80 ரூபாய்க்கு வாங்கவில்லை. சாதாரண விவசாயிக்கு, கூட்டுறவுத் துறையிலிருந்தும், ஐ.எம்.எஸ்.லிருந்தும் கடன் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அங்குள்ள அதிகாரிகள் விவசாயிகளுக்குக் கடனைக் கொடுக்க நேரிடையாகப் போகிறார்கள். கூட்டுறவுத் துறையிலிருந்து வாங்கிய உரத்தை விற்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட வேலைகளைச் செய்வதெல்லாம், கள்ள வாணிபம் செய்பவர்கள்தான். நம்முடைய மாநிலத்திலிருந்து அடுத்த மாநிலத்திற்கு இப்படிக்கள்ள வாணிபம் செய்பவர்கள், ஒரு லோடைக் கொண்டு விட்டு விட்டு, மறுபடியும் இங்கே வருகிறார்கள். மறுபடியும் 10 விவசாயிகளை அழைத்துக் கொண்டு, ‘உரம் கிடைக்கவில்லை, உரம் கிடைக்கவில்லை, 80 ரூபாய், 80 ரூபாய்’ என்று சத்தம் போடுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இருக்கின்றனவே தவிர, உள்ளபடியே தமிழ்நாட்டில் தாலுகா வாரியாக, மாவட்ட வாரியாக எடுத்துப் பார்த்தால், குறைவாக உங்களை சப்ளை செய்யவில்லையென்பதை அறியலாம். எந்த அளவுக்குப் பங்கிடு

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

செய்ய வேண்டுமோ, அந்த அளவுக்குப் பங்கிடு செய்திருக்கிறோம். அதே போன்று மைதாவும கொடுத்திருக்கின்றோம். நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பக்கர் அவர்கள் வீட்டிலே வேண்டுமானாலும மைதா சாப்பிடுவார்கள். கோதுமையை என்னைப் போன்ற சர்க்கரை வியாதி உள்ளவர்கள் சிலர் சாப்பிடுவார்கள். மைதா வாங்க வேண்டுமென்பது ஏழைக்குடும்பங்களுக்கில்லை. ஆனால் மைதா கிடைக்கவில்லை, மைதா கிடைக்கவில்லை என்று சொன்னால், அது தவறான கருத்தாகும். நம்முடைய அதிகாரிகள் ரொம்பவும் சிறப்பாக வினியோகிக்கிறார்கள். அதிலே ஏதாவது குறைகள் இருந்தால், அவற்றைச் சொல்ல வேண்டும். இல்லையென்று சொல்லுகிற வார்த்தை அத்தனையும் ஏமாற்றுகிறவர்கள் வாயிலிருந்துதான் கிளம்புகிறதே தவிர, மக்களுக்கு ஏதாவது கிடைக்கவில்லை என்று சொல்வது தவறென்று இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். கோதுமைத் தவிட்டுக்குக் கூட ஒரு பெரிய பிரச்சனை எழுந்துவிட்டது. கோதுமைத் தவிடு இல்லை, கோதுமைத் தவிடு இல்லை என்று சொல்லுகின்றார்கள். அதற்காக நமது கமிஷனர், செக்கரட்டரி அவர்கள் எல்லாம் தனியாக உத்தரவே 8-00 பி. ப. போட்டிருக்கின்றார்கள். ஒரு பெரிய மாடு இருந்தால், அதற்கு 2½ கிலோ, ஒரு கன்றுக்குட்டி இருந்தால் 1 கிலோ என்று ரேஷன் போட்டிருக்கின்றார்கள். அதற்கும் கார்டு சிஸ்டம் போட்டு மதராஸில் கொடுத்திருக்கின்றோம். மற்ற மாவட்டங்களிலே இந்த சிஸ்டத்தை பல பகுதிகளுக்கும் விரிவுபடுத்த உத்தரவு போட்டிருக்கின்றார்கள். இந்த மாட்டுத் தீவனத்தைத் தனியாகத் தயாரிக்கின்ற பேக்டரிகள் இருக்கின்றன. அவர்கள்தான் இப்படிச் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். 'இன்டஸ்ட்ரிஸ்' ஆக இருக்கின்ற இடங்களுக்கெல்லாம் போய்ப் பார்த்து வருகின்றோம். ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு தகுதி வைக்க வேண்டும் அல்லவா? எங்கேயாவது இருந்து ஒருவர் வந்து எனக்கு 50 மூட்டை கொடுங்கள் என்று சொல்லுகின்றார். இன்னொருவர் எனக்கு 15 மூட்டை கொடுங்கள் என்று கேட்கின்றார். இதை எப்படிக் கொடுப்பது என்ற தகுதி வைத்து, அவர்களுடைய 'டர்ன் ஓவர்' பார்த்து, அவர்களிடத்திலே எத்தனை பேர் வேலை செய்கின்றார்கள் என்று பார்த்து, அதை ஒரு இன்டஸ்ட்ரி என்று பெயர் வைத்து நடத்தினால்தானே, அதற்குக் கொடுக்க முடியும் என்று பார்த்துக் கொடுக்கிறோம். அதிலே கிடைக்கின்ற

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

பொருள்கள் பயன்படுத்தப்படாமல் போய்விடலாம் என்ற காரணத்தாலே, அதிலே ரேஷன் பண்ணிக் கொடுக்கிறோம். ஒரு கிராமத்திலே மாட்டுத் தீவனம் செய்கின்ற பாக்டரி வைத்திருக்கின்றோம் என்று சொன்னால், அங்கே இருக்கின்ற டி.எஸ்.ஓ. அல்லது மற்ற அதிகாரிகள் போய்ப் பார்த்து, அங்கே என்ன நடக்கிறது, அதற்கு என்ன டர்ன்ஓவர் என்கின்ற கணக்குகளையெல்லாம் பார்த்து, வினியோகம் செய்கிறார்கள். இப்போது யார் யாரிடம் மாடு இருக்கின்றது என்று பார்த்து, கறவை மாடு வைத்திருப்பவர்களுக்கு, பெரிய மாடாக இருந்தால் எவ்வளவு கொடுப்பது, சின்னக் கன்றுக் குட்டியாக இருந்தால் எவ்வளவு கொடுப்பது என்ற அளவிலே ஏற்பாடுகள் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன.

அடுத்தபடியாக, கடலைப் பிண்ணுக்கு பற்றி அங்கத்தினர்கள் எல்லாம் சொன்னார்கள். நான் சொல்வது, நமக்கு வேண்டிய அளவுக்கு கடலை இருக்கின்றது. நமக்குத் தேவையான அளவுக்கு, கடலை விளையின்றது. ஆனால் அந்தக் கடலை நமக்குப் பயன்படவில்லை. அதற்குக் காரணம் உங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். எந்த ரோடிலே போய் நின்று பார்த்தாலும், இப்போது கடலை லாரிதான் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அந்த லாரியைத் தடுக்கின்ற உரிமை நமக்கு இல்லை. கடலை பல இடங்களுக்குப் போகின்றது. வெளி மாநிலங்களுக்குக் கடலை அதிகமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. கடலை 6 லட்சம் டன் உற்பத்தி ஆகின்றது. அதிலே 2½ லட்சம் டன் எண்ணெயை நாம் இங்கு உற்பத்தி பண்ணுகின்றோம் என்றாலும்கூட, அது நமக்குப் போதவில்லை. இதில் கிட்டத்தட்ட வனஸ்பதிக்கு மட்டும் இப்போது 12 ஆயிரம் டன் எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுகின்றார்கள். மற்றது அக்தனையும் வெளி மாநிலங்களுக்குப் போய்விடுகின்றது. அதை எப்படி, யார் கட்டுப்படுத்துவது என்பது தெரியவில்லை. அதை கட்டுப்படுத்தியாக வேண்டும். அதைக் கட்டுப்படுத்தி எங்களுக்குத் தேவையுள்ளது போக மற்றதைக் கொடுக்கின்றோம் என்ற அளவிலே மத்திய சர்க்காருக்கு எழுதியிருக்கின்றோம். எங்களுக்கு கட்டுப்படுத்த அதிகாரம் கொடுங்கள், எங்களுக்குத் தேவையுள்ளதை மட்டும் வாங்கி வைத்துக் கொள்கின்றோம் என்று சொல்லியிருக்கிறோம். அந்த அளவிற்கு கடலை எண்ணெய் விலையைக் குறைப்பதற்காகச் செய்திருக்கின்றோம். இந்த

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

விஷயத்தில் அங்கத்தினர்கள் அறிய வேண்டும். டெல்லியிலே கடலை எண்ணெய் என்ன விலை விற்கின்றது? மத்திய சர்க்கார் மந்திரியும் சொல்லுகின்றார். சர்க்காருடைய சர்க்கரைக் கொள்கை தோல்வி என்று மத்திய மந்திரியே ஒப்புக் கொள்கின்றார்கள். பம்பாயிலே ரூ. 4 சொச்சம், மற்ற இடங்களில் ரூ. 4 சொச்சம் இப்படி விற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. அந்த அளவிற்கு அவர்கள் எல்லாமே சொல்லிக்கொண்டு வருகின்றார்கள். எண்ணெய், மற்றப் பொருள்களெல்லாம் மற்ற மாநிலங்களில் என்ன விலை விற்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும். உள்ளபடியே நான் சொல்கின்றேன். நம்முடைய மேலவையிலே எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் மற்றவர்களும் இதயத்தோடு, மனிதாபிமானத்தோடு பேசியிருக்கின்றார்கள். மற்றவர்கள் எல்லாம் நாக்கிலே நரம்பில்லாமல் பேசியிருக்கின்றார்கள். ஏதோ தமிழ்நாட்டிலேதான் இத்தனையும் இருக்கின்றது என்று நினைக்கின்றார்கள். அதற்கு யார் காரணம் என்று அவர்களே ஒத்துக்கொண்டார்கள். அது பத்திரிகையிலும் வருகின்ற செய்தியாகியிருக்கின்றது. பாராளுமன்றத்திலே பேசியிருக்கின்றார்கள். ராஜ்ய சபையிலே பேசியிருக்கின்றார்கள். அங்கு அங்கத்தினர்கள் பேசி அதற்கு மந்திரியும் பதில் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அந்த ரிஸ்க்கையும் அவர்கள் ஒத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அப்படியிருந்தும் வீண் பழி எங்களுக்கு. எனக்குப் பெயர்தான் உணவு மந்திரி. எனக்கும் கீழே ஒரு செயலாளர் இருக்கின்றார். அவருக்கும் கீழே கமிஷனர் இருக்கின்றார். எனக்கு வேறு பெயர் வைக்க வேண்டுமே தவிர, மந்திரி என்கின்ற பெயர் அவ்வளவு நல்லது அல்ல என்றுதான் நான் சொல்லுகின்றேன். உணவு மந்திரி என்றால், அவருக்கு மேலே ஒரு உணவு மந்திரி, கல்வி மந்திரி என்றால் அவருக்கு மேலே ஒரு கல்வி மந்திரி போல் இருக்கிறார்கள் அவர்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால் மாமியார் மருமகள் நிலைமை போன்று இருக்கின்றது. இங்கு விளைகின்ற கடலையை நாம் சரியாக வைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. நமக்கு வேண்டிய எண்ணெயை நாம் தயார் பண்ண முடியவில்லை. நாம் கட்டுப்படுத்துவதற்காகக் கேட்டால், அதற்கு வேறு பல காரணங்களையெல்லாம் சொல்லுகின்றார்கள். நம்முடைய செயலர் அவர்களும் அவர்களுக்கு எழுதி அனுப்பியிருக்கின்றார்கள். செய்தி போயிருக்கின்றது. அதற்கு நல்ல பதில் கிடைக்கும்

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

என்று நினைக்கின்றேன். அப்படி வந்துவிட்டால், கடலை எண்ணெய் மற்றவைகள் எல்லாம் நமக்குச் சரியான முறையிலே கிடைக்கும். கடலைப் பிண்ணுக்கு பற்றிச் சொன்னார்கள். மாட்டுத் தீவனத்திற்கு மட்டுமல்ல, வயலுக்குப் போடுவது தஞ்சை மாவட்டத்திலே பிண்ணுக்குதான். அந்தப் பிண்ணுக்கு தான் நாங்கள் எல்லாம் போடுவது. அது அங்கே கிடைக்கவில்லை. மற்ற ரசாயன உரங்களை வாங்கிப்போட வசதியற்றவர்களாக சில விவசாயிகள் இருக்கின்றார்கள் என்றாலும், அங்கு கடலைப் பிண்ணுக்கு கிடைக்கின்ற ஒரு நல்ல நிலைமையை உண்டாக்க அங்கே நிலக் கடலையைக் கொண்டு போத வேண்டுமென்று நான் கேட்டிருக்கின்றேன்.

மற்றபடி, சிறு தானியங்கள்—சோளம், கம்பு, கேழ்வரகு இவைகளை கிட்டத்தட்ட 15 லட்சம் டன் நமது மாநிலத்திலே உற்பத்தி பண்ணுகின்றோம். நமக்குக் கிட்டத்தட்ட 18 லட்சம் டன் தேவை இருக்கின்றது. அதிலே மக்காச்சோளம் கொஞ்சம் விளைகின்றது. மக்காச்சோளத்தை நமது தமிழ்நாட்டைப் போறுத்தவரைக்கும், யாரும் சாப்பிடுவதில்லை. அதனால் வெளி மாநிலங்களுக்கு அனுப்ப வேண்டியிருக்கின்றது. தமிழ்நாட்டிலே அதைச் சாப்பிடாமல் கட்டுப்படுத்த நமக்குக் கொஞ்சம் வழி இருக்கின்றது. அதைக் கட்டுப்படுத்தினால், கொஞ்சம் விலை இறங்குகின்றது. அதை வெளியிலே அனுப்புவதாக யோசித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். தனியாருக்கு பெர்மிட் கொடுக்கக் கூடாது என்ற முறையிலே நாங்கள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

THIRU A. R. DAMODARAN : The Civil Supplies Corporation can purchase maize and use it as a substitute for cattle feed.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி : யோசனையில் இருக்கின்றது. அதற்காக அக்ரிகல்சர் டிப்பார்ட்மென்டைக் கேட்டிருக்கின்றோம். நாங்கள் வாங்கி வைத்திருக்கின்றோம். அவர்கள் வாங்க வேண்டும். எந்தெந்த இடத்திற்கு, பாக்டரி களுக்குத் தேவை என்று தெரிந்துகொண்டு கொடுக்கலாம். அதற்கு ஏற்ப நாம் ஸ்டாக் பண்ணலாம் என்ற யோசனை இருக்கின்றது. ஆகவே அது கொஞ்சம் யோசனையில்

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

இருக்கின்றது. நம்முடைய குஜராத் மாநிலத்திலிருந்து வந்தவர் அங்கே கொஞ்சம் பஞ்சம் வந்துவிட்டது என்று—நான் டெல்லியில் உணவுப் பிரச்சனையைப் பற்றி, உங்களுக்குப் பிடிக்காத கொள்கையைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தபோது—சொன்னார்கள். அப்படி குஜராத் பற்றிப் பேசும்போது, அவர்களுக்கு 5 ஆயிரம் டன் கொடுப்பதாக சம்மதித்து வந்தேன். அந்த 5 ஆயிரம், 10 ஆயிரம் டன் அவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றதாக இந்த 'பாலிஸி நோட்'ல் சொல்லியிருக்கின்றேன். இதனால் விவசாயத்திற்குக் கொஞ்சம் பணம் கிடைக்கின்ற அளவுக்குச் சமாளித்து வந்திருக்கின்றோம்.

மிளகாய், மஞ்சள், எலக்காய் போன்ற பொருள்கள் எல்லாம் நமக்கு சீசனல் பிலினஸ். கிரைத் தண்டு விலை ஏன் ஏறிவிட்டது, அவரைக்காய் விலை ஏன் ஏறிவிட்டது, வெண்டைக்காய் விலை ஏன் ஏறிவிட்டது என்று சொல்லுகின்றார்கள். ஏனென்று உங்களுக்குத் தெரியும். சீசனிலே தஞ்சை மாவட்டத்திலே, மற்றப் பகுதிகளிலே பார்த்தோமானால், கிராமத்திலே இருப்பவர்களைப் பார்ப்போமானால், அவர்கள் ஒரு வருடத்திற்கு வேண்டியதை வாங்கி வைத்துக்கொள்வார்கள். அது ஒரு சீசனிலேதான் கிடைக்கும். குடை மிளகாய் என்றும் பச்சை மிளகாய் என்றும் வாங்கி, அதை மோரிலே போட்டு வைத்துக்கொள்வார்கள். அதேபோல் எந்தப் பொருளாக இருந்தாலும், அதற்கு என்று ஒரு சீசன் இருக்கின்றது. கத்திரிக்காய் கிடைக்கின்ற சீசனிலே ஒரு கூடை விலை என்ன என்றுதான் கேட்பார்கள். அப்படிப்பட்ட காலம் சீசன். 3 மாதம் கழித்தால் கிலோ என்ன விலை என்றுதான் கேட்பார்கள். அதற்குப் பிறகு கத்திரிக்காய் முந்திரிப் பருப்பு விலை விற்கும். இப்படித்தான் சீசனைப் பொறுத்து, விலை ஏறும், இறங்கும். சீசனில் திடீரென்று மிளகாய் விலை ஒரு கிலோ 5 ரூபாய்க்கு விற்கும். அடுத்த வருடம் மிளகாய் போட வேண்டும் என்று ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். எங்கு பார்த்தாலும் மிளகாய், மிளகாய் என்று ஆகிவிடும். உடனே விலை ஒரு கிலோ ரூ. 2 என்று ஆகிவிடும். வியாபாரிகள் விவகாரங்கள் எல்லாம் நமக்குத் தெரியும். ஒஹோ, இந்த வருடம் விலை படுத்துவிட்டது என்று சொல்லிக்கொண்டு அடுத்த வருடம் மஞ்சள் போடுவார்கள். அந்த வருடம் மஞ்சள் உற்பத்தி அதிகமாகப் போய்விடும். அப்படி

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

சீசனிலே மஞ்சள் வரும்போது, மஞ்சள் விலை குறைந்துவிடும். இதிலே ஒரு கட்டுப்பாடு இல்லாத காரணத்தால் ஒரு வருடம் உற்பத்தி அதிகமாகப் பண்ணலாம், விலை குறைந்துவிடும்; உற்பத்தி குறைவாக இருந்தால், சீதோஷ்ண நிலை காரணமாக, மற்ற நிலைமைகள் காரணமாக உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டால் விலை, ஏறுவதான ஒரு நிலைமை இருக்கின்றது. இதில் சர்க்கார் எப்படி முயற்சி எடுக்க முடியும்? இவ்வளவு ஏக்கரிலே இன்னது போட வேண்டும் என்று வரையறுக்கும் அதிகாரம் சர்க்காருக்கு இருக்க வேண்டும். அது வந்துவிட்டால், இதை நாம் சமாளிக்கலாமே தவிர, வேறு வழியில் சர்க்காருக்கு முடியாது என்பதை நான் இந்த நேரத்திலே சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன்.

அடுத்து, பருப்பு பொறுத்துச் சொன்னார்கள். நம் மாநிலத்தில் ஒரு லட்சம் டன்தான் உற்பத்தியாகின்றது. 4 லட்சம் டன் நமக்கு வேண்டியிருக்கின்றது. இது உத்தரப்பிரதேசம், மகாராஷ்டிரா, மத்தியபிரதேசம் ஆகிய இடங்களிலிருந்து வர வேண்டியிருக்கின்றது. இதிலே துவரை 65 டன், உளுந்து, உளுத்தப்பருப்பு 50 ஆயிரம் டன், கடலைப் பருப்பு 2 லட்சம் டன் வருகிறது. இவையெல்லாம் நம் நாட்டில் விளைகின்ற பொருள்கள் அல்ல. கடலைப் பருப்பு தவிர, மற்ற எல்லாமே 1 லட்சம் டன்தான் இங்கே விளைகின்றது. அந்த அளவுக்குத் தான் நம்முடைய பூமியின் தரமிருக்கின்றது. உளுந்து பயிரிடவோ, துவரை பயிரிடவோ நமது நிலத்தில் ஒரு ஏரியா கிடைக்கவில்லை. நாம் அதற்காக முயற்சித்து விஸ்தரித்தாலும் கூட, அந்த அளவுக்கு உற்பத்தியை நாம் செய்ய முடியும் என்று சொல்வதற்கில்லை. அவைகளை வெளி மாநிலத்திலிருந்து கொண்டு வர வேண்டியிருப்பதனால், இப்போது நம்முடைய சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷன் இவைகளை மக்களுக்கு விநியோகம் செய்கின்ற ஒரு பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றது. அதற்காகக் கொஞ்சம் அசீர்வாதத்தை உங்களிடம் கேட்கலாம் என்றாலும் கூட பயமாக இருக்கின்றது. நீங்கள் ஜாக்கிரதை, ஜாக்கிரதை, பார்த்து வாங்குங்கள் என்று சொல்வீர்கள். இப்போது துவரம் பருப்பு 542 டன் வாங்கியிருக்கின்றார்கள், உளுந்து 1,500 டன் வாங்கியிருக்கின்றார்கள், உளுத்தம் பருப்பு 503 டன் வாங்கியிருக்கின்றார்கள், கடலைப் பருப்பு 20 டன் வாங்கி வந்து, இப்போது சென்னையிலே விற்பார்களானால் ரூ. 2.80 பைசா

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

8-10
பிற
பகல்

அல்லது 3 ரூபாய் வரையில் விற்கிறார்கள். துவரம் பருப்பு ரூ. 2.30-க்கு விற்கிறோம். ஆனால் கமிஷனர் அந்த அளவுக்கு ஓடவில்லையென்று சொல்லுகிறார். ஜாஸ்தி வாங்கமாட்டேன் என்கிறார்களாம். உளுத்தம் பருப்பு ரூ. 3.20, கடலைப் பருப்பு ரூ. 1.75, பச்சைப் பயறு ரூ. 2.05. இந்த விலைக்கு விற்கிறோம். ஆனால் இந்தப் பொருள்களை வாங்க ஆட்கள் வரவில்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். காரணம் ஆங்காங்கே ஐனங்கள் தனியாக வியாபாரிகளிடமிருந்து கடனுக்கு வாங்கிக்கொண்டிருப்பதால், அவர்களிடமே போய்த் திரும்ப வாங்குகிறபடியால், அந்த வியாபாரிகள் அவாவர்கள் இஷ்டம்போல் விலையை ஏற்றுகிறார்கள். இருந்தாலும் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம். நம்முடைய திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களும், நாயுடு அவர்களும் அவர்கள் ஊரில் கடையை வைக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதில் ஒன்றும் தப்பு இல்லை. நகரத்தில் உள்ளவர்களுக்கே கொடுத்துக்கொண்டு, கிராமங்களில் உள்ளவர் அருளுக்கு இல்லையென்று சொன்னால், என்ன செய்வார்கள் என்று கேட்டார்கள். இப்போதுதான் ஆரம்பித்திருக்கிறோம். கூடிய விரைவில் மிக விரைவாகச் செய்யவிருக்கிறோம். கிராமங்களுக்கு சினி கொடுக்கும் பொறுப்பு வந்தாய்விட்டது. மண்ணெண்ணெய் கொடுக்க பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். கொள்முதன் செய்து கிராமங்களுக்குக் கொடுக்க முடியும். சர்க்கரையைப் பற்றி பலமுறை மன்றத்தில் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆகவே அதிக விளக்கம் தேவையில்லை. உற்பத்தி மாதம் 25 ஆயிரம் டன். இதை அவர்கள் வாங்கிக்கொண்டு நமக்கு இப்போது 9,600 டன் தான் கொடுக்கிறார்கள். இதில் பற்றாக்குறை ஏற்படுகிறது. ஒரு ஆளுக்கு ஒரு கிலோ என்ற கணக்குப் போட்டால், எட்டாயிரத்து சொச்சம் டன் வருகிறது. 90 ஆயிரம் கார்டுகளுக்குச் கணக்குச் சொல்லுகிறேன். ஒரு கிலோ வீதம் போட்டால் 8,000 சொச்சம் டன் வருகிறது. மற்ற ஆயிரம் டன்னை வைத்துக்கொண்டு இந்த 6 கிலோ கார்டுகளுக்கு போடுகிற நிலைமை இருக்கிறது. மற்றபடி வெள்ளை மார்க்கெட், கறுப்பு மார்க்கெட் என்று சொல்லுகிறார்கள், அதிக விலை கொடுத்து வாங்குபவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படி டீக் கடைக்காரர்கள், காபி கடை வைத்திருப்பவர்கள், ஹோட்டல்காரர்கள்தான் வாங்குகிறார்கள். அந்த நிலைமையில்லாது பண்ண வேண்டுமென்றால், ஒரு 15 ஆயிரம் டன் கொடுத்தால் போதும். அந்த நிலைமையை நாம்

[திரு. மண்ணை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

கட்டுப்படுத்த முடியும். யார் யார் கிராமங்களில் அதிக விலை கொடுத்து வாங்குகிறார்களோ, அவர்களுக்கு இந்த விலையில் சீனியைக் கொடுத்தால் அவர்கள் அதிக விலை கொடுத்து வாங்க மாட்டார்கள். அதற்காக 15 ஆயிரம் டன் கொடுத்துவிடுங்கள் என்று கேட்கிறோம். 25 ஆயிரம் டன் உற்பத்தி செய்து மத்திய சர்க்காரிடம் கொடுத்துவிட்டு, 15 ஆயிரம் டன் கொடுங்கள் என்று கெஞ்சுகிறோம். கிடைக்கவில்லை அவ்வளவு தான் சொல்ல முடியும். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் ஆரம்பிக்கும்போது, ஜாடையாகச் சொன்னார்கள். நாயுடு அவர்கள் கொஞ்சம் காதில் வாங்க வேண்டும். 25 ஆயிரம் டன் கொடுத்துவிட்டு 15 ஆயிரம் டன் கொடுங்கள் என்று கேட்கிறோம். 9 ஆயிரம் டன் கொடுக்கிறார்கள். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் மத்திய சர்க்கார் காரணம் என்று சொன்னார்கள். இருந்தாலும், மாநில சர்க்கார் தான் பொறுப்பு. எப்படியாவது நம்மை ஒரு அடி அடிக்காமல் இருக்க முடியாது. உள்ளபடியே சொல்லுகிறேன். எந்த அளவுக்கு நியாயம் இருக்கிறது? எதிர்காலத்தில் நம் முடைய சந்ததியினரெல்லாம் ரொம்பக் கஷ்டப்படப் போகிறார்கள். விரோதிக்கு விரோதி நண்பன் என்ற முறையில், உண்மையைப் பேசுவதில் தப்பு இல்லை. சீனியைப் பொறுத்த வரையில், நமக்கு 15 ஆயிரம் டன் கொடுத்தால் ஓரளவுக்கு நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியும். சீனிக் கார்டு பற்றி உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் சொன்னார்கள். முன்பும் சொல்லியிருக்கிறேன். பல இடங்களில் இதைக் கண்டுபிடிக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன். மேலேயிருந்து கலெக்டருக்கு உத்தரவு போயிருக்கிறது, மறுபடியும் 'வெரிபை' பண்ணச் சொல்லி. எங்கெங்கு கார்டு இருக்கிறதோ அங்கே 'வெரிபை' பண்ணி சரிபண்ணிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம். மண்ணெண்ணெயைப் பொறுத்த வரையில்....

திரு. கே. ராஜாராம் : ஒரு சிறு விளக்கம் தா வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் பேசும்போது கேரளா பார்டரில் அவர்கள் இருக்கும்போதே, அவர்களுக்கு எதிராகவே ஒரு லாரி சரக்கோடு கேரள எல்லைக்குள் போனதாகச் சொன்னார்கள். அதன் பேரில் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள்? லாரியைப் பிடித்தார்களா? லாரியை அனுமதித்தவர்களின் பேரில் நடவடிக்கை எடுக்கப்

1973 மார்ச் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

பட்டிருக்கிறதா? லாரி நம்பரைக் குறித்து கேரளா அரசாங்கத் திற்குப் புகார் செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்ற விவரத்தைச் சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் இனியாவது இதுமாதிரி நடக்கா மலிருக்க உஷாராக இருக்கவேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி: தலைவர் அவர்களே, அந்த லாரி கேரளா லாரி. இடத்தின் பெயர் மீனாக்கிபுரம் ரெயில்வே ஸ்டேஷன். செளக்கு இங்கே இருக்கிறது. இது ரோடு. இந்தத் தெரு நம் தெரு. அந்தப் பக்கம் லாரி நிற்கிறது. நான் போய்விட்டேன். லாரி மூவாகிறது. இங்கிருந்து ஹெட் லோடு மூலம் ஏற்றிவிட்டார்கள். முதலில் ஒரு லாரியைப் பிடித்திருக்கிறார்கள். அகைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது. நம் அதிகாரிகளைக் கூப்பிட்டுத் திட்டிவிட்டு நடவடிக்கை எடுக்கச் சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கிறேன். ம.வ.ப.டி.யும் நடக்காமலிருக்க விகரசாக நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கிறோம்.

மண்ணெண்ணையைப் பொறுத்த வரையில், நம்முடைய மாநிலத்தில் தட்டுப்பாடு இல்லாமல் கிடைக்கும் அளவுக்கு எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்திருக்கிறோம். இப்போது ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் கூட்டுறவுத் துறையின் மூலம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறோம். அதற்கு முன்னாலே யார் யார் சின்ன ஏஜண்டுகளாக இருக்கிறார்களோ அவர்களைக் கொடுக்கச் சொல்லியிருக்கிறோம். காட்டு இல்லாத காரணமாக அப்போது கொஞ்சம் தாமதம் ஏற்பட்டது. அதற்கு காட்டு கொடுத்து இரண்டு நாளைக்குள் கிடைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்கிறோம். இப்போது கொஞ்சம் கஷ்டம். இந்தியன் ஆயில் கம்பெனியில் மொத்தம் கொடுக்க வேண்டிய ஸ்டாக்கிலிருந்து 10 சதவிகிதம் குறைத்துத் தந்திருக்கிறார்கள். அதை வைத்துக் கொண்டு பயங்கர தட்டுப்பாடு இல்லாத அளவுக்கு நிரலாகக் கொடுக்க முடியும். வந்ததற்குக் காரணம் சொல்லுகிறேன். கூட்டுறவுத் துறையில் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் ஏற்பாடு பண்ணியதால், கூடிய விரைவில் கள்ள மார்க்கெட் வியாபாரிகள் அதிக லாபம் அடிக்க முடியாமல் தப்பித்திருக்கிறது. தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் குறையிருக்காது என்று கருதுகிறேன். இருந்தால் திரு. சுவாமிநாதன் சொல்லியிருப்பார். கூட்டுறவுத் துறை நல்ல முறையில் செயல்படுகிறது. அதே உத்தரவை ராமநாதபுரம்

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

[1973 மார்ச் 27]

மாவட்டத்திற்குப் போட்டிருக்கிறோம். மதுரை மாவட்டத்திற்கும் போட்டிருக்கிறோம். சிவில் சப்ளைஸ் கமிஷனர் நடவடிக்கை எடுத்து, நேரில் செல்கிறார்கள். ஒரு இடத்தில் ஒரு பஞ்சாயத்தில் 5 'ஹாம்லட்' இருக்கிறது. 4, 5 மைல் அங்கே போகாமல் இருந்து விடுகிறார்கள். இதற்காக நாங்கள் ஒரு யோசனை சொல்லி யிருக்கிறோம். அதற்காக ஒரு ஸ்பெஷல் அப்பாயிண்டுமெண்டு பண்ணி அவரை ஒரு இடத்தைச் சொல்லி, அங்கே போகச் சொல்லுகிறார்கள்.

* THIRU A. R. DAMODARAN: Sir, since the Hon. Minister's reply may give a wrong impression to the people of Tamil Nadu I would like to inform him that there is going to be a very serious shortage of kerosene within two days' time, because kerosene production is being diverted to high-speed diesel oil and Aviation turbine fuel and all the three Companies have cut down the quota for the month of March. Let him not convey the impression that the business men and black markets are responsible for the shortage. He should go into the overall supply position of the oil companies from which he will find that there has been more than a 20 per cent cut in the month of March.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி: அவர்களை யெல்லாம் கூப்பிட்டு கமிஷனர் ஒரு நாள் மீட்டிங்கே நடத்தி யிருக்கிறார். அதிகாரங்கள் ஏகதேசமாக நம்மிடம் இருந்தால், எதையும் செய்ய முடியும். எங்களுக்கும் மேலேயிருக்கிற காரணத்தால், சிலவற்றையெல்லாம் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலையிருக்கிறது. அதற்கான நடவடிக்கையை நேற்று கமிஷனர் எடுப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகவே எங்கு குறைபாடுகள் இருந்தாலும், தயவுசெய்து சட்ட சபைக்குப் போய்ப் பேசுவது என்ற வாய்ப்பைப் பார்க்காமல், நேரடியாகக் குறைபாட்டைப் பற்றி எழுதியனுப்பினால், உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து நீவர்த்தி செய்யும் அளவுக்கு நம்முடைய இலாகா செயல்பட்டு வருகிறது. சீனியாக இருந்தாலும், அரிசியாக இருந்தாலும், உரமாக இருந்தாலும், மண்ணெண்ணெயாக இருந்தாலும், தயவுசெய்து நீங்கள் அதைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். குறையட்டும், குறையட்டும், பஞ்சம் வரட்டும் என்று பார்த்துக் கொண்டு இருந்துவிட்டுச் சொல்லுவதைவிட

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

இந்த விஷயத்தைப் பொறுத்தமட்டில், எங்களுக்கு உண்மை நிலைமைகளைச் சொல்வதோடு இப்படித் தவறான சில காரியங்கள் செய்பவர்களைக் கண்டுபிடிக்க, சமூக விரோதிகளைக் கண்டுபிடிக்க நீங்கள் எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கரும்பு விலை நிர்ணயம் பற்றிப் பேசியவர் சென்றுவிட்டார். அதற்கு விவசாய அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லுவார்கள் என்று கருதுகிறேன். உறுப்பினர்கள் திருவாளர்கள் சுவாமி நாதனும், தாமோதரனும் சோசியலிசத்தைக் கட்டாயப் படுத்துகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அதற்காகக் கட்டாயப் படுத்த மாட்டோம். இதிலும் கொள்கைதான் இருக்கிறது. ஆண்டவனைப்பற்றிச் சொல்லுவதும் கொள்கை தான். அரசியலைப் பற்றிச் சொல்லுவதும் கொள்கை தான். காந்தியின் பெயரைச் சொல்லுவதும் அண்ணாவின் பெயரைச் சொல்லுவதும் ஒரு கொள்கை தான். இப்படி ஒவ்வொரு இடத்தில் ஒரு பெயரைப் பயன்படுத்தலாம். சோசலிசத்தை வைத்து அந்தக் கட்சியை வளர்ப்பதும் மக்களைச் சுரண்டுவதுமான நிலைமை கிடையாது. எந்த அளவுக்கு மக்களுக்கு நன்மை செய்ய முடியுமோ அந்த அளவுக்குச் செய்வோம். கூடிய வரையில் முதலமைச்சர் அவர்கள் திட்டம் 90 பேருக்கு சாதகமாகத் தான் இருக்கும். 10 பேருக்கு இருக்காது. அவர்களுக்குள்ள கஷ்டத்தைச் சரிபண்ணினால்கூட சரியாகிவிடும். நாங்கள் சோஷலிசம் என்கிறதை வைத்துக் கொண்டு அதற்காக கஷ்டப்படுத்துவோம் என்று நீங்கள் 8-20 தயவுசெய்து எண்ண வேண்டாம். எந்தெந்த அளவுக்கு பிற மக்களுடைய நன்மையைப் பாதிக்காத அளவுக்கு, எந்தெந்த முறையிலே திட்டங்களை யெல்லாம் கொண்டுவர வேண்டும், கொள்முதல் பற்றிய நிலைமைகளையெல்லாம் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதிலே நாங்களெல்லாம் அக்கறை கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே தனிப்பட்ட வியாபாரிகள் இதுவரையிலே மக்களுக்கு என்ன நன்மை செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை தயவுசெய்து கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டும். நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களும் வியாபாரி அல்ல. திரு. தாமோதரன் அவர்களும் வியாபாரி அல்ல. நானும் வியாபாரி அல்ல. அவர்களும் பெரிய மிராசதார் அல்ல. நானும் பெரிய மிராசதார் அல்ல. நமக்குள் ஏதோ தனிப்பட்ட நிலைமைகளுக்காகவோ, கொள்கை

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

களுக்காகவோ விரோதங்கள் இருந்தாலும்கூட, மக்களைப் பொறுத்த வரையிலே, ஒரு திட்டம் என்று வரும்போது, தனிப்பட்டவர்கள் மக்களை எப்படி எப்படி ஏமாற்றுகிறார்கள் என்பதற்கு நிறைய உதாரணங்கள் இருக்கின்றன. துவரம் பருப்பிலேகூட கலப்படம் செய்து விற்கிறார்கள். மலிதன் சாப்பிட்டால் நோய் வருகிற அளவுக்கு விஷம் கலந்து விற்கிற அளவிலேகூட செய்கிறார்கள் தனிப்பட்ட வியாபாரிகள். இதிலேயிருந்து மக்களைத் தப்புவிக்க, சர்க்கார் எடுக்கும் முடிவு, மக்களுக்காக ஏற்றுக்கொள்ளும் முடிவு வருமானால், நீங்களெல்லாம் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்று பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நமது தலைவர் அவர்கள் என்னை மன்னிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நீண்டநேரம் அவர்கள் பொறுத்திருந்தார்கள். இந்த முக்கியமான உணவுப் பிரச்சினைபற்றி நான் பேசுகின்ற வாய்ப்புக் கொடுத்தமைக்கு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். மீண்டும் உங்களுக்கெல்லாம் நன்றி கூறிக்கொண்டு நான் என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு சட்டமன்றத் தலைவர்: இத்துடன் இன்றைய அலுவல்கள் முடிவுற்றன. மன்றம் மீண்டும் நாளை மாலை 4 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர் சட்டமன்றம் ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

6. மன்றத்தின் முன்வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்

A Statutory Rules and order—Nil.

B. Reports, Notifications and Other Papers.

* 110. Policy Note on Agriculture 1973-74. (Tamil).

111. Policy Note on Dairy Development Department 1973-74. (English and Tamil).

112. Commercial Budget for 1973-74, relating to Dairy Development Department.

1973 மார்ச் 27]

இணைப்பு—I.

[183 ஆம் பக்கத்தில் 281 ஆம் எண்ணுள்ள உடுக்குறியிடப்பட்ட வினாவின் விடையைக் காண்க.]

கும்பகோணம் அரசு மருத்துவமனையில், உதவி மருத்துவர் திரு. திருநாவுக்கரசு 5—1—1973 அன்று கடமை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தார். திரு. இ. எஸ். ராஜகோபால் என்ற வட்ட காவல் ஆய்வாளர் மாலை ஆறு மணி அளவில் கும்பகோணம் மருத்துவ மனைக்கு வந்து மருத்துவர் திரு. திருநாவுக்கரசிடம் தான் கொண்டுவந்த டி.ரெடிசால் என்னும் ஊசி மருந்தை ஊசி மூலம் தனக்கு போடும்படி கேட்டார்.

மாலை ஆறு மணிக்கு மருத்துவர் திரு. திருநாவுக்கரசு, டி. ரெடிசால் என்னும் மருந்தில் ஒரு சி.சி. அளவு திரு. இ. எஸ். இராஜகோபால் அவர்களுக்கு ஊசி மூலம் செலுத்தினர்.

ஆனால் மாலை 6.20 மணியளவில் ஊசி போட்டதின் எதிர் விளைவு உண்டாகி அதனை நிவர்த்திக்க அனைத்து முயற்சிகள் செய்தும் மாலை 6.40 மணிக்கு அவர் இறந்துவிட்டார்.

இணைப்பு—II.

[242 ஆம் பக்கத்தில் இனம் 5-க்கான அடிக்குறிப்பைக் காண்க.]

கொள்கை பற்றிய விளக்கக் குறிப்பு.

1. கொள்முதல்.

1972 ஆம் ஆண்டில் வணிகர்களிடம் “லெவி” (விதிப்புக் கொள்முதல்) முறையில் நெல், அரிசி கொள்முதல் செய்யும் திட்டம், தஞ்சாவூர், வட ஆர்க்காடு, தென் ஆர்க்காடு, செங்கற்பட்டு ஆகிய நான்கு உபரி மாவட்டங்களில் தொடர்ந்து செயல்படுத்தப் பட்டது. தொடக்கத்தில் 25 சத வீதமாக இருந்த “லெவி” வீதம் வட ஆர்க்காடு, செங்கற்பட்டு மாவட்டங்களைப் பொறுத்தமட்டில்,

[1973 மார்ச் 27]

1972 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 12-ம் நாள் முதல் 15 சதவீதமாகக் குறைக்கப்பட்டது. 1972 ஆம் ஆண்டு ஜூலை திங்கள் 20-ம் நாளிலிருந்து வட ஆர்க்காடு, தென் ஆர்க்காடு, செங்கற்பட்டு மாவட்டங்களிலும், 1972 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 14-ம் நாளிலிருந்து தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலும் “லெவி” முறை தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. 1972 ஆம் ஆண்டில் 1.10 லட்சம் டன் அரிசி கொள்முதல் செய்யப்படவேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருக்க, 1972 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் 31-ம் நாள் வரையில் 1.09 லட்சம் டன் அரிசி கொள்முதல் செய்யப் பட்டிருந்தது.

லெவி முறையில் கொள்முதல் செய்ததைத் தவிர, முடையிருப்புகளை மேலும் பெருக்குவதற்காக 1972 சம்பாப் பருவத்தில் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் 57 கிலோ கிராம் கொண்ட நெல் மூட்டை ஒன்றுக்கு ரூ. 30-லிருந்து ரூ. 32 வரையுள்ள விலையில் வெளிச்சந்தையில் 33,230 டன் அரிசி கொள்முதல் செய்யப் பட்டது. விற்பனை செய்யத்தக்க உபரிக் குறுவை நெல்லை தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலிருந்து வெளி மாவட்டங்களுக்கு அனுப்புவதற்கு வசதி செய்யும் பொருட்டு, அந்த மாவட்டத்தில் செயலிலிருந்த லெவி முறையும் போக்குவரத்துக் கட்டுப்பாடுகளும் 1972 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 14-ம் நாளிலிருந்து நீக்கப் பட்டன. அதே நேரத்தில், விலைகள் சரிவதைத் தடுக்கும் பொருட்டு, நெல் உற்பத்தியாளர்கள் விற்பனை செய்த குறுவை நெல்லை அரசு அறிவித்த விலைகளில் அரசும், இந்திய உணவுக் கழகமும் கொள்முதல் நிலையங்கள் மூலம் கொள்முதல் செய்ய அரசு ஏற்பாடு செய்தது. “லெவி” முறை மீண்டும் செயல்படுத்தப்பட்ட 1973 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி திங்கள் 18-ம் நாள் வரை 15,628 டன் கொள்முதல் செய்யப்பட்டது.

கொள்முதல் விலைகள்.

1971 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 15-ம் நாளிலிருந்து திருத்தி அமைக்கப்பட்ட கொள்முதல் விலைகள் 1972 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 13-ம் நாள் வரை நீடித்தன. 1972 ஆம் ஆண்டு

1973 மார்ச் 27]

அக்டோபர் திங்கள் 14-ம் நாளிலிருந்து கீழே குறிப்பிட்டுள்ளவாறு விலைகள் ஏறுமுகமாகத் திருத்தியமைக்கப்பட்டன :—

1971 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 15-ம் நாளிலிருந்து 1972 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 13-ஆம் நாள் வரை.	1972 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 14-ம் நாளிலிருந்து.
--	---

1. மிக நேர்த்தி	குவின்தால் ஒன்றுக்கு ரூ. 56 (புதிய வகைப் பாடு அறிமுகப்படுத்தப் பட்டது).
2. நேர்த்தி ரூ. 52.00 (குவின்தால் ஒன்றுக்கு).	ரூ. 54.00 (குவின்தால் ஒன்றுக்கு).
3. நடுத்தரம் ரூ. 49.00 (குவின்தால் ஒன்றுக்கு).	ரூ. 51.00 (குவின்தால் ஒன்றுக்கு).
4. மோட்டா ரகம் ரூ. 46.00 (குவின்தால் ஒன்றுக்கு).	ரூ. 47.00 (குவின்தால் ஒன்றுக்கு).

நடுத்தர ரகங்களுக்கு ஏறுமுகமாக விலைகளை மாற்றியமைத்ததன் விளைவாக, மிகுபயன் தரும் ரகங்களுக்குக் கூடுதலாகக் கொடுக்கப்பட்டு வந்த ரூ. 1, 1972 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 14-ம் நாளுக்குப் பிறகு நிறுத்தப்பட்டது.

அரிசிப் பங்கீடு.

வெளிச் சந்தையில் அரிசி கிடைப்பதையும், அதன் விலையையும், வளர்ச்சிப் பணிகளுக்கு நிதி வாயில்களைச் சேமித்து வைக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் கருத்திற்கொண்டு, “படி அரிசி”த் திட்டம் 1972 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி திங்கள் 1-ம் நாளில் கைவிடப்பட்டது. ஆயினும் மாத வருவாய் ரூ. 300-ம், அதற்குக் குறந்தம் பெறுகிற குடும்பத்தினர்க்காக, மலிவு விலைகளில் அரிசி வழங்கும் திட்டம் சென்னையிலும், கோயம்புத்தூரிலும் 1972 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி திங்கள் 1-ம் நாள் முதல் செயல்படுத்தப்பட்டது. அற நிறுவனங்கள், அரிசன நல மாணவ விடுதிகள், அரசு மருத்துவ மனைகள், பிச்சைக்காரர் மறுவாழ்வு இல்லங்கள் ஆகியவற்றுக்கும்

[1973 மார்ச் 27]

மலிவு விலைகளில் அரிசி கிடைக்க வகை செய்யப்பட்டது. கன்னியாகுமரி மாவட்ட எல்லைப் பகுதிகளில் முன்பு உள்ளூர் மொத்த வியாபாரிகளிடமிருந்து வாங்கிய இருப்புகளிலிருந்து செய்யப்பட்ட பங்கீட்டு முறையை (முறைப்படுத்தப்பட்டது) அரசே மேற்கொண்டது. இதனால் இந்தப் பகுதிக்கு வரும் நெல் வரவுகளை மேலும் செவ்வையாகக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு வழி ஏற்பட்டது. தென் ஆர்க்காடு, வட ஆர்க்காடு மாவட்டங்களில் வரலாறு காணாத வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் குறைந்த அளவில் அரிசி பங்கீடு செய்யப்பட்டது. இவ்வாண்டில் வெளிச்சந்தையில் அரிசி விலை பெருமளவுக்கு ஏறாததால், பற்றாக்குறைப் பகுதிகளில் மலிவு விலைகளில் அரிசி வழங்கவேண்டிய அவசியம் ஏழுவில்லை. தனியார் வாணிபம் நடைபெற வாய்ப்பளித்து, முடையிருப்பு வைத்துக் கொண்டு மிகக் குறைந்த அளவில் கட்டுப்பாடுகள் விதித்து, 1970 முதற்கொண்டு அரசு பின்பற்றி வரும் உணவுக் கொள்கை வெற்றி பெற்று வருகிறது என்பதற்கு இது ஒரு சான்றாகும். அரசு இருப்புகளிலிருந்து 1972 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் 31-ம் நாள் வரை வழங்கப்பட்ட அரிசி 57,740 டன்னாகும். இது தவிர வெளி அங்காடிகளில் பச்சரிசி விலைகள் மிக அதிகமாயிருந்ததால், இந்திய அரசு நமது மாநிலத்திற்கு ஒதுக்கிய 1,376 டன் நெல்லூர் பச்சரிசியும் 1,000 டன் (நேர்த்தியான) மத்தியப்பிரதேச பச்சரிசியும் இந்திய உணவுக் கழகத்திடமிருந்து வாங்கப்பட்டு மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.

அவ்வப்போது முடிவு செய்யப்பட்ட மலிவு விலைகளில் வழங்கிய அரிசியின் விலை விவரங்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன :—

(சில்லறை விற்பனை விலை—கிலோ கிராம் ஒன்றுக்கு.)

புழுங்கல் அரிசி	.. ரூ. 1.08	1972-ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 15-ம் நாள் வரை.
முதல் தரம்	ரூ. 1.10	1972-ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 16-ம் நாளிலிருந்து.
இரண்டாந்தரம்	.. ரூ. 1.02	1972-ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 15-ம் நாள் வரை.
	ரூ. 1.04	1972-ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 16-ம் நாளிலிருந்து.

1973 மார்ச் 27]

ச்சரிசி முதல் தரம் .. ரூ. 1.14

ரூ. 1.08

இரண்டாந்தரம் .. ரூ. 1.10

நெல்லூர் பச்சரிசி .. ரூ. 1.32

மத்தியப் பிரதேச பச்சரிசி. .. ரூ. 1.30

1971-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 26-ம் நாளிலிருந்து.

1972-ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 31-ம் நாள் வரை

1972-ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 1-ம் நாளிலிருந்து.

கள்ளக்கடத்தலைத் தடுக்கும் எதிர் நடவடிக்கைகள்.

இம் மாநிலம் தொடர்ந்து தனி மண்டலமாக இருந்து வருகிறது. இம் மாநிலத்திற்கு வெளியே நெல், அரிசி இவற்றை ஏற்றியனுப்புவதற்கு அனுமதிச் சீட்டுகள் தேவையாகும். கேரள மாநிலத்திற்கு அனுமதியின்றி தானியங்கள் ஏற்றியனுப்பப்படுவதாக புகார்கள் வந்தவண்ணம் உள்ளன. இவ்வாறு அனுப்பப் படுவதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு எல்லைப் பகுதிகளில் சோதனைச் சாவடிகளும், ரோந்துக் காவலர் பிரிவுகளும் பலப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. உபரி மாவட்டங்களில் “லெவி” முறை செயல்படுத்தப்படாமல், வேலை குறைந்துள்ள காலத்தில், மாவட்டங்களிலுள்ள பணியாளர்கள், எல்லைகளில் சோதனைப் பணியை வலுப்படுத்துவதற்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். எல்லைப் பகுதிகளில் சோதனையை மேலும் கடுமையாக்கும் நோக்கத்துடன், உள்ளூரில் கிடைக்கும் தானிய அளவைக் கருத்திற்கொண்டு எல்லைப் பகுதிகளில் உள்ள ஒவ்வொரு வணிகருக்கும் பங்கிட்டு அளவுகளை முடிவு செய்து, அதன்படி அந்தப் பகுதிக்குள் செல்லும் தானியங்களை முறைப்படுத்துமாறு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களுக்குக் கட்டளையிடப்பட்டது. எல்லைப் பகுதிகளுக்குள் எடுத்துச் செல்ல அனுமதிக்கப்படும் தானியங்கள் அந்தப் பகுதியில் அவற்றைப் பயன்படுத்துவோருக்கே அவை விற்பனை செய்யப்படுகின்றனவாவென்றும், நேர்மையற்ற வணிகர்களால் எல்லையைத் தாண்டி கள்ளத் தனமாக கடத்திக்கொண்டு போகப்படாமலும் பார்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டு, சர்க்கரைப் பங்கீட்டிற்காக வழங்கப்பட்ட குடும்ப அட்டைகளின் பேரில் அரிசிப் பங்கீட்டு முறை கொண்டுவரப் பட்டது. இந்த எல்லைப் பகுதிகளில் நெல், அரிசி போக்குவரத்தை

[1973 மார்ச் 27]

மிக விழிப்புடன் கண்காணித்து வரவும், இந்த மாநிலத்திற்கு வெளியே நெல், அரிசி ஆகியவற்றைக் கடத்திச் செல்வதற்காகக் கள்ளத்தனமாக இருப்பு கட்டி வைக்கப்படுவதைத் தடுத்து நிறுத்தும் வகையிலும் எல்லையோரத்தில் 5 மைல் சுற்றளவுக்குள் வருபவையும் ஏற்கெனவே போக்குவரத்துக் கட்டுப்பாடுகளின் கீழ் வருபவையுமான பகுதிகளைத் தவிர, கன்னியாகுமரி, கோயம்புத்தூர், திருநெல்வேலி, மதுரை மாவட்டங்களில் கட்டுப்பாட்டு விதிகளை மீறுவதற்கு ஏதுவாயுள்ள பகுதிகளுக்கு அடுத்துள்ள பகுதிகளும், தமிழ் நாடு 1970 ஆம் ஆண்டு நெல், அரிசி (போக்கு வாத்துக் கட்டுப்பாட்டு) ஆணையின்கீழ் அறிவிக்கப்பட்டன.

அடுத்து வரும் ஆண்டிற்கான கொள்கை

சென்னை மாநகரிலும், கோயம்புத்தூரிலும் மாத வருவாய் ரூ. 300-ம் அதற்குக் குறைந்தும் உள்ள குடும்பங்களுக்கு மலிவு விலைகளில் அரிசி தொடர்ந்து வழங்கப்படும். அதற்காகவும், முடையிருப்புக் கட்டும் பொருட்டும், உபரி பகுதிகளில் செய்யப்படும் கொள்முதல்கள் மீதும் உபரிப் பகுதிகளிலிருந்து வெளியே அனுப்பப்படும் தானியங்கள் மீதும் “லெவி” விதித்துக் கொள்முதல் செய்ய அரசு கருதியுள்ளது. முந்திய ஆண்டுகளில் “லெவி” செயல்படுத்தப்பட்டுவந்த தஞ்சாவூர், வட ஆர்க்காடு, தென் ஆர்க்காடு, செங்கற்பட்டு மாவட்டங்களைத் தவிர, இவ்வாண்டில் உபரி விளைச்சல் பெற்றுள்ள மாவட்டங்களாகிய திருநெல்வேலி, திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டங்களுக்கும் “லெவி” முறை நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது.

இதற்கு முன்பு லெவி முறை செயல்படுத்தப்பட்டு வந்த கன்னியாகுமரி மாவட்ட எல்லைப் பகுதிகளிலும், மதுரை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பெரியகுளம், உத்தம்பாளையம் வட்டங்களிலும், “லெவி” முறை தொடர்ந்து செயலில் இருக்கும். இது தவிர, “லெவி” முறை கோயம்புத்தூர் மாவட்டம் முழுவதற்கும் பொருந்தும். எல்லைப் பகுதிகளில் தானியம் வழங்கவும், இவ் வணிகத்தில் ஒழுங்கு முறையை நிலைநாட்டும் பொருட்டும் இந்தப் பகுதிகளில் கிடைக்கக்கூடிய தானிய இருப்புகளை வெளிப்படுத்துவதற்காகவுமே இந்த “லெவி” முறை கொண்டுவரப்பட்டது.

1973 மார்ச் 27]

2. கோதுமை

1972-ல் இந்திய அரசு 426,800 டன் கோதுமையை இம் மாநிலத்துக்கு ஒதுக்கியது. நவம்பர் வரையில் சராசரி திங்கள் ஒதுக்கீடு 35,000 டன்கை இருந்தது. 1972 டிசம்பரில் இது 25,000 டன்கைக் குறைக்கப்பட்டது. நாடு முழுவதிலும் ஏற்பட்ட பற்றாக்குறை காரணமாக ஜனவரி முதல் இது மேலும் திங்கள் ஒன்றுக்கு 15,000 டன்கைக் குறைக்கப்பட்டது. 1972-ல் கோதுமைப் பொருள்கள் தயாரிப்புக்காக உருளைமாவு ஆலைகளுக்கு 402,295 டன் ஒதுக்கப்பட்டது. எஞ்சியவை பொதுப் பங்கீட்டு முறையின் மூலம் பொதுமக்களுக்கு வழங்குவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

கோதுமைப் பொருட்கள் (மைதா/ரவை)

பல மாநிலங்களில் வறட்சி நிலைமைகள் நீடித்ததன் காரணமாக, கோதுமைக்கு அதிகத் தேவை ஏற்பட்டதால், மாவு ஆலைகள் தயாரிக்கும் கோதுமைப் பொருட்கள் முறையான பங்கீட்டின்மீது கொண்டுவரப்பட வேண்டுமென்று இந்திய அரசு கருத்து தெரிவித்திருந்தது. இதற்கிணங்க, கோதுமைப் பொருள்களைப் பெருமளவில் பயன்படுத்தி வந்தவர்களுக்கு அவர்கள் இதற்குமுன் செலவு செய்த பொருள்களின் அடிப்படையிலும், விற்பனை வரிக்காக மதிப்பிடப்பட்ட மொத்த வியாபாரத் தொகையின் அடிப்படையிலும் அவர்களுக்கு இப் பொருள்களுக்காக அனுமதிச் சீட்டுகள் வழங்கப்படுகின்றன. சர்க்கரை வழங்கும் சில்லறை வியாபாரிகளின் மூலம், தேவை ஏற்படும் போதெல்லாம், குடும்ப அட்டைகளின் பேரில் குடும்பத்தினருக்கும் கோதுமைப் பொருட்கள் வழங்கப்படுகின்றன.

கோதுமைத் தவிடு

இம் மாநிலத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட கோதுமையின் அளவு குறைந்ததால், கோதுமைத் தவிடு உற்பத்தியும் குறைந்துவிட்டது. இதனால் கால்நடை வளர்ப்போருக்கு, அனுமதிச் சீட்டின் பேரில், தமிழ்நாடு உணவுப் பொருள் வழங்கல் கழகத்தின் சில்லறை விற்பனைக் கடைகள் மூலமாகக் கோதுமைத் தவிடு வழங்கும் முறை சென்னை மாநகரில் கொண்டுவரப்பட்டது. கால்நடை வளர்ப்போர்

[1973 மார்ச் 27]

அனுப்பும் விண்ணப்பங்களைச் சரிபார்த்த பின்னர் அவர்களுக்கு அனுமதிச் சீட்டுகள் வழங்க மாநகர் உணவுப் பொருள் வழங்கல் துணை அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த முறை ஏனைய பெரிய நகரங்களுக்கும் நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது.

கால்நடைத் தீவனம், கோழித் தீவனம் தயாரிப்பில் ஈடுபட்டுள்ளோருக்குக் குறிப்பிட்ட அளவுக்கே கோதுமைத் தவிடு வழங்கப்படுகின்றது.

3. சிறு தானியங்கள்

1972 ஆம் ஆண்டில், சிறு தானியங்கள் வெளி அங்காடியில் நியாயமான விலைக்குத் தாராளமாகக் கிடைத்ததால், இம் மாநிலத்திற்கு மைலோ ஒதுக்கப்படவில்லை. இம் மாநிலத்திற்குள் மக்காச்சோளம் அதிகமாய்த் தேவைப்படாததால், உற்பத்தியாளர்களுக்கு நியாய விலை கிடைக்கச் செய்வதற்காக, 1972 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், மக்காச்சோளம் ஏற்றுமதிக்காக அனுமதிச் சீட்டுகள் வழங்கப்பட்டன. குஜராத் அரசு கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில், குஜராத் வெள்ளத் துயர் தணிப்புக்குழு இங்கிருந்து 5,000 டன் கம்பும், 3,000 டன் மக்காச் சோளமும் ஏற்றுமதி செய்ய அரசு அனுமதி வழங்கியுள்ளது. இது தவிர, குஜராத் அரசுக்கு 5,000 டன் மக்காச் சோளமும், 2,500 டன் கம்பும் வழங்குவதற்காக அவற்றைக் கொள்முதல் செய்யும் வாய்ப்புப் பற்றிப் பரிசீலிக்கவும் அரசு ஒப்புக்கொண்டுள்ளது. இதன் காரணமாக, மக்காச் சோளத்திற்குப் பேரதுமான விற்பனை வசதி உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே, தனியார் ஏற்றுமதி செய்வது நிறுத்தப்பட்டுள்ளது.

4. சர்க்கரை

இந்திய அரசு, சர்க்கரை ஆலைகளுடன் செய்துகொண்ட ஓர் ஏற்பாட்டின்படி, 1972 ஜனவரி முதல், சர்க்கரை ஆலைகளிலிருந்து உற்பத்தியாகும் சர்க்கரையில் 60 சத வீதத்தை, அதிகாரமளிக்கப்பட்ட முகவர் அமைப்புகள் மூலம் வழங்குவதற்காக எடுத்துக் கொண்டு இம் மாநிலத்திற்குத் திங்கள் தோறும் சுமார் 10,000 டன் சர்க்கரையை ஒதுக்கி வந்தது. நகர்ப்புற, கிராமப்புறப் பகுதிகளில் குடும்ப அட்டைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. உணவுப் பொருள்களையும் இன்றியமையாப் பிற பொருள்களையும் பங்கிட்டு

1973 மார்ச் 27]

முறையின்கீழ் வழங்க நேரிட்டால், அப்படி வழங்கப்படும் பொருள்களைப் பதிவு செய்வதற்கேற்ற வண்ணம் இந்த அட்டைகளில் வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. ஒரு குடும்பத்திற்குக் குறைந்த அளவு ஒரு கிலோ சர்க்கரையும் பேரளவாக 6 கிலோ சர்க்கரையும் வழங்குவதற்குட்பட்டு, சர்க்கரை பயன்படுத்தும் அளவை யொட்டி இது வருமானத்தைப் பொறுத்தது. வெவ்வேறு பகுதிகளில் சர்க்கரை வழங்கும் அளவு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. 1972 ஆம் ஆண்டில் 117,922 டன் சர்க்கரை விற்பனையாயிற்று. சர்க்கரை ஆலைகள் மீது 60 சத வீதத்தில் சட்டப்படிக்கான 'லெவி' முறை 1972 ஜூலைத் திங்களில் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்த 'லெவி' 1972 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 1-ம் நாள் முதல் 70 சதவீதமாக உயர்த்தப்பட்டது. மாநிலம் முழுவதிலும் 9,000-க்கும் அதிகமான சில்லறை விற்பனைக் கடைகள் உள்ளன. இந்திய அரசு நிர்ணயித்துள்ள லெவி விலைகளை வைத்து, லெவி சர்க்கரையின் விற்பனை விலை 1972 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 1-ம் நாள் முதல் கிலோ ஒன்றுக்கு ரூ. 1.85 ஆகக் குறைக்கப்பட்டது. பின்னர், சர்க்கரை விற்பனை விலை நாடு முழுவதற்கும் ஒரே சீரான விலையாக இருக்க வேண்டுமென்று இந்திய அரசு முடிவு செய்ததன் விளைவாக, சர்க்கரை விலை 1972 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 1-ம் நாள் முதல் கிலோ ஒன்றுக்கு ரூ. 2 ஆகவும், 1972 டிசம்பர் முதல் கிலோ ஒன்றுக்கு ரூ. 2.15 ஆகவும் உயர்த்தப்பட்டது. சர்க்கரை உற்பத்தி குறையுமென்று எதிர்பார்க்கப்பட்டதன் காரணமாக, இம் மாநிலத்துக்கு வழங்கப்படும் சர்க்கரையின் அளவு திங்கள் ஒன்றுக்கு ஏறத்தாழ 9,700 டன்களாகக் குறைக்கப் பட்டுள்ளது.

5. அரசு வணிகம்

1972-73 ஆம் ஆண்டு வரவு-செலவுத் திட்டத்தை சட்ட மன்றத்தின் முன் வைத்து முதலமைச்சர் உரையாற்றுகையில், இன்றியமையாப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்வோர், பயன்படுத்துவோர் ஆகியோரின் நலனுக்காக இன்றியமையாப் பொருள்கள் வாணிபத்தை மேற்கொள்ள தமிழ் நாடு உணவுப்பொருள் வழங்கல் கழகத்தை அமைப்பது பற்றி குறிப்பிட்டார். இக் கழகம் 1972 ஜூலை முதல் செயல்படத் தொடங்கியது. அரிசிப் பங்கீட்டு முறை செயலில் இருந்து வரும் சென்னை, கோயம்புத்தூர், கன்னியாகுமரி மாவட்டங்களில் உணவுப்பொருள்கள் வழங்கல்

[1973 மார்ச் 27]

துறை பார்த்துவந்த அலுவல்கள், அதாவது அரிசி, சர்க்கரை, கோதுமை, கோதுமைப் பொருள்கள் வழங்குவது போன்ற பணிகள் இக் கழகத்திற்கு மாற்றப்பட்டன. கழகம் நலன்தரும் அளவிற்குச் செலவு செய்து இயங்குவதற்காக, “லெவி” தானியங்களைக் கொள்முதல் செய்வதோடு, சர்க்கரை, கோதுமை வழங்கும் முறையை இணைக்க இயலும்போதெல்லாம் பொதுப் பங்கீட்டு முறை மூலம் இப் பொருள்கள் வழங்கும் பணியும் கழகத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. கோதுமைப் பொருட்கள் குறுகிய காலத்திற்குள் கெட்டு விடுவதால் இப் பொருள்களை இருப்பு வைத்துக்கொள்வதனால் ஏற்படும் விரயத்தைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு கூடுமானவரை ஆலைகள் அல்லது ஆலைகளிடமிருந்து கோதுமைப் பொருட்களை வாங்கி இருப்பு வைத்துக் கொள்பவர்கள் மூலமாக கோதுமைப் பொருட்கள் வழங்கப்படுகின்றன. நடப்புப் பருவத்திற்கான “லெவி” கொள்முதல் பணியும் கழகத்திடமே ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. கூட்டுறவுச் சங்கங்களினால் முன்னரே நிறுவப்பட்டு பின்னர் உணவுத் துறையிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டுள்ள நவீன அரிசி ஆலைகள், ‘லெவி’ நெல்லைக் கொள்முதல் செய்து அதனை அரைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. ‘லெவி’ நெல்லைக் கொள்முதல் செய்து அதனை வழங்குவதற்காக மாநிலக் கிடங்கு வசதிக் கழகத்தின் பணியும் முழுவதுமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படுகின்றது. பல நகர்ப்புறப் பகுதிகளில் சில்லறை விற்பனைக் கடைகளையும் கழகம் நேரடியாகத் தொடங்கி யுள்ளது. இதற்காகும் செலவைக் குறைக்கும் பொருட்டு பல இடங்களில் மாநிலக் கிடங்கு வசதிக் கழகத்தின் கிடங்குகளையும் மேற்படிக்க கழகத்தின் பணியாளர்களையும் கழகம் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளது.

சட்டப்படி அரிசி, சர்க்கரை, கோதுமை போன்ற பொருள்களைப் பெறுவதோடு, பருப்பு வகைகளை வெளி அங்காடிகளில் விற்பனை செய்யும் பணியையும் கழகம் மேற்கொண்டுள்ளது. தற்போது இப் பருப்பு வகைகள் சில்லறை விற்பனைக் கடைகள் மூலமாக வழங்கப்படுகின்றன. இப் பருப்பு வகைகள் உற்பத்தியாகும் பகுதிகளில், வேளாண்மை தேசியக் கூட்டுறவுச் சம்மேளனத்தின் மூலமாக இவை கொள்முதல் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் விற்பனையைப் பொறுத்து இந்த வாணிபம் தகுந்தவாறு பெருக்கப்படும்.

1973 மார்ச் 27]

இன்றியமையாப் பொருள்கள் பலவற்றின் விலைவாசிகளின் உயர்வு அரசுக்குக் கவலையைத் தருகிறது. அரிசி வாணிபத்தை முறைப்படுத்தும் பணி முழுவதும் மாநில அரசின் வரம்பிலேயே இருப்பதால், அரிசி விலை கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது. ஆனால், பிற பொருள்கள், குறிப்பாக பருப்பு வகைகள் வெளி மாநிலங்களிலிருந்து இறக்குமதி செய்ய வேண்டியிருப்பதால், அவற்றின் விலை உயர்வை நாம் தடுக்க முடியாத நிலையில் உள்ளோம். எண்ணெய் நிலையும் பெரும்பாலும் இதே தான். இம் மாநிலத்தில் வேர்க்கடலை போதுமான அளவுக்கு உற்பத்தி செய்யப்பட்டாலும் கூட, நல்லெண்ணெய், தேங்காய் எண்ணெய் போன்ற பிற உணவு எண்ணெய்களை வெளி மாநிலங்களிலிருந்தே நாம் பெற வேண்டியுள்ளது. இவை உற்பத்தியாகும் பகுதிகளில் வறட்சி பரவலாக நிலவியிருந்ததன் காரணமாக, நடப்பாண்டில் இவை மிகக் குறைந்த அளவுக்கே கிடைத்து வருகின்றன. இதன் விளைவாக வேர்க்கடலைக்கு அதிகத் தேவை ஏற்பட்டது. நமது மாநிலமும் வறட்சியின் பிடியிலிருந்து முழுவதுமாக விடுபடவில்லை. தென் மேற்குப் பருவ மழை ஓரளவு பொய்த்ததன் காரணமாக, வேர்க்கடலை உட்பட கோடை காலப் பயிர்களின் உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டது. மற்றும், அது காரணமாகவே மின்சாரப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டு, நடப்பாண்டில் உழவு வேலைகள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய இன்னல்கள் இருப்பினும், மத்திய அரசு இருப்பிற்கு ஒரு லட்சம் டன் அரிசி கொடுத்துதவ நாம் முன்வந்துள்ளோம். தவிர, குஜராத் அரசின் அனுமதி பெற்ற முகவர் அமைப்புகள் நமது மாநில வெளி அங்காடிகளில், கம்பு, மக்காச்சோளம் இவற்றைக் கொள்முதல் செய்யும் அளவிலிருந்து குஜராத் மாநிலத்திற்கு அவற்றை 15,000 டன்னுக்கு மேல் ஏற்றுமதி செய்யவும் நாம் ஒப்புக் கொண்டுள்ளோம். நாட்டில் இக்கட்டான நிலைமை நிலவி வருவதைக் கருதி, பற்றாக்குறையாகவுள்ள பருப்பு வகைகள், உணவு எண்ணெய்கள் போன்ற பொருள்களைப் பயன்படுத்துவதில் ஓரளவு ஒழுங்கு முறையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். உள்ளூரில் போதுமான அளவுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பொருள்களையும் கூட, நாடு முழுவதின் நலனைக் கருதி நாம் அத்தகைய ஒழுங்கு முறையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். விளைச்சல் குறைந்து விடுவதனாலும், பயிர்கள் சேதமடைவதாலும் உற்பத்தியாளரும் ஓரளவுக்குப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளார். விலைகளைக் கட்டுப்படுத்து

[1973 மார்ச் 27]

வதனால் உற்பத்தியாளர் மேலும் பாதிக்கப்படுவார். சில பொருள்கள் மீது பற்பல பகுதிகளில் வெவ்வேறு வகையில் தனிக் கட்டுப்பாடுகள் விதிப்பதனால், அப் பகுதிகளிலுள்ள மக்கள் அதிருப்தியடைகின்றனர். இத்தகைய இன்றியமையாப் பொருள்களைக் கொள்முதல் செய்வதிலும், பற்றாக்குறைக் காலங்களில் ஒரு மாநிலத்திலிருந்து மற்றொரு மாநிலத்திற்கு அவற்றை, உற்பத்திப் பகுதிகளிலிருந்து, பற்றாக்குறைப் பகுதி களுக்கு அனுப்புவதிலும் நாடு முழுவதற்குமான ஒரு கொள்கை வகுக்கப்பட வேண்டும். பொதுப் பொருளாதார நிலையின் அடிப்படையிலேயே விலைவாசிகளை நிச்சயிக்க வேண்டியுள்ளது. அப்போதுதான் விவசாயிக்கு நியாய விலை கிடைக்கும்; பண வீக்கம் காரணமாக அவ்வப்போது ஈட்டுத் தொகைகள் பெறும் நகர மக்களோடு அவரும் நியாயம் பெற முடியும். எனவே, நாடு முழுவதற்கும் பொருந்தும் விலைவாசி-ஊதியக் கொள்கையொன்று வகுக்கப்பட்டால்தான், இடைவிடாமல் ஏற்பட்டு வரும் இந்த விலைவாசிச் சிக்கலுக்கு நாம் நிலையான தீர்வு காண முடியும்.

1. PROCUREMENT

During the year 1972 the scheme of procurement of paddy/rice by a levy on dealers was continued in the four surplus districts, viz., Thanjavur, North Arcot, South Arcot, and Chingleput. The rate of levy which was initially 25 per cent, was reduced to 15 per cent in respect of North Arcot and Chingleput districts with effect from 12th April 1972. The levy was suspended in North Arcot district, South Arcot district and Chingleput district with effect from 20th July 1972 and in Thanjavur district with effect from 14th September 1972. Against a target of 1.10 lakhs tonnes for the year 1972, 1.09 lakhs tonnes rice had been procured till 31st December 1972.

In addition to procurement under levy 33,230 tonnes of rice was purchased in the open market at the rates ranging from Rs. 30 to Rs. 32 per bag of 57 kgs. of paddy in Thanjavur district during Samba 1972 season, with a view to build up larger buffer stocks.

In order to facilitate the movement of the marketable surplus of Kurvai paddy from out of Thanjavur district, the levy and the

1973 மார்ச் 27]

restrictions on movement enforced in that district were lifted with effect from 14th September 1972. At the same time with a view to prevent a fall in prices, the Government arranged for the purchase of Kurvai paddy offered by the producers at the Government notified rates through purchase centres opened by the Government and Food Corporation of India. 15,628 tonnes were purchased up to 18th January 1973 when levy was reintroduced.

PROCUREMENT PRICES

The procurement prices that were revised with effect from 15th October 1971 were continued till 13th October 1972. The prices were revised upwards as noted below with effect from 14th October 1972—

	From 15th October 1971 to 13th October 1972.	From 14th October 1972.
	((RUPEES PER QUINTAL.))	
1 Superfine		56.00
		(New classifica- tion introduced.)
2 Fine	52.00	54.00
3 Medium	49.00	51.00
4 Course	46.00	47.00

Consequent on the upward revision of prices for medium varieties the additional payment of Re. 1 for High Yielding varieties was discontinued after 14th October 1972.

DISTRIBUTION

Taking into consideration the availability and price of rice in the open market and the need to conserve and mobilise resources for development activities, the scheme of issue of rice at "One rupee a measure" was given up on 1st January 1972. However, a scheme for issue of rice at economic rates was introduced with effect from 1st January 1972, limited to families with a monthly income of Rs. 300 and below in Madras City and Coimbatore. Charitable institutions, Harijan Welfare Hostels and Government

[1973 மார்ச் 27]

Hospitals, Beggar Rehabilitation Centres are also given the benefit of supply at economic rates. Regulated distribution in the border areas of Kanyakumari district which was done earlier out of stocks purchased locally by wholesalers, was taken over by Government to exercise better control on the inflow into the area. Limited quantities were distributed in the affected areas following the unprecedented floods in the districts of South Arcot and North Arcot. The need for issue of rice at economic rates in the deficit pockets did not arise during the year, as the price of rice in the open market did not show any sharp rise during the year. This is a measure of the success of the Government food policy adopted since 1970, of limited control with buffer stocks leaving scope for private trade to operate. 57,740 tonnes of rice was issued up to 31st December 1972 from Government stocks. In addition 1,376 tonnes of Nellore raw rice and 1,000 tonnes of Madhya Pradesh raw rice (fine) as also obtained from Food Corporation of India on allotment by Government of India and issued to consumers in view of higher prices of raw rice in the open market. The issue prices of rice at economic rates fixed from time to time are as follows :—

(Per Kilogram Retail
Selling Price.)

Rs.

Boiled rice—

I sort

1.08 up to 15th June 1972

1.10 from 16th June 1972

II sort

1.02 up to 15th May 1972

1.04 from 16th May 1972

Raw rice—

I sort

1.14 from 26th November
1971

1.08 up to 31st May 1972

II sort

1.10 from 1st June 1972

Nellore raw rice

1.32

Madhya Pradesh raw rice

1.30

1973 மார்ச் 27]

ANTI-SMUGGLING MEASURES

The State continues to be a separate zone and movement of paddy and rice outside State would require permits. There have been persistent complaints of unauthorised movements across the border into Kerala. The check on the borders has been strengthened by checkposts and mobile units. During the lean season, when levy was not enforced in the surplus districts, the staff in the districts were diverted to the State borders to strengthen the check. With a view to further tightening the check on the borders, Collectors have been instructed to fix quotas for each dealer in the border areas after taking into account the local availability and regulate the movement into the area accordingly. Regulated distribution against family cards issued for distribution of sugar has been introduced in the border areas to ensure that the quantities that are permitted into the border areas are sold to the genuine consumers in the area and not moved clandestinely across the border by unscrupulous dealers. Apart from the border areas covering a width of 5 miles on the State borders already covered by movement controls, areas adjoining the sensitive borders in Kanyakumari, Coimbatore, Tirunelveli and Madurai districts were notified under the Tamil Nadu Paddy and Rice (Movement Control) Order 1970 to permit a close watch on the movements in the areas and facilitate check on the clandestine build up of stocks for movement outside the State.

POLICY FOR THE ENSUING YEAR

The supply of rice at economic rates to families with a monthly income of Rs. 300 and less in Madras City and Coimbatore will continue. For this purpose and in order to have a buffer stock, the Government propose to procure by means of a levy on purchases in and movement out of the surplus areas. Apart from Thanjavur, North Arcot, South Arcot and Chingleput districts in which levy was enforced in earlier years, levy has been extended to Tirunelveli and Tiruchirappalli districts which have a surplus this year.

The levy will continue in the border areas in Kanyakumari district, Periakulam and Uthamapalayam taluks of Madurai district in which levy was enforced earlier. In addition the levy will cover the whole of Coimbatore district. Such levy in the border

[1973 மார்ச் 27]

2. WHEAT

areas is intended to mop up a part of the stocks available in such areas to feed the border areas and to exercise a discipline on the trade.

The Government of India have allotted 426,800 tonnes of wheat to this State during 1972. The average monthly allotment was 35,000 tonnes till November and was reduced to 25,000 tonnes in December 1972. From January this has been further reduced to 15,000 tonnes per month in view of the overall shortage. 402,295 tonnes were allotted to Roller Flour Mills for manufacture of products in 1972 and the balance utilised in the public distribution system.

WHEAT PRODUCTS (MAIDA/SOOJI)

In the context of pressure of demand on wheat due to drought conditions in different States, the Government of India had suggested that wheat-products produced by the Millers should be brought under regulated distribution. Accordingly, supply to bulk consumers is regulated by issue of authorisation based on past consumption and turnover assessed for sales tax. Domestic consumers are given supplies against family cards through retail outlets distributing sugar whenever there is demand.

WHEAT BRAN

Consequent on the shortfall in the production of wheat bran, due to reduced allotments of wheat a system of distribution of wheat bran on permits to cattle owners through the Tamil Nadu Civil Supplies Corporation retail points was introduced in Madras City. The Deputy City Supply Officers have been authorised to issue permits, after verification, on application from the cattle owners. This has been extended to other major towns also.

Bonafide cattle feed manufacturers are given limited allotments of wheat bran to manufacture cattle and poultry feed.

3. COARSE GRAINS

During the year 1972, there was no allotment of milo to this State, as millets were freely available in the open market at reasonable rates. Early in 1972 export permits were issued for

1973 மார்ச் 27]

maize to ensure a fair price to the produces as in view of the limited demand within the State. On a request from Gujarat Government the Government have permitted export of 5,000 tonnes of bajra and 3,000 tonnes of maize by Gujarat Flood Relief Committee. Apart from this, the Government have also agreed to consider the possibility of procurement of 5,000 tonnes of maize and 2,500 tonnes of Bajra for supply to Gujarat Government. In view of this, adequate market for maize is assured and therefore export on private account has been stopped.

4. SUGAR

From January 1972 onwards, the Government of India by an arrangement with the sugar mills took over 60 per cent of the release for distribution through authorised channels and allotted about 10,000 tonnes per month to the State. Family cards have been distributed in all urban and rural areas with provision to record supply of foodgrains and other essential commodities against these cards to cover possible extension of the public distribution system. Subject to a minimum of one kilo per family and a maximum of six kilos per family, scales of supply have been fixed in different areas with reference to the pattern of consumption which is generally related to income. The off-take of sugar during 1972 was 117,922 tonnes. The statutory levy on sugar mills which was introduced in July 1972 at 60 per cent was increased to 70 per cent with effect from 1st October 1972. There are over 9,000 retail outlets throughout the State. In keeping with the levy prices fixed by Government of India, the sale price of levy sugar was reduced to Rs. 1.85 per kg. with effect from 1st August 1972. This was subsequently raised to Rs. 2 from 1st October 1972 and to Rs. 2.15 per kg. from December 1972 in view of the decision of Government of India to have a uniform issue price for the entire country. Due to the anticipated shortfall in production the State's quota has been reduced to about 9,700 tonnes per month.

5. STATE TRADING

In the course of his speech while presenting the Budget for 1972-73 the Chief Minister has referred to the formation of Tamil Nadu Civil Supply Corporation for taking up trading activities

[1973 மார்ச் 27]

in essential commodities for the benefit of the consumers as well as the producers. The Corporation commenced functioning from July 1972 and the trading activities handled by the Civil Supplies Department such as Distribution of Rice, Sugar, Wheat and Wheat Products in Madras, Coimbatore and Kanyakumari where distribution of rice is in force, was transferred to the Corporation. Distribution of commodities covered by the public distribution system such as sugar and wheat is also entrusted to the Corporation, whenever they could be integrated with the collection of levy, to enable the Corporation to operate at optimum costs. The distribution of wheat products is handled as far as possible through the mills or stockists of the mills, in order to avoid loss in storage since these products are liable to deterioration in a short time. The levy collection for the current season has also been entrusted to the Corporation. The Modern Rice Mills earlier set up by Co-operative, which have been handed over to the Food Department, are being utilised for collection and processing of the levy paddy. The services of the State Ware Housing Corporation are also fully used for collection of levy and distribution. The Corporation has also opened direct retail shops in several urban centres, in many cases, utilising the Ware Houses of the State Ware Housing Corporation and their staff in order to minimise the costs.

Apart from the commodities such as rice, sugar and wheat obtained under statutory authority, the Corporation has also taken up the open market operations in pulses, which are distributed through these retail shops. Procurement has been made in the producing areas, through the agency of National Agricultural Co-operative Federation. Depending on the off-take the scope of such trading will be suitably expanded.

The rise in prices of many of the essential commodities has been causing concern to the Government while the price of rice has been under check because regulation of trade is fully within the purview of the State Government, similar effective check in regard to other commodities particularly pulses has not been possible, since they have to be imported from other States. The same applies in a large measure to oils. Even though groundnut is produced in adequate quantities in the State, other edible oils such as Gingelly oil and Coconut oil have to be obtained from outside the State. Because of the extensive impact of the drought

1973 மார்ச் 27]

in producing areas, the availability during the current year is very deficient, with the result there has been a great pressure of demand on the supply of groundnut available within the State. Our State also did not escape the drought entirely. The summer crop including groundnut was affected due to shortfall in the South West Monsoon which has also left a legacy in the form of power shortage with adverse impact on the agricultural operations during the current season. In spite of this, we have offered to the Central Pool one lakh tonnes of rice and have also agreed to the export of over 15,000 tonnes of maize and Bajra to Gujarat State out of open market purchases to be made by agencies authorised by the Government of Gujarat. In view of the difficult overall situation in the country, there has to be some discipline in the consumption of commodities in short supply such as pulses and edible oils and even of items which may locally available adequately in the overall interest of the country as a whole. Any control on the prices would be at the cost of the producer who has also suffered to an extent due to the poor yields and loss of crops. Ad hoc controls on certain commodities with varying impact on different sectors could result in local dissatisfaction in different areas. There has to be a policy for the country as a whole for the procurement of such essential commodities and for their transfer, in times of scarcity on State to State basis, from producing areas to deficit consuming areas. The prices have to be fixed in relation to the general economic levels in order to ensure that the agriculturist gets a fair deal to enable him to keep pace with his urban counter part who very often gets compensated for the inflationary pressures. Only prices and wages policy for the country as a whole can be lasting solution to the continuing problem of price spiral.

